

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Yalnızca Millie

Bütün
dünyanın
âşık
olduğu
hikâye...

brooke davis

YALNIZCA MILLIE

Orijinal adı: Lost & Found

© Brooke Davis, 2014

Yazan: Brooke Davis

İngilizce aslından çeviren: Begüm Kovulmaz

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kalem Ajans aracılığıyla alınmıştır.

1. baskı / Ekim 2015 / ISBN 978-605-09-2997-3

Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Christabella Designs

Kapak uygulama: Erbil Kargı

Baskı: Kitap Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.

Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 3 Topkapı - İSTANBUL

Tel: (212) 482 99 10 (pbx)

Fax: 212 482 99 78

Sertifika no: 16053

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 1 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Yalnızca Millie

Brooke Davis

Çeviren: Begüm Kovulmaz

Annemle babama..
Beni dünyaya getirdiğiniz için başka nasıl
teşekkür etsem bilemiyorum.

birinci bölüm

millie bird

Köpeği Rambo, Millie'nin İlk Ölü Şey'i idi. Gökyüzünün yere düşmek üzereymiş gibi basık görüldüğü bir günün sabahında, erkenden yol kenarında buldu onu. Rambo'nun şekilsiz gövdesinin çevresini sis kaplamıştı. Ağzı ve gözleri havladığı sırada donup kalmış gibi açıldı. Köpeğin sol arka bacağı Millie'nin daha önce hiç görmediği bir açıyla geriye uzanıyordu. İkisini çevreleyen sis dağıldı, bulutlar gökyüzünde toplandı ve Millie köpeğinin yağmura dönüşüp dönüşmediğini merak etti.

Rambo'yu okul çantasına koyup yokuş yukarı sürükleyerek eve taşıdığı zaman, annesi Millie'ye bazı şeyleri anlatmak zorunda kaldı.

Daha iyi bir yere gitti, diye haykırdı, oturma odasını elektrikli süpürgeyle temizlerken.

Daha iyi bir yer mi?

Ne? Evet, cennete gitti tatlım, hiç duymadın mı? Şu kahrolasıca okulda size hiçbir şey öğretmiyorlar mı? Ayaklarını kaldır! Köpek Cenneti'ne gitti, orada istediği kadar köpek bisküvisi yiyip istediği yere kakasını yapabilecek. Tamam, indir ayaklarını. İndir dedim! Zaten kaka yerine, ne bileyim, köpek bisküvisi yapıyorlar orada. Köpek Cenneti'nde kaka yapıp köpek bisküvisi yiyerek, koşup zıplıyor, başka köpeklerin kakasını yemekten başka bir şey yapmadan zaman geçiriyorlar.

Millie bir an düşündü. O zaman neden burada zaman harcıyorlar?

Ne? Eee, şey, bunu hak etmeleri gerekiyor tabii. Daha iyi bir yere gidebileceklerine karar verilene dek burada kalmak zorundalar. Köpekler arası "Survivor" yarışması gibi bir şey.

Yani Rambo şimdi başka bir gezegende mi?

Evet, öyle. Bir bakıma öyle. Yani – Cennet'i gerçekten hiç duymadın mı sen? Tanrı'nın bulutların üstünde oturduğunu, Şeytan'ın yeraltında olduğunu falan?

Rambo'nun yeni gezegenine gidebilir miyim?

Annesi elektrik süpürgesini kapatıp Millie'ye baktı. Uzay gemin varsa evet. Uzay gemin var mı?

Millie ayaklarına baktı. Yok.

O zaman Rambo'nun gezegenine gidemezsin.

Günler sonra, Rambo'nun yeni bir gezegende falan olmadığını keşfetti Millie; Rambo gerçekte arka bahçede, *Sunday Times*'ın altında gönülsüzce yatıyordu. Millie dikkatle gazeteyi kaldırınca Rambo'yu gördü ama gördüğü Rambo değildi; küçülmüş, kurtlanmış, eriyip gitmişti. O günden sonra her gece gizlice dışarı çıkıp bedeni varlıktan hiçliğe giderken Rambo'ya eşlik etti.

Yolda karşıdan karşıya geçen yaşlı adam, Millie'nin İkinci Ölü Şey'iydi. Araba çarptıktan sonra Millie onun havada uçuşunu seyretti ve gülümsediğini sandı. Adamın şapkası yol ver tabelasının üstüne düştü, bastonu elektrik direğinin çevresinde dans etti. Sonra bedeni çatırtıyla kaldırımın kenarına düştü. Millie insanların bacaklarının ve hayret nidalarının arasından geçip adamın yanında diz çöktü. Gözlerine dikkatle baktı. Adam bu bakışlara bir resimmiş gibi bakarak karşılık verdi. Millie parmaklarını onun yüzündeki kırıklarda gezdirdi ve her birini niçin kullandığını merak etti.

Sonra biri onu yerden kaldırıp uzaklaştırdı ve gözlerini kapamasını söyledi, çünkü *yalnızca bir çocuk*'tu Millie. Uzun yoldan eve dönerken, babasına İnsanların Gittiği Cennet hakkındaki sorular sorma zamanının gelmiş olabileceğini düşündü.

Şimdi şöyle, Bücürük, Cennet vardır ve Cehennem vardır. Suçlular, dolandırıcılar ve park yeri denetçileri gibi kötü insanları Cehennem'e gönderirler. Sen, ben ve "Masterchef" programındaki güzel sarışın gibi iyi insanları da Cennet'e.

Oraya gidince ne olur?

Cennet'te Tanrı ve Jimi Hendrix'le takılırsın, ne zaman istersen şekerleme yersin. Cehennem'deyse, şey... Macarena dansı yaparsın. Sonsuza dek. "Grease Megamix" şarkısına eşlik ederek.

Hem kötü hem iyiysen nereye gidersin?

Ne? Bilmiyorum. İkea'ya mı acaba?

Uzay gemisi yapmama yardım eder misin?

Biraz bekle, Bücürük. Reklam arasında bakarız, tamam mı?

Millie kısa sürede çevresindeki her şeyin ölmekte olduğunu fark etti. Böcekler, portakallar, Noel ağaçları, evler, posta kutuları, tren yolculukları, keçeli kalemler, mumlar, yaşlılar, gençler ve ikisinin arasındaki insanlar. Ölü Şeyler Defteri'ne yirmi yedi muhtelif yaratık –Örümcek, Kuş, Büyükanne, komşunun kedisi Gertrude– kaydettikten sonra babasının da bir Ölü Şey'e dönüşeceğini bilmiyordu. Yirmi sekizinci numaranın yanına iki sayfayı kaplayacak büyüklükte harflerle *BABAM* yazacağından haberi yoktu. Bir süre için, ne anlama geldiklerini unutana dek bu harflere bakmaktan başka bir şey yapamayacağını bilmiyordu. Uyuduğu sanılırken anne ve babasının yatak odasının önündeki koridorda annesini dinlerken oturup fener ışığında saatlerce harflere bakacaktı.

bekleyişin ilk günü

Noktaları Birleştire oynarken, Millie her zaman Birinci Nokta, annesi İkinci Nokta ve babası da Üçüncü Nokta'ydı. Birinci Nokta'nın karnının derinlerinden çıkan çizgi İkinci Nokta ve –genellikle televizyon izleyen– Üçüncü Nokta'nın

çevresine dolanır, sonra Birinci Nokta'nın karnına dönüp bir üçgen oluştururdu. Millie kızıl kıvrıkcık saçları tepesinde sallanarak evde koşturur, aralarındaki üçgen mobilyaların çevresinde kıvrılırdı. Annesi, *Yeter artık, durur musun Milicent!* dediğinde üçgen devasa bir dinozora dönüşürdü. Babası, *Gel biraz yanıma otur Bücürük*, dediğinde üçgen kıvrılarak kocaman, gürültüyle atan bir kalbe dönüşürdü. Millie, *güp-güp, güp-güp*-diye fısıldayarak kalbin ritmine göre beceriksizce sekerdi. Kanepede İkinci Nokta ile Üçüncü Nokta'nın arasına yerleşirdi. Üçüncü Nokta Birinci'nin elini tutup göz kırpardı. Televizyonun parlayıp sönen ışıkları karanlıkta yüzünü aydınlatırdı. *Güp-güp. Güp-güp. Güp-güp.*

Bekleyişin İlk Günü'nde Millie tamı tamına annesinin gösterdiği yerde duruyor. Devasa Külötların yakınında, Hawaii gömleği giyen mankenin tam karşısında. *Hemen dönerim*, diyor annesi ve Millie ona inanıyor. İkinci Nokta altın rengi ayakkabılar giyiyor ve topuk sesi patlamalara benziyor. Parfümeriye doğru yürüyor –*Güm!*– erkek çamaşırlarının yanından geçiyor –*Güm, güm!*– ve gözden kayboluyor: *Güm!* Birinci Nokta ile İkinci Nokta arasındaki çizgi uzuyor ve inceliyor, Millie giderek incelen çizgiyi havada incecik bir ipliğe dönüşene dek seyrediyor.

Güm. Güm. Güm.

Millie artık bunu hep yanında taşıyacak; annesinin giderek küçülen, küçülen, küçülen resmini unutamayacak. Hayatı boyunca farklı zamanlarda gözlerinin arkasında belirecek bu resim. Film karakterleri *Hemen dönerim*, dediğinde örneğin. Kırklı yaşlarında, ellerine bakıp onları tanımadığında. Aklına aptalca bir soru geldiğinde ve soracak kimseyi bulamadığında. Ağladığında. Güldüğünde. Bir şey umduğunda. Güneşin batışım her seyrettiğinde biraz paniğe kapılacak ama nedenini bilemeyecek. Alışveriş merkezlerinin otomatik

kapıları onu her zaman kaygılandırarak. Bir oğlan ona ilk kez dokunduğunda, onun da ufka doğru küçüldüğünü, ulaşabileceği yerden uzak, çok daha uzak olduğunu hayal edecek.

Gerçi bunların hiçbirini henüz bilmiyor.

Şu anda bildiği tek şey, bacaklarının ayakta durmaktan ağrımaya başladığı. Sırt çantasını çıkarıp sürünerek Devasa Külötler giysi rafının altına giriyor. Annesi, kova kova tavuk yedikleri için kendi özel bölgelerini göremeyen kadınlar olduğunu söylemişti. Belki bu külötler onlar içindi. Millie kovada yenen tavuk görmedi hiç. *Ama görmeyi umuyorum*, diyor yüksek sesle, külötlere hafifçe dokunarak. *Bir gün göreceğim*.

Devasa Külötlerin altı rahat ve sıcak. Başının hemen üstünde asılı külötler yüzüne öyle yakın ki nefesi külötlere çarpıyor. Sırt çantasının fermuarını açıp annesinin koyduğu donmuş meyve suyu kutularından birini çıkarıyor. Pipetle meyve suyunu emiyor. Külötlerin arasındaki açıklıktan yürüyen ayakları seyrediyor. Bazıları bir yerlere gidiyor, başkaları hiçbir yere gitmiyor, bazıları dans ediyor, diğerleri zıplıyor, sürünüyor, sekiyor. Minik ayaklar, büyük ayaklar, ikisinin arasında ayaklar. Spor ayakkabılar, yüksek topuklar, sandaletler. Kırmızı ayakkabılar, siyah ayakkabılar, yeşil ayakkabılar. Ama altın ayakkabılar gelmiyor. Gümbürdeyen adım sesleri bir türlü duyulmuyor.

Bir çift parlak mavi yağmur çizmesi geçiyor. Millie kendi çizmelerine bakıyor. *Kıskandığınızı biliyorum*, diyor. *Ama burada kalmamız gerekiyor. Annem öyle dedi*. Reyonda zıplayan ve oyuncak bölümüne doğru uzaklaşan lastik çizmeleri izlemek için boynunu uzatıyor. *Peki o zaman*, diyor. Sırt çantasından Ölü Şeyler Defteri'ni çıkarıyor, bir sayfa koparıyor, üzerine, *Anneme: Hemen Döneceğim* yazıp kâğıdı ikiye katladıktan sonra zemine, annesinin durmasını işaret ettiği yere koyuyor.

Lastik çizmelerini yürüyüşe çıkarıyor. Asansörlerde bir aşağı bir yukarı inip çıkıyor, önce yürüyor, sonra hopluyor,

zıplıyor, Kraliçe gibi el sallıyor. Yürüyen merdivenin tepesine oturup kendi kendilerini yutan basamakları seyrediyor. *Merdivenler zamanında düzleşmezse ne olur?* diye soruyor lastik çizmelerine. Merdivenlerin yayılarak asansörü ve reyonları kapladığını hayal ediyor. Önünden geçen herkesin gözlerinin içine bakmaya çalışıyor ve ne zaman biriyle göz göze gelse annesinin izlediği eski filmlerdeki gibi görüntü bir an yukarı kayıp yeniden düzeliyor. Oyuna dahil olduğunu bilmeyen bir çocukla saklambaç oynuyor. Millie onu *sobelediğini* söylediğinde, çocuk saçlarının neden *böyle* olduğunu soruyor ve parmağıyla havaya bir spiral çiziyor.

Balerin onlar, diyor Millie. Geceleri başımdan aşağı hoplayıp bana dans gösterileri yapıyorlar.

Üff, diyen çocuk elindeki Barbie'yle Transformer oyuncağını çarpıştırırken ağzıyla patlama sesleri çıkarıyor. *Öyle bir şey yapmıyorlar işte.*

Millie kadınlara ayrılan soyunma kabininin önünde yerde oturuyor. Aynanın karşısında yeri delmek ister gibi bir o yana bir bu yana dönen bir kadına, *İstersen sana külotların yerini gösterebilirim, diyor. Pardon ama sen de kimsin?* diye karşılık veriyor kadın. Millie omuz silkiyor. Kabinlerden birinin kapısının arkasında iki kadın konuşuyor. Biri çıplak ayaklı, diğerinin parlak Ugg çizmeleri var. *Yanlış anlama ama, diyor Ugg çizmeler, mercan rengi senin tenine iyi gidiyor mu?* Çıplak ayakların parmakları kıvrılıyor. *Pembe olduğunu sanıyordum, der gibiler.*

Millie, kabinlerin yakınındaki koltuklarda kadınları bekleyen, çantalar ve alışveriş torbaları arasından ürkmüş hayvanlar gibi çevreye bakınan erkeklerle birlikte bekliyor. Duvarlarda gülerek birbirini kucaklayan iç çamaşırılı kızların dev fotoğrafları var. Bekleyen adamların gözleri bu fotoğraflara kayıyor. Millie, dev külotların bu dev kızlar için yapılmış olabileceğini fark ediyor.

Tırnaklarını kemiren kel bir adamın yanındaki koltuğa oturuyor. *Hiç kovada gelen tavuk gördün mü sen?* diye soruyor.

Adam elini dizine koyup yan gözle Millie'ye şöyle bir bakıyor. *Ben yalnızca karımı bekliyorum çocuk,* diyor.

Tuvaletlerdeki kurutucuların altında duruyor Millie. Saçlarının arasından gürültüyle geçen ılık havayı hissetmeyi seviyor – başını araba camından çıkarmış ya da dünyanın çevresinde dönen Süpermen'miş gibi. Kurutucu, elinizi altına uzatır uzatmaz çalışması gerektiğini nereden biliyor? Bu çok olağanüstü bir şey ama tuvaletteki kadınlar farkında bile değiller ve panik içinde aynalara bakıp görünüşlerindeki herhangi bir sorunu herkesten önce bulmaya çalışıyorlar.

Millie alışveriş merkezindeki kafenin sınırını belirleyen bitkilerin arkasına oturup kahve kupalarından yükselen buharı izliyor. Noel Baba'ya benzeyen adam ve kıpkırmızı yanaklı kadın konuşmak için kahvelerinin üzerinden birbirlerine doğru eğiliyorlar. Bir şey söylemiyorlar ama kahvelerinden yükselen buhar yüzlerinin çevresinde ve başlarının üstünde öpüşerek dans ediyor. Bir başka adam karısına bakmadan yemek yiyor ve kahvesinin dumanı havada harika şekiller oluşturuyor. Millie böyle şekilleri ilk defa görüyor. Uydurulabilecek başka şekiller kaldı mı acaba? Çocukları bağırıp duran bir kadın, kahvesinin buharını içine çekiyor ve uzun, yorgun nefeslerle dışarı veriyor.

Köşede suratı ağaç kabuğuna benzeyen bir adam var. Mor gömleğinin üstüne kırmızı pantolon askısı takmış, iki eliyle sanki uçmasını engellemek istemiş gibi kahve kupasını tutuyor. Millie'nin önündeki bitkiye bir sinek konuyor. Yapraktan yaprağa geçen sineği izlerken, *Ya her şey uçabilseydi?* diye fısıldıyor lastik çizmelere. Yemeği ağzına uçabilirdi, gökyüzü ağaçlarla kaplanırdı, sokaklar yer değiştirirdi, bazı insanların midesi bulanırdı ve uçaklar artık eskisi kadar özel olmazdı.

Ağaç kabuğu suratlı adam kahvesine öyle hızlı üflüyor ki kahve kupanın kenarından taşıyor, çıkardığı buhar ikiye bölünüyor. Bir bölümü ileri fırlıyor, geri kalanı havaya yükseliyor. Birkaç dakika gözlerini ayırmadan kupasına baktıktan sonra, yeniden üflüyor adam.

Sonra ayağa kalkıyor. Kalkarken iki elini masaya koyup var gücüyle bedenini kaldırması gerekiyor. Dosdoğru yürüyüp yanından geçerken Millie onun gözlerinin içine bakmaya çalışıyor ama adam başını yerden hiç kaldırmıyor. Sinek de gövdesinin çevresinde vızıldayarak onunla birlikte gidiyor. Adam elini uzatıp bacağına konan sineği bir vuruşta eziyor. Sinek yere düşüyor.

Emekleyerek sineğe doğru giden Millie onu avucuna alıyor. Yüzüne doğru kaldırıyor, avucunu kapatıyor ve ayak sürüyerek kafeden uzaklaşıp ana girişe doğru yönelen adamın arkasından bakıyor.

Millie sırt çantasını Devasa Külotlar askısının altında, bıraktığı yerde buluyor. Ne Olur Ne Olmaz kavanozunu çıkarıyor, dizlerinin arasına koyuyor, kapağını açıyor ve sineği kavanozun içine bırakıyor. Kapağı yeniden kapatıyor ve çantadan Ölü Şeyler Defteri ile keçeli kalemelerini çıkarıyor. 29 Numara yazıyor. *Alışveriş merkezindeki sinek.* Kâğıdın arka yüzündeki *BABA* sözcüğünü seçebiliyor. Keçeli kalemını lastik çizmesine vuruyor. Kavanozu alıp yüzüne yaklaştırıyor. Külotların arasından bir mankenin koridorun karşısından kendisine doğru baktığını görüyor. Gömleği parlak mavi, üzerinde sarı palmyeler var. Gözleri camın arkasından kocaman görünüyor, sanki yüzünden birkaç santim uzaktalarmış gibi. Birkaç külotun yerini değiştirerek mankenin sadece dizlerini görebileceği konuma getiriyor.

Millie bütün akşam elinde kavanozla altın ayakkabıları bekliyor. Akşam geceye dönüştüğünde, son kapı da tıkırtıyla kapandığında ve her şey karardığında –hava, sesler, toprak–

bütün dünya kapanıyormuş gibi geliyor ona. Yüzünü cama yashyor, elini çenesine dayıyor ve eşleriyle, sevgilileriyle, çocukları, büyükanneleri, kızları, anne babalarıyla yürüyerek arabalarına dönen insanları izliyor. Arabalar teker teker gidiyor, geriye tek bir araba bile kalmıyor ve otopark öyle boş görünüyor ki gözlerini acıtıyor.

Devasa Külotların altına dönüyor ve sırt çantasından sandviçini çıkarıyor. Yerken, külotların arasından mankene bakıyor. Manken de ona bakıyor. *Merhaba*, diye fısıldıyor Millie. Duyulan tek ses vitrin aydınlatmalarının vızıltısı.

bekleyişin ikinci günü

Millie bir zamanlar nerede uyursa uyusun kendi yatağında uyandığını sanıyordu. Yemek masasında, komşunun evinde, lunaparkta uyuyakalırdı ve her seferinde kendi yatağında, kendi odasının tavanına bakarak uyamrdı. Sonra bir gece arabadan eve taşındığı sırada uyandı ve yarı aralık gözlerle babasına baktı. *Demek bunca zamandır hep sendin*, diye fısıldadı babasının omzuna doğru.

Bekleyişin İkinci Günü'nde Millie yaklaşan yüksek topukların tıkırtısıyla uyanıyor. Gece uyurken yayıldığı için ayakları giysi askısının altından görünüyor. Dizlerini göğsüne çekiyor, onlara sarılıyor, nefesini tutuyor ve yüksek topukların tıkırtıdayarak geçişini izliyor. *Klik-klak, klik-klak, klik-klak*. Siyah ve parlak topukluların ucundan çıkan kırmızı ojeli tırnaklar uğurböceklerini andırıyor.

Annesi neden onu bütün gece külotların altında bıraktı?

Millie ellerini karnına koyup çamaşırların arasından dışarı bakıyor. Annesinin onu neden orada bırakmış olabileceğini biliyor ama düşünmek istemiyor. Manken hâlâ ona bakıyor. Millie ona el sallıyor. Dikkatle el sallıyor, avucunu açıp

parmaklarını birer birer kapattıktan sonra eli yumruk oluyor. Mankenle arkadaş olmak istediğinden emin değil henüz. Lastik çizmelerini giyiyor, külotların altından sürünerek çıkıyor ve dün gece askıya iliştiirdiği yazıya bakıyor.

Buradayım anne.

Kâğıdı çekip alıyor, katlıyor ve sırt çantasına koyuyor. Ağaç kabuğu suratlı adam geliyor karşıdan. Adam koridorun diğer tarafına kayıyor, Millie'nin yanından dümdüz geçiyor ve kafeye yöneliyor. Onu takip eden Millie, saksıdaki bitkilerin arkasından onun ne yaptığına bakıyor. Adam canı yanıyormuş gibi zorlanarak oturuyor, gözlerini kahvesine diyor. Millie onun yanına gidiyor ve elini elinin üstüne koyuyor.

Sen kovada gelen tavuk gördün mü hiç? diye soruyor.

Adam önce elini, sonra başını kaldırıp Millie'ye bakıyor. *Evet*, diyor ve elini çekip parmaklarını hafifçe masaya vurmaya başlıyor.

Eee? diyor karşıdaki sandalyeye oturan Millie. *Neye benziyor?*

Aynı adı gibi, diyor adam.

Millie altdudağını ısıyor. *Ölen çok tanıdığın var mı?* diyor.

Tanıdığım herkes ölü, diyor adam, bakışlarını kahvesinden ayırmadan.

Herkes mi?

Evet. Senin ölen tanıdığın var mı? diye soruyor parmaklarını masada tıkırdatarak.

Evet. Yirmi dokuz tane Ölü Şey, diyor Millie.

Çokmuş.

Evet.

Adam sandalyesinde öne eğiliyor. *Kaç yaşındasın?* diye soruyor.

Millie kollarını kavuşturuyor. *Sen kaç yaşındasın?*

Önce ben sordum.

Hadi aynı anda söyleyelim.

Seksen yedi.

Yedi.

Arkasına yaslanıyor adam. Yedi mi?

Millie başını sallıyor. Buçuk. Neredeyse sekiz sayılıyorum aslında.

Küçüksün.

Yaşlısın.

Adamın yanaklarında gamzeler beliriyor. Çizmelerininle pantolon askım birbirine uyuyor, diyor parmaklarını askısına hafifçe vurarak. Millie adamın ellerine bakıyor. Konuşurken neden parmaklarını tıkırdatıyorsun?

Tıkırdatmıyorum, diyor adam, parmaklarını hafifçe masaya vurarak. Yazıyorum.

Neyi yazıyorsun?

Söylediğim her şeyi.

Söylediğin her şeyi mi?

Söylediğim her şeyi.

Peki benim söylediklerim?

Onu yapmıyorum.

Şunu yiyecek misin? diye soruyor Millie, adamın önündeki keki işaret ederek.

Adam tabağı Millie'nin önüne itiyor.

Millie keki ağzına tıkıştırıyor. Kahveni neden içmiyorsun? diyor ağzı doluyken, sonra da kahvesini adama doğru itiyor.

İstemiyorum. Adam kahveyi geri itiyor.

Millie ellerini kupanın iki yanına koyup üzerine eğiliyor, çenesinin altından yükselen buharı hissediyor. Neden aldın o zaman?

Tutacak bir şey olması hoşuma gidiyor.

Millie gülümsüyor. Ya. Ayaklarını sandalyeye çekiyor ve çenesini dizlerine yaslıyor. Masanın üzerine her biri Millie'nin parmak ucu büyüklüğünde küçük plastik karelerden bir sıra yapılmış. Bunlar ne?

Adam omuz silkiyor.

Bilmiyor musun?

Yeniden omuz silkiyor.

Millie masanın üzerine eğiliyor. *Klavye tuşları*, diyor. *Okuldaki klavyelerdeki gibi*. Kollarını kavuşturuyor. *Ama klavyeye takılı değiller*.

Evet, diyor adam.

Demek ki biliyormuşsun, diyor Millie.

Hepsi tire tuşu. Farklı klavyelerden. Sandalyesinde öne eğiliyor. *Tire işaretini biliyor musun?*

Belki.

İki sözcüğün arasına koyup onları birleştirirsin.

Örneğin?

Örneğin... Bir an düşünüyor.

Mutlu-mutsuz? diyor Millie.

Tam olarak değil.

Aç-yorgun?

Hayır, diyor adam. *Örneğin, fast-food gibi*. Ya da üç-beş.

Mutlu-mutsuz olmuyor mu?

Olmuyor.

Aç-yorgun?

Hayır.

Neden bu kadar çoklar? Masanın üstünde düz bir sıra halinde dizilmiş onlarca tuş var.

Topluyorum onları.

Neden?

Herkes bir şeyler biriktirmeli.

Millie, *Ölü Şeyler Defteri*'ni düşünüyor. *Ölü Şeyler topluyorum ben de*, diyor.

Adam başını sallıyor.

Millie gözlerine bakarken adam işaretparmağını uzatarak tuşlardan birini kaldırıyor. Diğerlerinin üstünde, geriye doğru takla atmaya çalışırken yarı yolda donakalmış gibi duru-

yor tuş. Ağaç Suratlı kımıldamıyor. *Sayıların arasına da girerler*, diyor. *Yalnızca sözcüklerin değil*. Millie bir fiske vurunca tuş masada boydan boya kayarak tam kenarda duruyor. Derin bir nefes alan adam tuşun kucağına düşmesini izliyor.

Yapma öyle, diyor kucağındaki tuşu alıp yeniden sıraya koyarak.

Bunları nereden aldın?

Farklı yerlerden ödünç aldım.

Kimden? Adamın ceket cebinden bir tornavidanın ucu görünüyor.

Adam elini tornavidanın üstüne koyup onu Millie'den saklıyor. *Yaşlılardan kimse şüphelenmez*, diyor yarım bir gülümsemeyle. *Biz görünmeziz.*

Adın ne?

Daktilograf Karl. Senin adın ne?

Yalnızca Millie.

Annen nerede, Yalnızca Millie?

Birazdan gelecek. Altın ayakkabıları var. Millie altın ayakkabılar der demez İkinci Nokta'nın çekimini hissediyor ve karnını tutuyor. Sandalyesinde kımıldıyor ve sineğin durduğu kavanozu masaya koyuyor. Dün sen de bir Ölü Şey yaptın.

Karl cam kavanozu alıp inceliyor. *Ben mi yaptım?* diyor cama hafifçe vurarak.

Millie başını sallıyor. *Ona bir cenaze töreni düzenleyeceğim.*

Millie'nin düzenlediği ilk cenaze töreni, babasının ayakkabısıyla ezdiği bir örümcek içindi. Annesi zıplarken, *Bu örümceği öldürmezsen, Harry, ben seni öldürürüm*, demişti. Babası koltuğundan kalkmış, ayakkabısını çıkarıp bam diye duvara vurmuştu.

Bir.

İki.

Üç.

Dört.

Örümcek duvardan aşağı kayıp yere düşmüştü. Babası örümceği tek bacağından tutup ön kapıdan dışarı attıktan sonra koltuğuna dönüp televizyon izlemeye devam etmişti. Odanın diğer ucundan Millie'ye göz kırpmıştı. Millie'nin içinden ona göz kırparak karşılık vermek gelmemiştir.

Bir şey söylemeden önce, babasının üç televizyon programını baştan sona izlemesini bekledi.

Örümcek için bir cenaze töreni düzenleyebilir miyiz? diye sordu jenerik akarken. *Büyükanne'ye yaptığımız gibi?*

Cenazeler insanlar içindir, Mills, dedi babası televizyonda kanallar arasında dolaşırken. *Köpekler de olabilir belki.*

Peki ya atlar?

Atlar da olur, dedi babası ona vitamin satmaya çalışan bir kriketçiye izlerken.

Kediler?

Olur.

Yılanlar?

Hayır.

Neden?

Çünkü. Ekranda bir araba güzel bir dağın eteklerine tırmanıyordu. Arabanın içindeki aile gülümsüyordu. Dişleri bembeyazdı.

Ağaçlar?

Olmaz.

Neden?

Çünkü.

Tırtıllar? Gezegenler? Buzdolabı?

Millie! dedi babası. *Yalnız insanlar. Belki büyük hayvanlar. O kadar.*

Neden?

Aksi takdirde her günümüzü cenazelerde geçirmemiz gerekir. Bunu yapamayız.

Neden?

Başka işlerimiz var, dedi babası, ekrandaki cep telefonlarıyla ilgili bir şeyler haykıran adamın gözlerinin içine bakarak.

O gece, Millie ihtiyacı olan malzemeyi bir sırt çantasına doldurdu, el fenerini yatağın altından aldı ve gizlice ön kapıdan çıktı. Örümceği evle sokak arasındaki yolun kenarındaki çimenlerde buldu ve onu iki eliyle yerden aldı. Örümcek şimdi daha farklı görünüyordu; küçülmüştü, hafiflemişti ve güneş altında kurumuştu. Gece esintisi ellerinin çevresinde dolaştı ve örümcek avucunun içini gıdıkladı.

Ani bir esinti örümceği ellerinden kaptı. Millie gözlerini başının üstündeki örümcekten ayırmadan peşinden koştu. Yıldızlara karşı uçan örümcek bahçeyi, sokağı, yolu aştı ve yolun aşağısına ilerleyip boş bir arsaya girdi. Ay ışığı örümceğin çevresini aydınlatıyordu. Bütün gökyüzü uzaklardaki karanlık gökyüzüne iğnelenmiş, ay ışığında parlayan örümceklerle kaplanmış gibiydi.

Derken esinti başladığı gibi aniden dindi ve örümcek düşen bir yıldız gibi yere indi.

Boş arsanın ortasında bir ağaç yükseliyordu. Millie'nin gördüğü en büyük ağaçtı, babasından bile büyüktü. Örümceği sırt çantasına koydu ve ağacın tepesine tırmandı. Ay o kadar yakın görünüyordu ki, uzansa onu çevirebilecekti sanki. Ata biner gibi bir dala oturdu, sırtını ağacın gövdesine yasladı ve sırt çantasından örümceği, boş bir Vegemite¹ kavanozunu, bir yumak ipi, küçük bir mumu, kibriti ve karton parçasını çıkardı.

Vegemite kavanozundaki kâğıt mendillerin üzerine yerleştirmeden önce örümceğe son bir kez baktı. Mumu yaktı ve örümceğin yanına koydu, sonra kavanozun tepesine bir parça ip bağlayıp düğümledi, ipin diğer ucunu kartondaki deli-

1. Bira mayası, sebze ezmesi ve baharatlarla yapılan, Avustralya'ya özgü bir hazır yiyecek markası. (ç.n.)

ğe geçirdi. İpi ağacın dalına bağıladı. Kavanoz fener gibi daldan sarkıyor, ağaç sallandıkça kavanoz da hafifçe sallanıyordu. Kartonun üzerine en güzel el yazısıyla *Örümcek ?-2011* yazmıştı.

Millie parmağını soru işareti ile örümceğin ölüm tarihi arasında dolaştırdı. Bir ileri, bir geri. Bir ileri, bir geri. Örümceğin bütün hayatından geriye kalan tek şeyin bu çizgi –bu uzun, düz çizgi– olması ne tuhaftı.

daktilograf karl

karl'ın cenazeler hakkında bildikleri

Karl, Evie'yle cenazesi hakkında hiç konuşmamıştı. Neden konuşsun ki? Telaffuz etmesi zor sözcüklerdi bunlar. Ağzında taş gibi ağırdılar. Kendisi yaşadığı sürece onun da yaşamasını istiyordu; tek bildiği buydu.

Böylece Karl yataktan kalkmayı, dişlerini fırçalamayı, saçını taramayı ve çiğnemeyi anımsamaya çalışırken cenazeyi oğlu düzenledi. Cenaze töreni uzun, yavaş ve tekrarlarla doluydu. Tören başlamadan önce neredeyse hiç tanımadığı insanlar ona sarıldı. Yanaklarının temas etmemesine çok özen gösterdi. Avuçlarını karısından başka birinin sırtına koymak huzursuzlanmasına neden oldu.

Kilisede ön sırada oturan Karl gözlerini tabuttan ayırmadı, güçlükle nefes aldı. Karısı nefes alamıyorken nefes almak tuhafına gidiyordu. Tabutun kapağından bir çiçek dağı fıskırıyordu. Tabutun açılmasını, Evie'nin dışarı atlamasını diletti: *Sürpriz!* Çiçeklerin üstünden atlaması gerekecekti.

Bu bir şakaysa, diye fısıldadı, kızmayacağım, söz.

Törende biri konuşma yaptığı sırada ayağa kalktığını anımsıyordu. Evie'nin eski işyerinden hayatta kalan tek arkadaşı konuşuyordu. Bütün arkadaşları savaş meydanındaymış gibi birer birer ölüp gidiyordu: Süpermarketlerde, çim sahalarda düşüp ölüveriyor ya da bakımevlerinde ve hastanelerde solup gidiyorlardı. Fakat bu kadın hâlâ hayattay-

dı, kürsüde Tanrı'nın armağanı gibi durmuş konuşuyordu ve Karl, *Keşke sen ölseydin*, diye düşündü.

Karl, tabuta doğru yürüdü. *Evie*, diye fısıldadı, tabutun çevresinde dolaşıp parmaklarını kenarında gezdirdi. İnsanlar çevresinde mırıldanıyorlardı ama sesleri çok uzaktan geliyordu sanki. Yüzünü çam ağacından kapağa yasladı. Gözlerini yumdu. Nefes aldı. *Evie*, diye mırıldandı eğilip tabuta doğru. Bilmesi gerekiyordu. Kapağı tuttu. Tabutu açtı.

İşte karısı tabuttaydı, bundan emindi. Daha önce hiç görmediği donuk bir ifadeyle orada yatıyordu, ama Karl ellerini tabutun kenarından çekemiyordu. Rahip dirseğinden çektiğinde de elini çekemedi; kapıdan içeri yoğun bir esinti dolduğu zaman da, tabutun kapağı dramatik bir şekilde gürültüyle kapanıp parmaklarını ezdiği zaman da. Karl parmaklarındaki acıyı hissetmedi, çünkü zaten her yeri acıyordu.

Aslında daktiloya çekmek istiyordu ama izin vermediler, çünkü kanamayı durdurmak için ellerini tutuyorlardı, bu yüzden ciğerlerinin gücü yettiğince haykırdı.

BURADAYIM; EVIE. HEP BURADA OLACAĞIM.

millie bird

Parmak uçların eksik, diyor Millie, kafeden çıkarken Karl'ın elini yakalayarak.

Evet, diye yanıt veriyor Karl, Millie'nin eline parmaklarıyla hafifçe vurarak. *Öyleler*.

Ağzı yetişkinlerin belli bir konudan söz etmek istemedikleri zamanki gibi çizgi haline geliyor. Onun cevap vermeyeceğini anlayan Millie sorularını kendine saklıyor ve daha sonra anımsamak istediği şeyleri koyduğu yere yerleştiriyor. Karl'ın elini tutarken parmak uçlarındaki sert dokuları yokluyor. Acaba tırnaklarını kemirirken hızını alamayıp parmak uçlarını da mı kemirdi? Parmaklarını uyurken bir fare ailesi mi yedi? Yoksa söz dinlemediği için mi kestiler? Bir keresinde, "Yıldızlarla Dans" programını izlerken parmaklarını yemek tabağının kenarında tıkırdatınca annesi onu öyle tehdit etmişti. *Parmaklarını keser atarım*, demişti Millie'ye bakmadan. *Sabrımı sinama sakın*. Millie sabrını sinamamıştı –sinamaya niyeti de yoktu– ve haberi olmadan kimseyi sinamasınlar diye parmaklarının üstüne oturmuştu.

Millie, Karl'ı Devasa Külötlar rafına götürüyor, elini bırakıyor ve sürünerek rafın altına giriyor. Askıdaki külötları kenara çekiyor ki Karl onu görebilsin.

Orada ne işler karıştırıyorsun, Yalnızca Millie? diyor Karl.

Söylemiştim sana, diyor Millie, kavanozun kapağını açarak. Sırt çantasının fermuarını açıyor ve Cenaze Kalem Ku-

tusu'nu alıyor. Mumu ve kibritleri yere koyuyor. Onlara bakıyor. Bir an sonra, Karl'a uzatıyor. *Yapar mısın? Lütfen?*

Karl çevresine bakıyor. *Ateş yakmalı mıyız sence?*

Evet, diyor Millie.

Karl bu yanıtı bir süre değerlendiriyor, sonra başını sallayarak onaylıyor. Millie mumun fitilinin alev almasını seyrediyor ve karnını tutuyor. Dişlerini kenetliyor ve Bekleyişin İlk Günü'nden Önceki Gece'yi düşünmemeye çalışıyor. O geceyi kafasının hiçbir şeyi anımsamayan bölümüne koymayı deniyor. Kavanozu Karl'a uzatıyor. *İçine koy lütfen,* diyor.

Karl mumu özenle kavanozun içine yerleştiriyor ve yeniden Millie'ye veriyor. Millie kavanozu rafa bağlıyor ve sinek bir dizi ten rengi külotun arasında havada sallanıyor.

Bir şeyler söylemen gerek, diyor Karl'a.

Benim mi? diyor Karl, kendini işaret ederek.

Evet, senin, diyor Millie, kendini işaret eden Karl'ı işaret ederek. *Sen yaptın bunu. Bir Ölü Şey yaptın. Üzülüyor musun?* Akli başka yere gidiyor ve babasının örümceği ayakkabısıyla ezişini anımsıyor. O üzölmüş müydü?

Elbette, diyor Karl, ellerini beline koyarak. *Elbette,* diye tekrarlıyor. *Ama,* diyor derin bir nefes alarak, *bir sinek bu.*

Evet. Millie başını sallıyor. *Haklısın. Bu bir sinek.*

Karl başını eğip Millie'ye bakıyor.

Millie başını kaldırıp Karl'a bakıyor.

Karl iç geçiriyor. *Ne söylemeliyim?*

Birisi senin cenazende ne söylesin istersin?

Karl ayaklarına bakıyor. *Kimsenin bir şey söyleyeceğini sanmam.*

Hımm, diyor Millie kollarını kavuşturarak, *bir şeyler söylemen gerek ama.*

Bu konuda bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun?

Sen neden bilmiyorsun? diyor Millie.

millie'nin dünya hakkında bildiği kesin bir gerçek

Herkes doğumla ilgili her şeyi biliyor ama kimse ölümle ilgili hiçbir şey bilmiyor.

Millie'yi hep şaşırtmıştır bu. Okul kitaplarında karınlarının içi görünen anneler var; Millie de hamilelerin karnının şeffaflaştığından emin olmak için her zaman hamile bir kadının giysisini kaldırıp bakmak istemiştir. Ona göre mantıklı bir şey bu, yani bebeğe sanki tabanı camdan bir teknedeymiş gibi dünyaya gelmeden çevresine alışması için bir fırsat vermek; yoksa ne büyük şok olurdu! Nasıl bir yer olduğunu bilmeden dünyaya gelmek ne korkutucu olurdu! Millie birbirini çok seven çizgi insanlarla ilgili kitaplar da gördü. Bu kitaplarda adam kadına bir balık veriyor ve balık kadının içine girip yumurtluyor, bu yumurtalar bir bebeğe dönüşüyor. Bebeklerin çişini yaptığı yerden çıktığını biliyor ama bununla ilgili resimleri görmedi. Millie okyanusta yüzdükten sonra bebek var mı diye dikkatle çişini inceler. Ne. Olur. Ne. Olmaz.

Yetişkinler bu tür şeyleri öğrenmesini istiyorlar, yoksa ona bu kitapları vermezlerdi. Ama kimse ona *Ölü Şeyler* hakkında bir kitap vermedi henüz. Bu konu neden büyük bir sır?

Tamam, diyor Karl. Herkesin sevdiği, kimsenin unutmadığı Sinek. Boğazını temizliyor. Tanrı Merhametli Kraliçemizi Korusun, diye şarkı söylüyor. Sesi öyle alçak ki Millie onu duymakta zorlanıyor.

Daha yüksek sesle, diyor Millie, Karl da talimata uyuyor: Ömrün uzun olsun soylu Kraliçemiz, Tanrı Kraliçe'yi Korusun. Karl şarkı söylerken, Millie külotların arasındaki açıklıktan gelip geçen ayakları seyrediyor. Bazıları yaklaştıkça hızlanıyor, bazıları yavaşlıyor. Bir çift ayakkabı tamamen duruyor. *Onu muzaffer kıl* –Karl şarkıyı artık yüksek sesle söy-

luyor, gamzeleri yeniden beliriyor– *mutlu ve aziz olsun, uzun zaman yönetsin bizi*. Karl heyecanla kollarını havaya kaldırıyor, parmakları havada daktilo tuşlarına basar gibi hareket ediyor. *Tanrı Kraliçe'yi korusun*. Eğilip selam veriyor. Küçük, siyah, kaba yığınları andıran şekilsiz ayakkabılar hâlâ koridorda; ayaklardan biri yere vuruluyor. Millie dizlerini göğsüne çekiyor.

Şarkınız bitti mi beyefendi? diyor bir kadın sesi.

Karl başını ayakkabılarına doğru çeviriyor. Gözleri büyüyor. *Evet, teşekkürler beyefendi. Yani, hanım! Hanımefendi.*

Bir çift kol Karl'ı yakalıyor, koridorda itekliyor ve kadın, *Haydi gidiyoruz*, diyor. *Affedersiniz bayım! Yani hanımefendi. Hanımefendi! Çok üzgünüm, gerçekten bilerek söylemedim! Hiçbir şekilde bir erkeğe benzediğinizi ima etmek istemedim!*

Millie rafın ortasındaki direğe yaslanıyor. *Aslına bakarsanız gerçek bir hanımefendi olduğunuz ilk bakışta anlaşılıyor*, diyor Karl. Sonra sesi duyulmaz olana dek *Affedersiniz, affedersiniz, affedersiniz* diye tekrarlıyor. Yakınlardaki bir kadın, *Bu patırtı de ne böyle?* diye sorunca Millie *Patırtı*, diye tekrarlıyor ve Cenaze Malzemelerini topluyor. Sırt çantasını kendine doğru çekiyor ve anne karnındaki bebekler gibi der-top olup bedenini elinden geldiğince küçültüyor. Yüzünü metal direğe yashıyor. Yanağında soğukluğunu hissediyor. Sinek kavanozu görünmez bir esintiyle sallanıyor, mum ışığı beliren ve kaybolan izler bırakıyor havada. Millie parmaklarını havada dolaştırıyor. Hiçbir şeye benzemiyor havanın hissi, ama herkesi hayatta tutuyor.

Peki nasıl hissedemez havayı?

Külotların aralığından, mankenin hâlâ kendisine baktığını görüyor ve bakışlarına karşılık veriyor. Mankenin sürekli ona bakması hoşuna gidiyor. Şekilsiz ayakkabılar gelip kendisini götürmeye kalkarsa mankenin izin vermeyeceğini düşünüyor.

Alışveriş merkezinde gece olana dek bu pozisyonda oturu-

yor Millie. Lastik çizmelerinin içinde ayakları terliyor. Dizleri birbirine yapışıyor. Kavanozdaki mum hâlâ yanıyor ama artık sönmek üzere. Titreyen ışıktaki külotlar kenarlarından birleşiyor ve tek bir süper devasa kadın külotuna dönüşüyor sanki. Süper Devasa Külot başının üstünde dönüyor, giderek yaklaşıyor, yaklaşıyor ve Millie külotun çevresine dolanıp kendisini boğacağına emin olduğu anda kavanozdaki ışık sönüyor. Millie derin derin nefes alırken gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor. Yüzünü dizlerine gömüp gözlerini sımsıkı yumuyor.

Ayak sesleri duyuyor ve *Altın ayakkabılar, altın ayakkabılar, altın ayakkabılar*, diye düşünüyor. Nefesi, hâlâ nefes alabildiklerini göstermek istercesine yüksek sesle soluyan yaşlıları gibi titrek. Fakat gelen annesi değil, çünkü yaklaşan kişi ayaklarını sürüyor ve annesi böyle yürümüyor. Ayak sesleri yaklaşıyor, bir el fenerinin ışığı her yanda dolaşıyor, şimdi fener ışığı sinek kavanozunu buluyor ve adımlar iyice yakına geliyor, derken duruyor. El feneri, sineği spot ışığı gibi aydınlatıyor, sanki bir uzay gemisi uzay ışınıyla sineği kaldırmaya çalışıyor. Millie titrek nefesini tutuyor ki uzaylı el feneri onu da yakalamasın.

Derken göz çerperinde bir şey belirliyor, el feneri ışığının arkasından bir şey görüyor, çamaşırların ötesinde bir şey ışıltıyor ve manken ona bakıyor, gözleri nedense daha büyük görünüyor ve Millie midesinde bir şeyler hissediyor, bir şeyler onu çekiyor, Üçüncü Nokta'nın çekişi gibi ama bu mümkün değil, sonra manken her nasılsa öne doğru devriliyor ve kayarak yana çekilen ayaklar *Of!* diye haykırıyor, el feneri takırdayarak yere yuvarlanıyor, manken de yerde, hâlâ Millie'ye bakıyor, el fenerinin ışığı sahnedeymiş gibi onu aydınlatıyor ve Millie yüzünde bir gülümseme belirmediğini hissediyor, parmak uçlarıyla gülümsemesine dokunuyor. Mankenin yüzüne de dokunmak istiyor, çünkü el feneri ışığında ona gülümsüyor manken.

millie'nin dünya hakkında bildiği başka bir gerçek

Annenize sahip olmak önemlidir.

Anneniz paltonuzu getirir, yatağa girmeden önce elektrikli battaniyenizi açar, ne istediğinizi her zaman sizden daha iyi bilir. Bazen televizyonda “Var mısın Yok musun” izlerken kucığına oturup parmaklarındaki yüzüklerle oynamanıza izin verir.

Millie'nin annesi evin içinde esen bir rüzgâr gibi. Sürekli gömlek yıkıyor, iç çamaşır ütülüyor, lambaları siliyor, telefonla konuşuyor, kapının önünü süpürüyor veya bir şeye kılıf geçiriyor. Saçı sürekli terli ve hafifçe dağınık; sesi keman sesini andırıyor, sanki sürekli çok ağır bir şeyi kaldırmaya çalışmış gibi çıkıyor. Millie ne kadar uğraşırsa uğraşsın, sürekli onun yoluna çıkıyor, bu yüzden duvar diplerinde, köşelerde oturmayı, dışarıda vakit geçirmeyi, çalıların arasına saklanmayı ve ağaçlara tırmanmayı öğrendi.

Bazen, Millie'nin annesi dışarı çıkmadan önce bir süreliğine banyoya girip kayboluyor. Millie kapıdan onu dinliyor ve içeriden gelen çarpma, kurutma, spreyleme sesleri fabrika gürültüsü gibi yüksek çıkıyor. Annesi her seferinde banyodan makyajlı ve saçları dergilerden fırlamış gibi yapılı olarak çıkıyor. Tatlı bir koku, kokudan bir gölge gibi onu takip ediyor.

Bir gün annesi sohbet etmek için yan komşuya geçmişti. Millie banyonun zeminine oturdu ve lavabonun altındaki dolabı açtı. Burada tüpler içinde, sıkılan ve akan şeyler vardı. Hepsi sabırla orada bekliyordu. Millie onları sert seramik zeminine teker teker küçükten büyüğe, boy sırasına göre dizdi. Kozmetik ürünlerden oluşan izleyicilerine uzun uzun baktı. *Öhöm*, dedi onlara.

Eline aldığı bir rujla kulakmemelerini boyadı, havada dağılışını seyretmek için tekrar tekrar parfüm sıktı, yanaklarına maskara sürdü ve allıkla tırnaklarını ovuşturdu. Annesi

birden kapıda belirince Millie duvar kenarına geçip onun yolundan çekilmeye çalıştı ama annesi Millie'yi kollarının altından tutup sandalyeye oturttu, yüzünü bezle silerek iyice temizledi. Saçını taradı, dudaklarına ruj sürdü, kirpiklerine bir şeyler yaptı ve yanaklarını boyadı. Annesi çok yakınındaydı ve aynada kendine bakması için Millie'yi çevirirken gülümsüyordu. *Gördün mü?* Millie görmüştü, isterse yeni birine dönüşebileceğini anlamıştı. Yeni ve geliştirilmiş.

Şimdi, Bekleyişin İkinci Gecesi'nde Millie kendine Yenileme ve Geliştirme uygulamaya karar veriyor. Annesinin yanına gelip, *Affedersiniz, hanımefendi, ama küçük bir kızı arıyorum. Onu gördünüz mü?* demesini istiyor. O zaman Millie şapkasını çıkaracak, rujunu elinin tersiyle silecek ve *Anne! Benim! Millie Bird!* diyecek. Annesi de gülecek, onu kucaklayacak ve arabaya taşıyacak. Millie alışveriş merkezine el sallayacak. *Hoşça kal kafe, hoşça kalın devasa külotlar, hoşça kalın sakı bitkileri, hoşça kal Karl, hoşça kal manken,* diyecek ve annesi onu arabayla eve götürecektir. Millie mutfak tezgâhına oturup annesinin akşam yemeği için sebze doğramasına yardım edecek.

Millie bulabildiği en güzel elbiseyi buluyor – elbise sarı, onu giyince sanki bir bulutu giymiş gibi hissediyor. Sarı elbiseyi giysilerinin üstüne geçiriyor. Makyaj malzemelerinden oluşan duvara gidiyor. Küçük, siyah plastik çantalar yem gibi metal kancalardan sallanıyor. Ulaşabildiklerini alıyor, annesinin gösterdiği gibi dikkatle ruj, göz farı ve allık sürüyor. Aynada kendini görebilmek için bir kitap yığınının üstüne çıkması gerekiyor, ama hiç düşmeden makyajını tamamlıyor. *Gördün mü?* diyor mankene. Yumuşak ve kenarları sarık kırmızı bir şapka buluyor. Yeşil oje sürüyor. Ayakkabılara bakıyor ve lastik çizmelerin büyük olasılıkla kimliğini ele vereceğini biliyor ama onları çıkarmaya niyeti yok, asla. Lastik çizmelerinin altına dört tane Matchbox arabayı koli bandıyla

yapıştırıyor ve mağazada biraz paten kayıyor.

Raflar dolusu sutyenin yanından kayarak geçiyor. Onca sutyen, görev başına çağrılmayı bekleyen askerler gibi sıra sıra dizilmiş duruyor. Millie'nin aklı başka yere gidiyor ve annesinin duş aldıktan sonraki halini anımsıyor; sırlıslıkla saçları başına yapışmış, bedeninden buharlar çıkıyor. Memeleri su balonları gibi sallanıyor ve duştan dolaba yürürken sanki birbirlerine vurmaya çalışıyorlar. Sutyenin askılarını omuzlarına geçirirken Millie'nin kendisini izlediğini fark ediyor. *Bir gün senin de olacak, diyor.*

Millie onları istemiyor ama. Asla istemiyor. Bir keresinde babasının komodininde bazı dergiler bulmuştu. Memeleri sanki sonradan takılmış gibi öne fırlayan kadınlar görmüştü. Memelerin ne yapacağı önceden kestirilemez bir hali vardı. Talepkâr görünüyorlardı. Sonra bir akşamüstü banyoya gizlenen ve Annesi Olmayan Çıplak Kadın vardı. *Beni görmedin evlat, demişti. Meme uçları mıknatıs gibi Millie'nin dikkatini çekmişti. Evet gördüm, diye düşünmüştü Millie.*

Patenle oyunlar bölümüne gidiyor ve kutu oyunlarını birer birer raflardan indirip mankenin önüne diziyor. Twister, Monopoli, Tavla, Amiral Battı, Fare Kapanı, Dama, Tavla, Ameliyat, Scrabble, Aç Hipopotamlar ve Kızma Birader... Oyunların hiçbirini oynamayı bilmiyor, dolayısıyla bir kere kendisi için, bir kere manken için zar attıktan sonra bütün piyonları ilerletiyor ve Amiral Battı gemileri Monopoli semtlerini batırmaya çalışırken Bil Bakalım Kim? piyonları Fare Kapanı'nı izliyor, Hipopotamlar da dama taşlarını yiyor.

Sen kafasına vurduktan sonra onu takip ettim, diyor mankene. Bir sutyenin kupunu ağzına örtüp askılarını başının arkasına geçirmeye çalışıyor. Hijyen için, diye açıklıyor biraz boğuk çıkan sesiyle. Annesinin izlediği hastane programlarını düşünüyor. Oraya girdi, diyor mağazanın arka tarafındaki ofisi işaret ederek. Scrabble harflerini Ameliyat adamının

karnına koyuyor. *Başına koymak için bir paket bezelye aldı. M harfini dikkatle Ameliyat adamının midesinden alıyor. Ve sonra uyuyakaldı. Anahtarı kapıda bıraktı. Anahtarı havaya kaldırıp sırtıyor. Onu içeri kilitledim.* Mankenin başını okşuyor. *Sana borçlandım,* diye fısıldıyor kulağına.

Millie, Bil Bakalım Kim? karakterlerini, mankeni, bir oyuncak atı akşam yemeğine davet ediyor. Yemekte sadece yüzü olan bir kişi daha olursa, Bil Bakalım Kim? karakterleri kendilerini daha rahat hissedebilirler. Aynı Rambo'ya benzeyen bir oyuncak köpeği de davet ediyor. Onları mobilya bölümündeki en büyük masaya oturtuyor. Evdeki yemek masasının en az iki katı büyüklüğündeki masada kahve kupasından kalan izler, mum kalıntıları yok. Ayaklarından birinde evdeki masadaki gibi Millie'nin adı da yazmıyor. Peçeteler, Amerikan servisler, tabaklar ve kâselerin hepsi beyaz ve uyumlu.

Mankeni masanın başındaki sandalyeye oturtuyor, Rambo'yu da Amerikan servislerden birinin üzerine. Bil Bakalım Kim? karakterleri ve oyuncak at ona masanın karşısından bakıyorlar. Bir şeyler yapmasını beklermiş gibi ona bakmalarından hoşlanıyor. *Tamam,* diyor ve paten yaparak uzaklaşıyor, bir kucak dolusu rafyayla dönüyor. Rafyaları masanın üstüne yığıyor, sandalyelerin çevresine doluyor, çatallara fiyonklar yapıyor.

Mankenin yanında annesine bir sandalye ayırıyor.

Ne.

Olur.

Ne.

Olmaz.

Mankenle Rambo'nun arasına kendisi için bir sandalye çekiyor, elbisesini düzeltiyor ve şapkasını başına yerleştiriyor. Mankenin bakışlarını üzerinde hissediyor. *Ne var?* diyor. *Biraz gecikti o kadar.* Boğazını temizliyor. Ellerini kavuşturup yarı kapalı gözlerinin arasından mankeni süzerek, *Sevgili*

Tanrım, diyor. Bu akşam başlangıç olarak Fanta çorbası servis edecek, ana yemek olarak yılan ve dinozor yiyeceğiz. Nane yapraklarından salata ve tatlı olarak da kremalı muzumuz var. Umarım senin için sakıncası yoktur. Bardağına greyfurt suyu dolduruyor. Ama önce, kadeh kaldıralım. Ayağa kalkıyor ve bütün misafirleriyle kadeh tokuşturuyor. Sonra aynı-sını yeniden yapıyor, çünkü çıkan melodiler hoşuna gidiyor. Giderek daha hızlı kayarak masanın çevresinde dönüp kadeh tokuşturuyor, çın çın çın çın çın ve sonra diğer yöne doğru kayıyor biraz da, çın çın çın çın çın.

Sandalyesi yerine masanın üstüne oturuyor, çünkü bu masanın Patronu o. Hep birlikte yemek yiyor, yan komşunun köpeğinin bahçelerine pislediğinden, Bayan Pucker'ın postayla sürekli pahalı makyaj malzemeleri aldığından ama bunların bir işe yaramadığından, Ablett'in kulüp değiştirdiği için pişman olması gerektiğinden, çünkü yeni takımının kız gibi oynadığından söz ediyorlar. Bütün bunlar olurken manken göz kırpmadan, hiçbir şey söylemeden ona bakıyor.

millie'nin dünya hakkında bildiği diğer bir gerçek

Babasının cesedinin nerede olduğunu bilmiyor.

Babasını mezarlıkta ziyaret ettiklerinde, duvardaki küçük bir kutunun içinde olduğunu görmüştü. *Babam bu kutuya sığamayacak kadar büyük*, diye düşünmüştü.

Bu sihirli bir kutu, demişti annesi.

Ne tür bir sihir?

Sadece sihir işte. Tamam mı?

İçini görebilir miyim?

İçine bakarsan sihir bozulur.

Noel Baba gibi mi?

Evet. Aynen Noel Baba gibi.

Millie okuldaki büyük çocuklardan birine, her şeyi bilen Perry Lake'e bir paket kuru üzüm verdi. *Öldükten sonra ölenlerin bedenlerine ne oluyor?*

Perry bir avuç üzümü ağzına tıkıp çiğnedi. *Değişir*, dedi.

Neye göre değişir?

Kaç paket üzümün olduğuna göre.

Ertesi gün Millie okul çantasını götürüp Perry'nin ayağının dibine koydu ve açtı. Paketler dolusu kuru üzüm vardı çantada. Paketlerden birini kapalı Perry içindekileri ağzına boşalttı. *Katılaşırlar.*

Katılaşmak mı?

Evet. Ve soğurlar.

Soğumak mı?

Evet.

Plastik gibi mi?

Çocuk omuz silktiler. Belki.

Küçülürler mi?

Küçülmek mi?

Evet.

Üzümlerden birini havaya atıp ağzıyla yakaladı Perry. *Cesetler küçülmez.*

Bir kâse dolusu muzlu şekerle çikolata sosu dökmekte olan Millie'nin aklına bir fikir geliyor. Elini mankenin eline koyuyor. *Sakın yanlış anlama*, diyor mankenin soğuk ve sert elini tutarak. *Ama*. Mankenin yüzüne doğru eğiliyor. Manken yalnızca bir resimmiş gibi hiç kıpırtısız, bakışlarına karşılık veriyor. *Sen de bir Ölü Şey misin?*

bekleyişin üçüncü günü

Millie alışveriş merkezinin arka tarafındaki ofiste oturuyor. Gün ışığında her şey farklı görünüyor. Çalışma masası-

nın üzerinde özenle yan yana dizilmiş kalemler, kâğıtlar ve ataçlar duruyor, bir de boş evrak rafı var. Millie bir ataç ve kalem alıyor, evrak rafına yerleştiriyor. Dün gece giydiği sarı elbise katlanmış halde masanın ortasında bekliyor. Yan duvara büyük bir televizyon asılmış. Lastik çizmelerinin altındaki Matchbox arabaların tekerlerini fiskeler vurarak döndürüyor.

Ölü Şeyler Defteri'ni açıyor, masanın üstüne koyuyor ve sayfalarını düzleştiriyor. Babasının sihirli kutusunu çizmişti, onun resmine bakıyor. Tire kalp gibi atarak bir büyüyor, bir küçülüyor. Artık tire işaretinin ne olduğunu biliyor. Çok sayıda tire işaretinin cepte taşınabileceğini biliyor. *Harry Bird*, yazıyor resimde. *1968-2012. Çok sevildi.* Son cümleyi yüksek sesle söylüyor. *Çok sevildi.*

Kim tarafından? demişti Millie annesine. El ele durmuş, bir tabloya bakar gibi babasının sihirli kutusuna bakıyorlardı.

Sen, diyor annesi.

Peki ya sen?

Annesi genzini temizledi. *Elbette.* Millie annesinin alyansını parmağında çevirip durmasını izliyor. Annesi alyansını o hafta yeniden takmaya başlamıştı.

Herkes seviyor mu?

Evet, Millie.

Peki yazı neden öyle demiyor?

Millie! Annesi Millie'nin elini sallayarak bıraktı; dizüstü çöktü ve başını ellerinin arasına aldı.

Çünkü hiçbir şey bedava değil Millie, dedi annesi. *Bu baktan şeyler bile.* Annesi ayağa kalkarken ona bakmadı ve arabaya doğru yürümeye başladı. *Haydi gel,* dedi. Millie babasının sihirli kutusuna son bir kez bakıp annesini takip etti.

Tenis Kulübünden Hanımlar o akşam evlerine geldiklerinde, içlerinden biri Millie'yi kucaklayıp, *Bedeni gitti ama ruhu hâlâ burada bizimle,* dedi.

Sihirli kutudaki ruhu mu? diye sordu Millie.

Ruhu senin içinde, dedi kadın, elini Millie'nin göğsüne koyarak.

Millie kadının eline baktı. *Oraya nasıl girdi peki?*

Her zaman oradaydı.

Ne?

Cici kızlar "ne" demez.

Ne?

Cici kızlar "efendim" der.

Efendim?

Aferin sana.

Tenis Kulübünden Hanım kalkıp Millie'nin annesine sarıldı. *Efendim?* dedi Millie yeniden ama kadın onu duymadı.

Ertesi gün Millie markete gitti. Orada çalışan kız orada çalışmayan bir çocukla konuşup kıkırdarken Millie okul çantasını kuru üzümle doldurdu ve dışarı çıktı.

Ruh nedir? diye sordu Perry Lake'e, kuru üzümleri gösterdikten sonra.

Kalp gibidir ama midendedir, diye yanıt verdi çocuk.

Neye benzer peki?

Büyük bir kuru üzüme. Perry gözlerini çantadan ayırmıyordu.

Millie çantasının fermuarını açtı ama arkasına götürdü. *Öldüğümüz zaman ne olur ruha?*

İçimizden düşer.

Düşer mi?

Evet, plasenta gibi.

Plasenta nedir?

Kadınların içinden düşer. Bebek falan doğurduktan sonra.

Peki onu ne yaparlar?

Buzdolabına koyup yerler.

Ruhu mu?

Hayır, plasentayı. Ruhu saklarlar.

Nerede?

Başka bir dolapta.

Nerede o dolap?

Ders zili çaldı. Sürüler halinde koşuşarak gülüşen çocuklar yanlarından geçti. *Bir yerlerde işte*, dedi Perry gözlerini devirerek. *Bilmiyorum. HER ŞEYİ bilemem ki.*

Birinin ruhu bilmeden bana geçmiş olabilir mi?

Perry elini uzattı. Eli uzun, ince ve kemikliydi. *Şu üzümle-ri ver artık*, dedi.

Ofisin kapısı hızla açılıyor. Kapının açılmasıyla içeri dolan esintiyi hissediyor Millie. Esinti tıpkı elektrikli süpürge gibi giysilerini çekiştiriyor. Millie sandalyede dimdik oturup defterini hızla kapatıyor ve arkasına saklıyor. Kapı girişinde bir kadın duruyor, görünmeyen biriyle konuşuyor.

Bu akşam bende yemek yemeye ne dersin? diyor kadın alçak sesle.

Olmaz Helen. Bir erkek sesi.

Olmaz mı? Meksika yemeği pişireceğim ama.

Meşgulüm.

Peki yarın?

Meşgulüm.

Sen bana haber verirsin o zaman.

Helen, hayatımın geri kalanında hep meşgulüm.

Tamam o zaman Stan, diyor kadın neşeyle ve daha yüksek sesle. *Sana şu çürük kremini getireyim. Başına sürdük mü hemen geçirir.*

Millie uzaklaşan adamın arkasından bakıyor. *Yüzüme dokumana izin veremem Helen*, diyor adam.

Tamam o zaman, diyor kadın adam uzaklaşırken arkasından. *Bana haber verirsin, oldu mu Stan?* Millie'ye doğru dönüyor.

Helen bir yetişkin için oldukça kısa boylu ama enine geniş,

sanki yanlardan boy atmış. Gömleğindeki düğmeler kayalar-
dan sallanan insanlara benziyor. Millie kadının ayakkabıla-
rına bakıyor. Küçük, siyah, şekilsiz ayakkabılar.

Pekâlâ! diyor kadın, dünyanın en heyecan verici sözcüğü-
nü söyler gibi. Masanın diğer tarafındaki sandalyeye yığılı-
yor. Yanakları yuvarlak ve pembe. *Başını belaya soktun, de-
ğil mi?* Masadan aldığı kumandayı televizyon ekranına çevi-
riyor. Televizyon açılıyor.

Ekran da Millie beliriyor. Görüntüler biraz bulanık, siyah
beyaz ve ses de yok ama Millie olduğu kesin. Ekrandaki Mil-
lie bu ofisin kapısının önünde duruyor. Pencereye yürüyor,
içeri bakıyor. Dilini çıkarıyor. Kapı kolunda asılı anahtarları
alıyor ve yürüyüp gidiyor.

Helen görüntüyü donduruyor. Gerçek Hayattaki Millie te-
levizyondaki Millie'ye bakıyor. Yaptığı ve istese de geri ala-
mayacağı bir şeyi yaparken kendini izlemek çok tuhaf.

Gerçek Hayattaki Millie meydan okurcasına Helen'e bakı-
yor. Helen kaşlarını kaldırıyor. Gerçek Hayattaki Millie kar-
şılık olarak kaşlarını kaldırıyor.

millie'nin dün gece yaptıkları

Millie eve nasıl gideceğini biliyordu, ama annesinin Söyle-
neni Yaptığından ve Uslu Durmayı Bildiğinden emin olmak
istediğine inanıyordu. Akşam yemeğinde mankenle konu-
ştuktan sonra annesinin kendisini bulmasını kolaylaştırmak
istedi. Hırdavat bölümündeki boyaları kullanarak otomatik
kapıların camına yazabildiği kadar büyük harflerle *BURA-
DAYIM ANNE* yazdı. Tabii tersten, böylece annesi yazıyı dı-
şarıdan okuyabilecekti. Girişin yakınına tavla pullarından
sağı işaret eden bir ok yaptı. Koridorlardaki bütün manken-
ler kollarıyla Millie'nin annesinin takip etmesi gereken yönü
gösteriyorlardı. Bazıları işaret levhaları taşıyordu. *Merhaba*

Anne! diyordu biri. *Devam et!* yazıyordu bir diğerinde. *Burada durup bir şeyler atıştır!* diyordu sıradaki manken, Millie onun havaya çevrilmiş eline şeker yerleştirmişti. Bil bakalım Kim? karakterleri de bir ok oluşturacak biçimde yerleştirilmişlerdi, Monopoli evleri sola dönmesi gerektiğini gösteriyordu ve Twister'ın renk gösteren oku da ileriye işaret ediyordu. İç çamaşır reyonuna en yakın olan on üç mankenin her biri *BURADAYIM ANNE* yazısının birer harfini tutuyordu. Son *E* harfi Hawaii gömlekli mankenin elindeydi. Sutyenleri birbirine kopçalayan Millie onları mankenin diğer elinden reyonun karşısına kadar flama gibi germiş, bitiş çizgisi gibi Devasa Külotlar askısına tutturmuştu. Millie annesi için hazırladığı bu rotayı ucuzluk reyonunda bulduğu yılbaşı süsleriyle donatmış, sonra da -çizmelerinin biraz görünmesine izin vererek- dev külotların altına uzanıp beklemeye koyulmuştu.

Ama yanına gelen ayakkabılar altın rengi değildi.

O adamla birlikte mi geldin? diyordu Helen. *Şarkı söyleyenle?* Çalışma masasının çekmecesini açıp içindekileri bir sıra halinde masanın üstüne diziyor. Bir Toblerone kabı. *Sevimli birine benziyordu.* Boş bir meyve suyu kutusu. *Ama yine de biraz.* Sineğin cam kavanozu. *Birazcık.* İki avuç dolusu şeker kabı. Bunları Millie'ye yağmurun nasıl yağdığını göstermek ister gibi yukarıdan, başının üstünden masaya serpti. *Çatlak? Kafadan? Değil mi? Elbette değil. Üzgünüm.* Bir şekerleme. *Yavaş mı? Azıcık?* Masanın üstünden eğiliyor ve fısıldıyor, *Geri zekâlı mı?* Eliyle ağzını kapatıyor. *Ah. Elbette değil. Özür dilerim. Bunu söylediğime inanamıyorum. Onu mağazadan zorla çıkarmak istememiştım ama öyle gerekti. Stan'in standartları çok yüksektir.*

Helen parmaklarını düşünceli bir şekilde şekerleme kapları üstünde dolaştırıyor. Eğilip kapıya doğru bakıyor. *Çok tizdir,* diyor yüksek sesle. Arkasına yaslanıyor. *O adam, şar-*

kı söyleyen. Onun bir. Zindanı falan var mı? Eğilip masanın arkasında görünmez oluyor ve ellerinde bir yığın kutu oyunuyla doğrulup yıpranmış kutuları da masaya diziyor. Amiral Battı, Twister, Monopoli. Dirseğini yığının üstüne yerleştiriyor. Kamçıları falan var mı? Zincirleri? Kimseyi zincirlediği falan yok, değil mi?

Dün arkadaş olduk onunla, diyor Millie.

Sadece yaşlı bir adam, diye devam ediyor Helen. Yaşlı, yalnız bir adam kız çocuklarıyla arkadaşlık etmesine rağmen normal olabilir, değil mi? Yeniden masanın altına eğilip ayağa kalkıyor, bir elinde Millie'nin sırt çantası, diğerinde açık bir boya kutusu var. İşte! Boya, kutunun kenarından taşıyor yere damlıyor. Sorun toplumda, biliyorsun ya? Helen duraksıyor, sırt çantasını ve boya kutusunu masanın üstüne koyuyor, kutu oyunlarını kenara çekip sandalyeye oturuyor. Bunların hepsi, diyerek işaretparmağını Millie'ye doğru sallıyor, onun için mi? Makyaj falan?

Millie elinin tersiyle dudaklarını siliyor. Elinde savaş boyası gibi kıpkırmızı bir iz kalıyor. Acıktım, diyor.

Ah canım, affedersin. Kurabiyelerim vardı. Ama Stan, diyor yeniden kapıya doğru dönerek yüksek sesle, Stan yedi hepsini. Kurabiyelerimi yer. Canı çekerse. Kapıya doğru kulak kabartarak bekliyor.

Stan kapı aralığında belirince Helen yerinden zıplıyor. Millie derin bir nefes alıyor. Dün gece gördüğü gece bekçisi bu. Gözlerinden biri mosmor. Cep telefonuyla konuşuyor ama bir yandan gözlerini hiç kırpmadan Millie'ye bakıyor ve parmak uçlarıyla yanağındaki şişliği yokluyor. DVD'de Cosby Show'u izlemiştim, başka bir şey bulmam gerekiyordu, değil mi? diyor telefona. Saldırıya uğrayacağımı bilmiyordum. Hâlâ Millie'ye bakıyor. Bu sabah Helen çıkardı beni ofisten. Millie'nin bütün bedeni kenetleniyor sanki. Dinle, Anne, biraz bekler misin? Elini telefonun almacına koyuyor. Ona yiyecek bir şeyler bul-

san iyi olur Helen, diyor. Onlar gelmeden önce.

Helen fırlayıp ayağa kalkıyor. *Elbette, diyor ve başka bir çekmeceyi açıyor. Yüzü kıpkırmızı. Mentos? Şaşırtıcı biçimde doyurur insanı.*

Kim gelmeden önce? diye soruyor Millie.

Ben diyettayım de, diyor Helen. Atkins diyeti. Atkins miydi? Yoksa CSIRO mu? Yiyecekleri istediğin kadar koklayabiliyorsun. Harika bir şey. Yan gözle Stan'e bakıyor. İhtiyacım da yok aslında ama. Mentos paketini yırtarak açıyor, ağzına iki tane şeker atıp iştahla çiğniyor. Diyete yani. Kafayı böyle şeylerle bozan kadınlardan değilim ben. Daha çok kendime hak ettiğim özeni göstermeye çalışıyorum. İnsanı güçlendiren bir şey bu.

Stan gözlerini deviriyor. *Helen, diyor. Şu çocuğa yiyecek doğru dürüst bir şey bul, tamam mı? Yakında gelirler. Uzun yol gidecekler, o yüzden karnını doyurmak lazım. Millie'ye son kez bakıp arkasını dönüyor ve gidiyor. Millie, onun yürürken telefona, Ha? dediğini duyuyor. Hayır, küçük bir çocuk. Onu dava edemem, Anne. Anne! Yapamam. Neyse, onu buraya bırakıp gitmişler, tamam mı? Fazla bir şey elde edemem zaten.*

Çok hoş biri, değil mi? Stan? Helen kapıya doğru bakıyor ve Mentosları bir kâğıt mendile tükürüyor.

Kim geliyor? diyor Millie. Midesi bulanıyor. Annem gelecek, diyor. O sadece. Kayboldu.

Ah canım, diyor Helen. Kâğıt mendili ayağının yanındaki çöp kutusuna atıyor ve ellerini pantolonuna siliyor. Eminim öyledir.

Babam öldü. Ama annem gelecek.

Ah canım. Kadın Millie'nin yanına geliyor ve önünde diz çöküyor. Millie'nin bir elini alıp iki eliyle tutuyor. Nasıl öldü baban? Ah, yanıt verme hiç. Helen kendi ağzından çıkan sözcüklere hayret etmiş gibi, konuşan başkasıymış gibi şaşırıyor. Cevap verme. İstemiyorsan. Ama istiyorsan. Nasıl oldu?

Ne oldu? Neden öldü? Yoksa. Kumara mı düşküdü? Biraz-cık? Kirli işlere mi bulaştı?

Kirli işler mi?

Uyuşturucu? diye fısıldıyor Helen.

Ona hastanede ilaç verdiler.

Öyle mi. Akıl hastanesi miydi?

Ne hastanesi?

Boş ver, unut gitsin.

Kanser oldu.

Ah tatlım. Ben de kansere yakalandım bir kere. Yani öyle sandım. Korkunç bir dönemdi. Korkunç. Meğer yalnızca büyük bir çıbanmış.

Annem buraya gelecek.

Tam ensemde. Tam şurada. Korkunç bir dönemdi. Ne? Elbette. Tatlım. Tabii gelecek annen.

Helen'in cep telefonu çalıyor. Helen ayağa fırlayıp telefonunu açıyor. Evet. Evet. Burada. Elbette, evet. Telefonu kapatıyor. Ah canım. Senin için geliyorlar.

Kim?

Çocuk koruma yetkilileri. Terk edilen çocuklar konusunda müthiş çalışmalar yaparlar.

Terk edilen mi?

Sana bir süre için yeni bir anne ve baba bulurlar. Senin-kileri bulana dek. Kapının diğer yanındaki Stan'in genç bir mağaza görevlisi kızla konuşup gülüşmesini izliyor.

Ama annem burada bekle dedi.

Biliyorum canım. Biliyorum. Ama. İç geçiriyor ve kapıya yürüyor, elini kapının pervazına koyup Stan'i izliyor. Bazı insanlar sözlerini tutmuyorlar işte.

Millie arkasındaki Ölü Şeyler Defteri'ni sıkı sıkı tutuyor.

Helen aniden dönüp Millie'ye bakıyor. Gömleğinin altında bedeni sallanıyor. Düşme insanlar umutsuzca kayalığın kenarına tutunmaya çalışıyorlar. Ah, endişelenme canım. Se-

ni çok sevecekler. Çok sevimlisin. Şimdi canım, burada bekle. Tamam mı? Söz mü? Tamam mı? Susuyor, karşılıklı bakıyorlar. Sana meyve suyu getireceğim. Ve kurabiye. Tamam mı? Yanıtı beklemeden kapıdan dışarı çıkıyor.

Millie, Helen'in yürüyüp gidişini seyrediyor. Kusmak istiyor. Annesiyle birlikte aralık ofis kapısının önünden geçen bir çocuk, *Ama ben mavi olanı istiyordum!* diye haykırıyor. Millie onun suratına haykırmak istiyor: *Ama annemi istiyorum!*

Millie, Matchbox arabaları lastik çizmelerinin altından söküp sandalyeden iniyor. Çantasını kapıp oyuncak arabaları içine koyuyor. Kapıdan dışarı şöyle bir bakıyor. Helen yok görünürde. Stan de yok. Derin bir nefes alıp var gücüyle kafe yönünde koşmaya başlıyor. Çantası sırtında sarsılıyor. Süpürgeler, temizlik bezleri ve parlak renkli yer paspasları arasından hızla ilerliyor. Fotoğrafçının yanından geçiyor, insanlar parlak ekranlardaki fotoğraflara bakıyorlar. CD'lerin ve elektronik cihazların yanından geçiyor. Stan'in yaklaşmakta olduğunu görünce ünlü bir şarkıcının kartondan kopyasının arkasına saklanıyor. Stan raftaki DVD'lere tek tek bakarak kendi kendine mırıldanıyor. *Bende var, bende var, istemiyorum, bende var,* diyor. Telefonu çalıyor. *Evet? Tamam tamam, hemen geliyorum.* Millie'nin yanından geçiyor ama onu görmüyor.

Karl kafede her zamanki yerinde oturuyor. Millie her zaman ki bitkisinin arkasına saklanıyor. Tezgâhtaki Helen'i gözlüyor.

Bam. Bam. Bam.

Küçük bir parça kek lütfen, diyor Helen tezgâhın arkasındaki kıza. *Havuçlu kek, lütfen. Evet, iki parça olsun. Evet, şu olsun lütfen. Harika, teşekkürler, şu üç parça yeter.*

Karl, diye fısıldıyor Millie.

Karl sandalyesinde doğruluyor ve saksıdaki bitkiye doğru dönüyor. *Şey,* diyor. *Efendim?*

Ben Millie. Başını eğreliotu yapraklarımn arasından çıkarıp ona bakıyor.

Yalnızca Millie mi? Nerelerdeydin sen?

Saksıdaki bitkinin arkasında gizlendiği yerden dün onu gördüğünden beri olanları anlatıyor Millie. *Önce manken hayatımı kurtardı. Sonra bir anahtar çaldım. Sonra güvenlik görevlisi içeri kilitlendi. Sonra akşam yemeği yedik. Rambo da oradaydı. Ve oyuncak at. Bil bakalım Kim? karakterleri de. Bir de manken. Sizi daha sonra tanıştıtırırım. Sonra mankene bir Ölü Şey olup olmadığını sordum. Sonra da anneme yardım etmeye çalıştım. Sonra Helen bana kurabiye ve meyve suyu vereceğini söyledi ama ikisini de vermedi. Şimdi de yeni annem ve babam geliyormuş. Sonra ben kaçtım. Sonra da seni buldum. Onu yiyecek misin?*

Karl kekini ona uzatıyor. Hepsi bu kadar mı?

Bu kadar, diyor Millie, ağzı dolu.

Kimden kaçtın?

Ondan. Millie yirmi metre ötede bir müşteriyle konuşan Helen'i işaret edip yere eğiliyor.

Benim için değil, diyor Helen. Ben diyetteyim. Kuzey Sahili diyeti mi? Kate Moss'un diyeti o. İstedüğün yiyeceği elinde tutabiliyorsun.

Helen yanlarından geçip ofise doğru yürürken Karl başka yöne bakıyor. Kaçmak mı dedin? Ayağa kalkıyor. Tamam.

Tamam mı? diyor Millie.

Seni buradan çıkarıyoruz. Hemen şimdi, diyor Karl yüksek sesle.

Kahve makinesinin arkasındaki kız başını kaldırıyor.

Şşş, diye fısıldıyor Millie.

Karl oturuyor. Evet. Özür dilerim. Kıza el sallıyor.

Ama gitmemiz gerek.

Evet, diyen Karl yine ayağa kalkıyor.

Ana koridorlara çıkmadan dev külotlara ulaşıyorlar. Hawaii gömlekli manken başını eğip Millie'ye bakıyor. Millie gözlerini ondan ayıramıyor. Onu da al, diyor Millie.

Ne?

Cici adamlar efendim der.

Efendim?

Onu da alıyoruz.

Onu mu?

Evet.

Neden?

Hayatımı kurtardı.

Karl önce Millie'ye, sonra mankene, sonra yeniden Millie'ye bakıyor. *Yapacağım bunu,* diyor yeniden yüksek sesle. *Senin dostun benim de dostumdur.*

Şşş, diyor Millie.

Ah evet. Haklısın. Karl mankeni alıp kucaklıyor, sanki yanak yanağa dans ediyorlar.

Hazır mısın? diyor Millie.

Hazırım, diyor Karl.

Sağa sola kıvrılarak ilerliyor; elektrikli aletlerin, mutfak gereçlerinin, boyama kitaplarının, havluların arasından geçiyorlar. Kadının biri Karl'a parfüm sıkmaya çalışıyor. Karl kırdıyor. Girişe birkaç metre kalıyor – her şeyin ortasında gözleri kör edecek bir ışıkla parlıyor alışveriş merkezinin giriş kapısı. Koşuyorlar ve gürültü çıkarıyorlar ama kimse fark etmiyor, kapıya ulaşacaklar.

Görünmez olduk, diyor Millie.

Evet, diyor Karl.

Birbirlerine bakıp gülümsüyorlar. Kaçmayı başaracaklar.

Derken Millie, Bil Bakalım Kim? kartlarının yerden onlara baktığını fark ediyor ama bir şey söylemek için çok geç. Karl'ın ayağı karakterlerin yüzüne iniyor, koridorun ortasındaki Noel süsleriyle dolu çöp kutusuna tepetaklak yuvarlanıyor. Millie de aynı anda kayıp düşüyor ve başını çöp teneke-sine çarpıyor. Karl mankeni Millie'nin üstüne düşürüyor ve mankenin çıkan bacağı yerde kayarak biraz ileride duruyor.

Sonra duymak istemediği iki sözcüğü duyuyor Millie. *İşte oradalar.* Helen ile Stan, yanlarında şık ve rahatsız giysiler içinde bir adam ve bir kadınla onlara doğru geliyorlar. Yeni annesi. Yeni babası.

Hadi Karl, diyor Millie ayağa kalkarak. Başını ovuşturuyor ve Karl'ın kolunu çekiştiriyor. Ama Karl'ın kolları ve bacaklarına Noel süsleri dolanıyor, debelendikçe durumu daha beter bir hal alıyor.

Yakala onu Stan, diyor güvenlik görevlisinin arkasından onlara doğru koşan Helen. *Bence o. Yani. Yanlış bir iddiada bulunmak istemem ama. Herkes. Gördüğüm kadarıyla. Adam belki. Büyük olasılıkla. Bence.*

Stan onlara yetiştiğinde Karl'ın bacakları ve kolları hâlâ havada sallanıyor. Stan, Karl'ın çöpten çıkmasına yardım edip kolunu tutuyor. *Pekâlâ seni yaşlı sapık,* diyor Stan. *Gösteri bitti.*

Ah, Stan, diyor Helen soluk soluğa yanlarına gelerek. *Başardın. Elini Stan'in koluna koyuyor, gözleri büyüyor. Ne kadar güçlüsün.*

Karl, Millie'ye hiç bakmadan, ağzının kenarından *Git Millie, koş,* diyor. *Ben seni bulurum.* Bil Bakalım Kim? karakterleri bir şeyler yapmasını beklermiş gibi Millie'ye bakıyorlar, böylece Millie mankenin bacağına kapıldığı gibi *bir şey yapıyor,* insan ormanının ortasından, altından ve çevresinden koşarak uzaklaşıyor. *KoşMilliekoş,* diye şarkı söyleyerek var hızıyla kapıdan fırlayıp otoparka ulaşıyor. Koşarken dönüp geriye bakınca hâlâ orada olduğunu görüyor yazının. Kapılar açılıp kapandıkça iç içe geçip düzelen büyük harfler: **BURA-DAYIM ANNE** diyor.

Millie evinin bahçesine giriyor, mankenin bacağına merdivene koyup kapıyı açmaya çalışıyor. Kapı kilitli. Paspasın altındaki yedek anahtarı alıyor, kapıyı açıyor, kendisini arayan

polis arabasını görmek için sokağı kolaçan ediyor ve içeri giriyor. Ev soğuk ve karanlık. Alışveriş merkezinden buraya kadar koşmak onu çok yordu. Kapıyı kapatıp sesleniyor: *Anne?*

Millie mutfığa giriyor. *Anne?* Sözcük duvarlarda yankılanıyor. Lavabo bulaşık dolu ve çöp tenekesinde pis kokan bir şey var. Oturma odasına gidiyor. *Anne?* Kanepe boşken kocaman görünüyor, televizyonda oturma odalarının ortasında kocaman bir kara deliği anımsatıyor. Televizyonun bu kadar büyük ve siyah olduğunu, düğmesine basıldığı anda bütün evi yutabilecek gibi göründüğünü daha önce neden fark etmedi ki?

Babasının kutu bira içerken kutunun çevresine geçirdiği halka kahve sehpasında duruyor. Millie kutu biranın çevresine geçirilen halkayı kaldırıp pencereden gelen ışığa doğru tutuyor. Toz zerrecikleri ışıktaki halkanın çevresinde dans ediyor. Siyah halkanın bir yüzünde Avustralya haritası, diğer yüzünde koca memeli, bikinili bir kadın var. Millie halkayı bileğine geçirip yanağına sürüyor.

Anne ve babasının odasına giriyor. Yatağın annesinin yatdığı tarafı darmadağın. Bir süre yatağa uzanıp örtüleri başının üstüne çekiyor. Burası da soğuk ve karanlık. Kolunu babasının tarafına uzatıyor, sonra örtüyü üzerinden atıp ayağa kalkıyor ve elinin izini bırakmak ister gibi avucunu gardırobun kapağına bastırıyor. Gözlerini kapatıp kapağı yana kaydırıyor. Gözlerini yeniden açtığında dolapta yalnızca tel giysi askılarını görüyor. İskelet omuzlarına benziyorlar.

Yatağa oturup parmaklarını havada dolaştırıyor, parmaklarıyla hiçliği yokluyor ve *Özür dilerim anne, çok üzgünüm anne, yaptıklarım için çok özür dilerim*, demek istiyor.

millie'nin kesinlikle bildiği bir gerçek

Bazen *özür dilerim* demekten başka söyleyecek hiçbir şey kalmıyor.

Annesi “Var mısın Yok musun”u izlerken babasına, *İnsanlar öldüğü zaman ne demek gerekir?* diye fısıldamıştı Millie. Okuldan bir kızın ablası ölmüştü, öğretmeni de Millie’den bir kart hazırlamasını istemişti.

Mills, bebeğim, diye fısıldamıştı babası. Onu kucağına almıştı. *Kimse ölmeyecek.*

Millie kaşlarını çattı. *Herkes ölecek.*

Şey, dedi babası ve durdu. Ellerini Millie’nin koltukaltlarına koyup onu kendine doğru çevirdi. *Şey. Evet. Ama tanıdığın kimse ölmeyecek.*

Tanıdığım herkes ölecek.

Ama yakında değil.

Nereden biliyorsun?

Biliyorum işte.

İkiniz ne fısıldaşıyorsunuz? dedi annesi televizyonda reklamlar başlayınca.

Anne, dedi Millie, annesinin başının arkasına bakarak. *Sevdikleri ölen arkadaşlarına ne dersin?*

Annesi döndü, babasına Bir Bakış attı. Millie’yi iki eliyle tutup ona doğru eğildi. *Bunları bilmene gerek yok, Millie,* dedi. *Sen sadece bir çocuksun. Küçük bir kız. Senin, bilemiyorum, bebeklerinle falan oynuyor olman lazım. Evcilik. Saklambaç.*

Millie omuz silkti.

Annesi sandalyesinde arkasına yaslanıp Millie’yi süzdü. *Kim öldü?*

Bec’in ablası. Okuldan.

Televizyonda yeniden “Var mısın Yok musun” başladı. *Onlara bir kart gönder,* dedi annesi televizyona doğru dönerken. *Karta hoş bir şeyler yaz.*

Ne gibi?

Şey gibi... Varım! Şaka mı yapıyorsun? Parayı al!

Millie’nin babası elini Millie’nin başına koydu. Başındaki eli kocamandı. *Kaybınız için üzgünüm, yaz.*

Ama benim suçum değil ki.

Elbette değil. Kollarıyla kızını sarmaladı ve başını çekip göğsüne yasladı. *Nazik ol yeter,* dedi. *Hepsi bu.*

Daha sonra, Millie'nin babası öldüğünde, annesi her gün ve bütün gün televizyonun karşısında otururken Millie eli-ni onun koluna koydu ve *Kaybınız için üzgünüm,* dedi. O zaman annesi Millie'ye sarıldı ve onu öyle çok sıktı ki Millie nefes almakta zorlandı. *Ben de senin kaybın için üzgünüm, Millie,* dedi annesi.

Şimdi, annesiyle babasının yatak odasının camından dışarı bakıp sokakta polis arabası ararken, yolun karşı tarafında oturan yaşlı kadınla göz göze geliyor. O da evinin penceresinden dışarı bakıyor. Millie onun da birini kaybettiğini anlayabiliyor. Bunu nasıl bildiğinden emin değil ama biliyor işte. Alnını cama dayayıp ses çıkarmadan dudaklarını hareket ettirerek yavaş yavaş, *Kaybınız için üzgünüm,* diyor yaşlı kadına. Yaşlı kadın ona bakıyor. Perdeleri çekiyor.

agatha pantha

Agatha Panta evlilikleri boyunca kocasının çıplak bedeninden mümkün olduğunca sakınmak için elinden geleni yapmıştı. Çekirgeye benzeyen bir vücudu vardı kocasının; eğik ve cılız. Kemikleri bulundukları yere şaşırmış da çıkışı bulmaya çalışıyormuş gibi derisinden dışarı fırlıyordu. Düğün gecesinde, kocası yakında dayanılmaz ölçüde tanıdık gelecek yavaş hareketlerle elbisesinin fermuarını açarken penisini ilk kez görmüş, ay ışığında kılıfında bir kılıç gibi parıldayan uzvu gördüğü anda kocasının neden sürekli arkadan itiliyormuş gibi yürüdüğünü anlamıştı. Bedenine oranla anormal ölçüde büyüktü penisi. Sevişirken onu bir anda sihirbaz numarası gibi sergilediğinde donuk gözleriyle kocasına bakmış, bakışlarıyla onu yok etmek istemişti. Kocasını bunları seksi bakışlar sanmıştı, hani cinsellik diye bir şeyin varlığını öğrendiğiniz andan itibaren aynanın karşısında prova ettiğiniz yatak odası bakışları.

İş bitip kocası banyoya koşturduğunda Agatha yorgani çenesine kadar çekmiş, penisinin yürürken ormanda ağaçtan ağaca hoplayan bir goril gibi bir bacağından diğer bacağına sektiğini gözünün önüne getirmişti. Yatakta onun dönüşünü beklerken şaşkın, hayrete düşmüş veya öfkeli değildi; hissettiği şey düş kırıklığıydı. Tepesinde balık gibi çırpınan bir erkeğin insanlığın devamı için bulunabilen en iyi çözüm olmasından duyduğu düş kırıklığı.

Bütün erkeklerin bacaklarının arasında bu sallanan ucu-

belerden taşıdığını öğrendiği zamanı anımsadı. Aylarca erkeklerin yüzüne bakamamıştı. Çevresinde saklanan sayısız penis olduğunu bilmek bile sinirlerini bozuyordu. Diğer kadınların böyle bir dünyada nasıl yaşayabildiğini anlamıyordu. Çevresi sarılmış, tuzağa düşürülmüş gibi hissediyordu kendini. Sokakta yanından geçen erkekler kendilerini beğenmiş tavırlarla *Merhaba* dediğinde Agatha'nın tek yapabildiği yere bakıp, *Bir-penisi var, penisi var, penisi var*, diye düşünmekti.

Ancak daha sonraları, bütün yaratıklar gibi kocasının penisinin de zamanla yaşlanıp üzücü bir hal almasını izlerken, sonunda sokakta yanından geçen erkeklere bakabilmeye başladı. Parlak gözlerle, sakın dudaklarla *Merhaba*, diye yanıt verirdi onlara. İçten içe şöyle düşünürdü: *Sana ve ölmekte olan penisine acıyorum.*

Ron'un üzücü bir hal almakta olan penisi, Agatha'nın kocasının yaşlanmaya başladığını fark etmesini sağlayan ilk ipucuydu. İkinci ipucu, boğulmakta olan bir adamın kolları gibi rüzgârda sallanan kulak kıllarıydı. Kocasının bedenindeki kılların belli yerlerde kaybolup belli yerlerde belirmeye başlamasını çaresizlikle izledi. Üçüncü işaret, sol bacağının hissizleşmesine neden olan bir inmeydi. Yürürken sağ bacağı tutup yanında sürütmesi gerekiyordu artık.

Hop, çeek. Hop, çeek. Hop, çeek.

Dördüncü işaret, geceleri yatağın başucundaki komodinin üstüne koymaya başladığı plastik sondaydı. Agatha'nın sabahları, tuvalete yetişmeye çalışan kocasının idrarının sondaya dolarken çıkardığı yumuşak hışırtıyla başlar oldu.

Hop, fişş, çeek, fişş. Hop, fişş, çeek, fişş.

Bir sabah buzdolabından kahvaltı masasına taşıdığı portakal suyunun da aynı sesi çıkardığını fark etti. Bir daha hiç satın almadı o portakal suyundan.

Beşinci işaret, pelikan gagası gibi çenesinden boynunun alt kısmına kadar ulaşan bir yağ deposunun ortaya çıkma-

sıydı. Söylediği her sözcük bu yağ tabakasının sessiz titreşimleriyle birlikte çıkıyor, titreşimler boğazından ağzına doğru yükseliyordu. Gece gündüz gördüğü bu titreyen boyun hayatının kalıcı sabitlerinden biriydi, tıpkı güneş gibi. Yine tıpkı güneş gibi doğrudan bakmaya cesaret edemediği bir şeydi.

Bu dönemde kocasıyla konuşmayı bıraktı. Homurdanıyor, iç geçiriyor, başını sallıyor, işaret ediyor, dirseğiyle dürtüyor ama onunla asla konuşmuyordu. Kötülükten değil. Söyleyecek bir şeyi kalmamıştı. Sevdikleri ve sevmedikleri şeyleri, farklarını, benzerliklerini, boy, kilo, ayakkabı numarası gibi özelliklerini karşılıklı ezberlemişlerdi. Kırk beş yılı tartışarak, fikirlerini paylaşarak, yarışma programı “Kaç Para”yı kimin kazanacağı konusunda fikir yürüterek geçirmişlerdi. Artık, onun ne söyleyeceğini, düşüneceğini, yapacağını, giyeceğini ve yiyeceğini şaşırtıcı bir kesinlikle tahmin edebiliyordu. Söyleyecek başka neyi kalmıştı ki – *Git kendin al* gibi yanıtlarını işaretlerle kolayca anlatıyordu. Birlikte yemek yemeye, uyumaya, oturmaya, nefes almaya devam ettiler ama birbirlerine hiç bu kadar uzak olmamışlardı.

Kocası öldüğü zaman komşular aniden ve haber vermeden geldiler, ölü hayvan eti ve acıma dolu devasa kulplu güveç kaplarıyla evinin kapısında belirdiler. *Lamington*’ları² taşıyan çocukları sıkıntıdan uyuşmuş görünüyordu. Seçim kampanyası düzenliyormuş gibi mutfağına kamp kurdular. Duvarların içinden geçebiliyormuş gibi bir anda koridorunda, yatak odasında ve banyosunda beliriyor, başlarını yana eğip pençelerini ona uzatıyorlardı. Konuşurken yüzleri Agatha’nın birkaç santim uzağındaydı. *Anlıyorum seni*, diyordu hepsi, Susie/Fido/Henry geçen yıl/geçen hafta/on yıl önce öldü, çünkü akciğer kanseri oldu/trafik kazası geçirdi/aslında ölmedi ama benim için öldü, çünkü Gold Coast’ta yirmi altı yaşında bir kızla yaşıyor.

2. Hindistanceviziyle yapılan Avustralya’ya özgü bir kek. (ç.n.)

Oturma odamda neden on dokuz demet çiçek var? diye sordu bir odadan diğerine geçerken. Kimse yanıt vermedi. Çiçekler süslü patlamaları andırıyordu, havai fişek demetleri gibiydiler, zamanda donup kalmışlardı.

Altı numarada oturan Phillip Stone istemediği halde Agatha'nın eline bir fincan çay tutuşturdu ve elini omzuna koydu. Daha önce Agatha'ya hiç dokunmamıştı.

Bırak çıksın dışarı Agatha, dedi.

Adamın avucunun sıcaklığı kumaşın altında teninin tuhaf bir şekilde karıncalanıp rahatsız olmasına neden oldu. *Yanlış anlamışsınız, benim kedim yok,* dedi adamın kolunun erişemeyeceği mesafeye çekilirken.

Otuz iki numarada oturan Kim Lim, *İnkâr evresindesin,* dedi. Burunları az kalsın birbirine değecekti. *Üzüntünü dile getirmekten korkma,* diye ekledi. Agatha kadının nefesinin *hindistancevizi* koktuğunu fark etti.

On iki numarada oturan Frances Pollop'u gardırobunun önünde, elindeki koli bandını elektrikli testere gibi sallarken yakaladı. Ron'un giysileri yerlerdeki kutulara doldurulmuştu. Agatha ve Frances karşılıklı bakiştılar. Frances'in havaya kaldırdığı koli bandı hışırdadı. Yaklaşık bir dakika sonra Agatha dönüp dışarı çıktı, kapıyı arkasından çekti.

Derken, geldikleri gibi aniden, hepsi yok oldu. Geride güveç kapları, yabancı kokular ve sessizliğin gürültüsünü bıraktılar. Agatha pencereden bahçe kapısına yürüyüp evlerine dağılmalarını izledi. Pencerelerindeki ışıklar gözbebeklerini anımsatıyordu. Posta kutuları periskoptu. Ön bahçelerindeki çiçekler bile bir araya toplanmış fısıldaşıyor gibi görünüyordu.

Işıkları açık bıraktı. Kocasının giysileriyle dolu olan kutular koridorda üst üste yığılmıştı. Karanlıkta bile her kutunun üzerine siyah keçeli kalemle *KURTULUŞ ORDUSUNA GİDECEK* yazdığını görebiliyordu. Harflerin üzerinden birkaç kez geçilmişti. Her kutunun ağzı gayretle kat kat bantlanmıştı.

Mutfakta telefon çaldı. Telesekreter tıkırdayarak devreye girdi. *Agatha Pantha'ya ulaştınız*, dedi telesekreter. *Lütfen mesajınızı bırakın*. Ron'un adının yokluğu yüzünden başının döndüğünü hissetti.

Agatha? dedi başka bir ses. *Orada mısın?*

Buna nasıl cevap vereceğini bilmiyordu.

Agatha yatak odasının ortasında durup kocasının terliklerine baktı. Artık böyle yapıyordu, evin içinde dolaşp odaların ortasında duruyordu. O zaman hissetti, boğazından yukarı tırmanmaya çalışan şeyi. Yatağın kenarına tutundu, o his geçene kadar üst üste yutkundu. *Şu söyledikleri yüzünden*, dedi kocasının terliklerine. *Söyledikleri yüzünden oldu*.

Yatağa oturup elleriyle dizlerini kavradı. *Üzüntünün her şeyi kaplamasına izin vermeden nasıl yaşanılır?* Annesi de bir zamanlar gençti, esnek eklemleri ve narin parmakları vardı ama onun da neşesi kaybolmuş ve büzülüp küçülmüştü. Cümlelerinin sonu titremeye başlamış, konuşurken sürekli nefesini tutar olmuştü.

Agatha'nın akrabaları buna *üzüntü* diyorlardı. Yüksek sesle değil, sanki küfürmüş gibi sözcüğü sessizce ağızlarında yuvarlayarak söylüyorlardı. Bu dönemde artık yetişkin ve evli bir genç kadın olan Agatha'nın kendine göre düşünceleri vardı ve *üzüntü* sözcüğünü çok belirsiz buluyordu. Komik. En çok da, annesinin gözlerindeki bakışın kaçınılabilecek bir şey olduğunu düşünüyordu, yolda yürürken bir çamur birikintisinin ortasından değil kenarından geçmek gibi.

O dönemde, Agatha'nın geleceğe bakmakta olduğundan haberi yoktu. Annesinin kendisi olduğunu, kısa süre sonra ona dönüşeceğini bilmiyordu. Evrim, annenizden daha iyi duruma gelmeniz değil miydi? Agatha annesinden daha iyi hissetmiyordu. Kahverengi lekeli ellerinde, yüzündeki Ölüm Çizgileri'nde, bacaklarını ağaç kökleri gibi kaplayan varisli damarlarında annesini görebiliyordu artık. Gerçeğin hasta

edici kaçınılmazlığını hissediyordu. Sanki çıkarması gereken ders annesine dönüreceği gibi.

Agatha mutfağın ortasında durdu, buzdolabını açtı. Mutfığa ışık doldu. Buzdolabının içine baktı, gözleri ışığa alıştı. Raf lar sıra sıra köfte, mini sandviç, meme başını andıran vişnelerle süslü pembe *cupcake*'le doluydu. Güveç kaplarını birer birer dolaptan çıkardı. Evden dışarı taşıyıp bahçe yolunda hepsini tepetaklak etti. Tavuk eti, havuç, et suyu, soğan ve bifttek parçalarını bacağına çarpmak hoşuna gitti. *Lamington*'ları kucakladı, kapıdan dışarı fırlattı. Gül çalılarının, park halindeki araçların, posta kutularının üzerine kek parçaları yağdı. Üç katlı bir kremalı pastayı taç atışı yapar gibi havaya saldı. Kek havada dağıldı, bahçe yolunu kalın bir tabaka kırmızı reçel kapladı. Alçak bahçe duvarının üzerine sandviçleri dizdi. İki kolunu yana açıp duvar boyunca yürüyerek hepsini ayaklarının altına ezdi. Ayaklarının altından salatalık dilimleri fişkırdı. İki tane kremalı *cupcake*'i posta kutusunun üstüne koydu. Kocaman bir rulo köfteyi iki eliyle havaya kaldırdı. Et elinde parçalandı. *Cupcake*'ler yere yuvarlandı. Ayağının dibine düşen vişneyi tekmeledi.

Plastik saklama kaplarını, güveç kaplarını ve eski dondurma kaplarını yıkadı. Elleri hızla hareket ederken su lavaboda yükseliyordu. Hepsini sert hareketlerle kuruladı. Sonra dışarı çıkıp bahçe yolunda hepsini üst üste dizdi. Unutulmuş kadim bir kültürün totem direği gibi. Hafifçe sallanan totemin sallanışındaki hüznü görmezden gelmeye çalıştı.

Yanına kartondan bir işaret levhası yerleştirdi. **NEZAKE-TİNİZ İÇİN TEŞEKKÜR EDERİM**, yazmıştı büyük, siyah harflerle. Harflerin üzerinden geçti de geçti. **AMA İHTİYA-CIM YOK**.

Daha küçük harflerle altına ekledi: *Ayrıca, hindistancevizi ni hiç sevmem.*

Kapının önünde durup terli gözkapaklarını kırıştırdı. Fı-

rında pişirdiği patatesi cam fırın kabından elleriyle yedi ve yaptıklarını gözden geçirdi. Sanat mıydı? Yoksa savaş mı? İkisini de hiçbir zaman anlamamıştı ama sokaktaki su olugundan akan yiyecek nehrini görünce, *Belki ikisi birden olabilir*, diye düşündü.

Çevre evlerin ışıkları uyarı işaretleri gibi birer birer yandı. Ağzına bir avuç dolusu patates ve peynir tıktırdı. Sokağın gerginleştiğini hissetti. Gecenin karanlığına, ağzından patates parçaları saçarak *Üzüntümü dile getiriyorum, Kim Lim!* diye haykırdı. İçeri girdi, kapıyı arkasından çarptı ve kilitledi. Arka kapıyı da kilitledi. Pencere kilitledi. Bütün perdeleri çekti. *Şimdi televizyonu açıyorum!* diye haykırdı ve açtı, duvarlarda gölgeler belirdi. Sesi sonuna kadar açtı. Odaya gürültü doldu. Koltuğu ön pencereye doğru çekip oturdu, öne eğildi. Sokağı görebilmek için perdeyi açtı. *Kşşşşşş*, diyordu televizyon arka planda. Güneş doğuyordu. *Yüzlerini görmeyi ipte çekiyorum!* diye haykırdı. Haykırmak iyi geliyordu sanki.

Aradan yedi yıl geçti ve Agatha o geceden beri evden çıkmadı. Bahçeyi sulamak, otobüse yetişmek, bahçe yolunu süpürmek için bile çıkmadı. Evinin ön kapısını ya da perdelerini açmadı, radyo dinlemedi, gazete okumadı. Televizyonu kapatmadı, dolayısıyla artık gerçekliğinden emin olabildiği tek şey *Kşşşşş* sesi. Evin antresinde yedi yıllık açılmamış posta yığılı bekliyor. Yatak odasından oturma odasına geçerken zarfların üzerine basıyor. *Sadece adımı bildiğiniz için*, diye haykırıyor onlara, *size bir şey borçlu olduğumu sanmayın!* Peşini hiç bırakmıyorlar sanki.

Her pazartesi, süpermarketten gelen bir kadın penceresinin altına erzak dolu bir kutu bırakıyor. Postaneden gelen bir adam iki haftada bir fatura paralarını kapıdan alıyor ve postayı bırakıyor. Paraları *AL BAKALIM* yazan zarflar içinde kapının altından içeriye gönderiyor. Ön bahçedeki çimenler kahve-

rengi ve basık. Bahçeyi yabancı otlar sardı. Evi sarmaşık kapladı. Agatha ön camı açıp elini dışarı çıkardı ve dikiş makasıyla sarmaşığa bir delik açtı. Dünyada neler olup bittiğini bilmiyor ama sokakta neler olup bittiğinden haberdar.

Yaşlı kadınların gövdesini kaplayan o kalın yağ tabakası onun gövdesini de kapladı, uzuvlarının nerede bitip nerede başladığı belli olmuyor. Çenesinden uzun, kıvrıkcık kıllar fışkırıyor. Onları sürekli cımbızla alıyor ama Tanrı'nın planına dahilmiş gibi sürekli yeniden beliriyorlar. Uyandığı andan itibaren yatağa girdiği ana dek kahverengi camlı bir güneş gözlüğü takmayı huy edindi. Agatha'ya göre gözlerinin çevresindeki kahverengi kalkan mısır nişastası gibi baktığı dünyayı yoğunlaştırıyor ve ağırlştırıyor.

agatha pantha'nın hayatında bir g tin

6.00: Alarma gerek kalmadan uyanır. Kahverengi camlı güneş gözlüğünü takana dek gözlerini açmaz. Karşı duvardaki saate bakar. Başını onaylarcasına sallar. Saatin tik taklarını eşliğinde banyoya gider. Kocasının son kez çıkarıp bıraktığı yerde duran terliklerine takılmamaya özen gösterir.

6.05-6.45: İnanmazlık Sandalyesi'ne oturup Yanak Elastikiyeti, Meme Uçlarından Göbek Deliğine Kadar Olan Mesafe, Kıl Oluşumu, Kırıksıklık Sayımı, Tahmini Kırıksıklık Yörüngesi ve Kolaltı Sallantısı ölçümlerini yapar. Edindiği bilgiyi *Yaş* başlıklı bir egzersiz defterine kaydeder. Aynada kendine bakarken yapmakta olduğu şeyi yüksek sesle söyler. Aynadaki aksine * u anda Kolaltı Sallantısını  l  yorum!* diye haykırarak eliyle  stkolunun altındaki gevşek deriyi sallar. *D nk nden daha gevşek!* diye ba ırır ölçümden sonra. *Her gün önceki günden daha gevşek!*

6.46: Kendine derin ve uzun, karanlık bir nefes alma izni verir.

6.47: Duş alır. *Şu anda yıkanıyorum!* diye haykırır. Duşta haykırdığı özel bir şey yoktur.

7.06: Kahverengi dört eteğinden birini giyer. Lastiğini göbeğinin üstüne çekerken *Külotlu çorap!* diye haykırır. *Etek! Bluz! Ayakkabılar!*

7.13: Sahanda iki yumurta, bir dilim domuz pastırması ve bir dilim tahıllı ekmekten oluşan kahvaltısını hazırlar.

7.21: Tatma Sandalyesi'ne oturur, kahvaltısını küçük kare lokmalar halinde keser ve lokmaları birer birer yer. O sırada da, *Şimdi domuz pastırması yiyorum!* diye haykırır.

7.43: Muhakeme Sandalyesi'ne oturur. Sarmaşıkların arasındaki delikten sokağı izler, gövdesi öne eğik, elleri dizlerindedir. Sandalyesinden fırlayıp parmağını tombala oynar gibi havaya kaldırarak *Çok çilli!* diye haykırabilir yoldan geçen birine. *Fazla Asyalı! Fazla kel! Pantolonu kısa! Aptal ayakkabılı! Fazla toka takmış! İnce dudaklı! Takımı fazla mor! Sivri burunlu! Yamuk suratlı! Fırlak dizli!* Bazen hakaretleri komşularının bahçelerine yönelir. *Çalıları budayın! Fazla çiçek! Posta kutusu yamuk!* Veya kuşlara. *Fazla ötüyor! Bacakları çok kısa! Sözcükler odanın duvarlarına çarparak yankılanır, sesi giderek yükselir, sonunda hiçbir zaman istediği etkiyi elde edemediğini hissettiren, her şeyi kapsayan tek bir hakarete dönüşür: İnsanlık lanetlendi!*

12.15: Sandalyesine yığılır kalır.

12.16: Ter içinde rahatlamış halde oturur.

12.18: Öğle yemeği. Tahıllı ekmekten Vegemite sandviçi. Öğle yemeğini kahvaltıda olduğu gibi kareler halinde değil de, uzun ince şeritler halinde keser. *Çeşitlilik önemlidir! Aklını yitirmek istemiyorsan tabii!* diye haykırır sandviç şeritlerinden birini ağzının üstünde sallandırırken.

12.47: Akşamüstü çayı. Bir fincan çay ve bir Anzak bisküvisi. Koridorda, İçerleme Sandalyesi'ne oturur. Kahverengi duvara bakıp *Gürültülü çim biçme makineleri! ya da Gürül-*

tücü komşular! diye haykırır. Bazen söyleyecek bir şey bulamaz ve yalnızca *Kahverengi duvarlar!* der. İçerlemek yüzünü her zamankinden daha keskin hissetmesine neden olur ve sözcüklerle açıklayamadığı nedenlerden dolayı bu histen çok hoşlanır. *Bu histen hoşlanıyorum!* der kahverengi duvarlara başını sallayarak.

13.32: *Palto askılarını ovalıyorum!* ya da, *Ampulleri siliyorum!* diye haykırarak evi temizler.

15.27: Oturma odasındaki Anlaşmazlık Sandalyesi'ne oturup şikâyet mektupları yazar ve bunları üzerinde *BÜTÜN BUNLAR BİTTİKTEN SONRA DAĞITILACAK* yazan bir kutuya koyar. BUNLAR'ın altı çizilidir, ama ne anlama geldiği tam olarak belli değildir.

16.29: İki şeyden biri olur. Kaybolma Sandalyesi'ne oturur, gözlerini yumar ve televizyondan gelen *Kşşşşş* sesini dinler. Veya. Arada bir, ender olarak *Düş Kırıklığı* Sandalyesi'ne oturur ve kocasının terliklerine bakar.

17.03: Akşam yemeği. Genellikle rosto yapar. Eti, patatesi ve brokoliyi koyu sosla kaplar.

18.16: İlişki Kesme Sandalyesi'ne oturur. Bir kupa dolusu Bonox³ içerek televizyondaki parazitli ekranı seyreder.

20.00: Bütün giysilerini çıkarır –*Ayakkabılar! Bluz! Külotlu çorap!*– ve hepsini asar.

20.06: İnanmazlık Sandalyesi'ne oturup aynada kendini seyreder.

20.12: Geceliğini giyer, ışığı söndürür.

Agatha kahverengi camlı güneş gözlüğünü yalnızca gece karanlığında çıkarır. O da ancak yatağına girip yorganını yüzüne çektikten ve gözlerini sımsıkı yumduktan sonra. O zaman bile dünya çok yakınındaymış gibi gelir ona; tepesinde, birkaç santim uzağında, havada sallanıyordur sanki. Uyku ile uyanıklık arasındaki yumuşak saniyelerde –uyanık olduğu-

nuzu bilecek kadar yarı uyanık ve bilmeyecek kadar yarı uy-
kuda olduğunuz o minik bilinç atlaması esnasında, saat yak-
laşık 21.23 sularında– Agatha kendine yalnız olma izni verir.

ancak bugün sabah 10.36'da her şey değişecek

6.00: Uyanıyor. Kahverengi güneş gözlüğünü yoklayarak
buluyor.

6.05-6.45: İnanmazlık Sandalyesi'ne oturup haykırıyor:
*Şimdi kırıksıklıkları sayıyorum! Dizimde bu kadar çok kırıksık-
lık olduğunu hatırlamıyorum! Kırıksıklık Hesabı* başlığının al-
tına, *Yeni Kırıksıklıklar*, yazıyor.

6.47: Duşa girip, *Şimdi suyu açıyorum!* diye haykırıyor.

7.06: *Külotlu çorap! Etek! Bluz! Ayakkabılar!*

7.22: *Şimdi yumurta yiyorum!*

7.56: Muhakeme Sandalyesi'ne oturuyor. *Park yeri su olu-
ğundan çok uzakta!*

8.30: *Çiçekler büyümüyor!*

9.16: *Kaldırım çok kirli!*

10.12: *Kask bir aksesuar değildir!*

10.36: Bir polis aracı yavaşça sokaktan geçiyor. *Bu farklı
bir durum!* diye haykırıyor Agatha.

10.42: Aynı polis aracı sokağın diğer tarafından geliyor. *Bu
da değil!*

10.47: Kıvrırcık kızıl saçlı küçük bir kız sokaktan aşağı ko-
şuyor, Agatha'nın bahçe kapısını açıyor, Agatha'nın ön bahçe-
sinde koşuyor ve çitin arkasında gizleniyor. *Ne?* diye haykırı-
yor Agatha.

10.48: Polis arabası yeniden geçiyor. Kız sırtını çite daya-
yıp yabancı otların arasına gizleniyor. Agatha'ya bakıyor. *Ne?*
diye haykırıyor Agatha.

10.49: Küçük kız çitin üstünden sokağı izliyor. Sonra dö-
nüp yeniden Agatha'ya bakıyor. Ayağa kalkıyor, Agatha'nın

ön bahçesini aşıyor, sokağın karşı tarafına geçiyor ve karşıdaki evin bahçesine giriyor. Kapıyı yokluyor, paspasın altında bir anahtar buluyor ve dönüp sokağı kolaçan ediyor. Arından eve girip gözden kayboluyor.

10.50: *Ne?* diye haykırıyor Agatha.

Agatha bir süredir bu evi izliyordu. Üç ay önce kapıya gelen, ışıkları sönük ambulansı gördü. Sedyenin üzerindeki bedeni örten beyaz örtüyü, bedeninin belli belirsiz hatlarını gördü. Bütün sokağın hareketlendiğini, Tanrı'ya-şükür-bizim-değil-senin-başına-geldi tavırlarıyla ellerinde yiyecekler eve doluştuklarını gördü. Çiçekçi kamyonetinin sokağın aşağısına park ettiğini gördü. Annenin neredeyse kemikleri sayılacak kadar zayıfladığını gördü. Bir keresinde camı tıkırdatacak, *Sana getirdikleri yemeklerden yesene biraz!* diye haykırdı ona. Çocuğu da gördü. Bir çocuktu işte.

Sizi kendi halinize bırakayım! diye haykırdı. *Sizin için en iyisi bu!* Sandalyesinde arkasına yaslandı ve kollarını kavuşturdu. *Güvenin bana!*

Dolayısıyla Agatha küçük kızın yolun karşı tarafındaki evin kapısından içeri girdiğini gördüğünde, onun babasının öldüğünü ve annesinin evde olmadığını biliyordu. Anne iki gün önce Agatha'ya baktı. Sarmaşıktaki delikten, pencere camından içeri, gözlerinin içine. Arabasının bagajına bir bavul koymuştu ve gözleri Agatha'ya bir şeyler söylüyordu, sanki özür diliyordu, sanki çığlık atıyordu, yalvarıyordu, şöyle bir şey diyordu: *Üzüntünün her şeyi kaplamasına izin vermeden nasıl yaşlanılır?*

Agatha'nın bedeni biraz titremişti.

Ne olduğunu anlamamıştı ama bir şeyler olduğunu biliyordu. *Burada bir şeyler oluyor! Bir şeyler ters gidiyor!* diye haykırmış, ayağa kalkıp yanağını cama yaslamış, arabaya binen anne kızın uzaklaşmasını izlemişti. Agatha hissediyordu. Bir şeyler oluyordu.

11.37: Agatha küçük kızın dönüşünü unutmaya çalışıyor.

Annenin yüz ifadesini ve arabanın park yolunda olmayışını unutmaya çalışıyor. Sokağın karşısındaki ev hariç bütün evlere odaklanmaya çalışıyor. *Bahçe çimenleri yer yer kurumuş!* diye haykırıyor. *Şurada yabani ot bitmiş! Köpeğiniz çok çirkin! Çok çocuğunuz var! Onlar da çirkin!*

Derken yolun karşısındaki evin kapısı aralanıyor. Küçük kız beliriyor. Agatha onun karşıya geçişini, kendi evinin bahçe kapısını açıp içeri girişini izliyor. *Ne var?* diye haykırıyor. Küçük kız Agatha'nın ön kapısını çalıyor. Elinde bir kâğıt parçası var. *İstemem, teşekkürler!* diye haykırıyor Agatha camdan. *Bende yeterince var!* Küçük kız kayboluyor, biraz sonra plastik bir kutuyla dönüyor. Bunu Agatha'nın penceresinin altına yerleştiriyor ve üstüne çıkıyor, böylece Agatha'yla burun buruna geliyor.

Küçük kız elindeki kâğıdı havaya kaldırıyor. *Bu nedir?* diye soruyor.

Agatha gözlerini kısıp kâğıda bakıyor. *Ne olduğunu söylersem gider misin?*

Küçük kız başını sallıyor.

Bu bir yolculuk programı.

O da nedir?

Kişinin nereye nasıl yolculuk ettiğini gösteren belge. Üstünde yazan annenin adı mı?

Küçük kız yeniden başını sallıyor.

Melbourne'e gitmiş. İki gün önce. Agatha duraksıyor. Altı gün sonra da Amerika'ya gidecek. Camın iki yanından birbirlerine bakıyorlar. Şimdi git buradan.

ertesi gün

7.43: Küçük kız sokağın karşısındaki evin penceresinde durmuş Agatha'yı izliyor. Birbirlerine bakıyorlar. Küçük kızın bakışları şöyle diyor:

Nasıl yaşlanır insan?

8.07: Agatha sarmaşıktaki delikten dışarıyı görmemek için pencerenin iç tarafına bir yastık kılıfı asıyor.

9.13: Pencere camı tıklatılıyor. Agatha yerinden sıçırıyor. *Karnım acıktı*, diyor ince bir ses. Agatha televizyonun sesini sonuna kadar açıyor. *Kşşşşş*.

12.15: Agatha yastık kılıfını indiriyor. Küçük kız hâlâ so-kağın karşısındaki evin penceresinden onu izliyor ama artık bir sandalyede oturuyor.

15.27: Agatha şikâyet mektubu yazmaya çalışıyor ama yazabildiği tek şey, *Küçük Kızın Sevgili Annesi, sen kendini ne sanıyorsun?* oluyor.

16.16: Çocuk hâlâ pencereden ona bakıyor. Agatha konsantre olamıyor. Tek düşünebildiği, annenin yüzü ve boş park yeri. Ne yaptığını bilmeden zarfların arasından geçiyor ve kapıyı açıyor. Elinde Anzak bisküvileri ve bir fincan çay var. Yüzüne serin hava çarpıyor, bütün bedenine. Bedeninde serin havanın esintisini şeyden beri hissetmedi... şeyden. Bacaklarına çarpan esintiyi çoraplarının üstünden bile hissedebiliyor. Teni karıncalanıyor. Nefesi kesiliyor. *Bu seferki farklı!*

Ön kapısının çevresinde biten insan boyuna ulaşmış yabani otlar açıklıktan zafiyet geçiren insanlar gibi karşılıyor onu. Dirseklerini sallayarak hızla yanlarından geçerken, *Benden hiçbir şey koparamazsınız!* diye haykırıyor. Bahçe kapısında durup sokağa bakıyor. *Kaldırımda çok fazla çatlak var!* diye haykırıyor. *Şimdi karşıdan karşıya geçiyorum! Çalılar çok süslü. Dikkat, araba, senin için durmaya niyetim yok! Hiç de zor değilmiş! Alt tarafı yürüyorum işte! Milyonlarca kez yaptım bunu! Bacaklarım izin verdiği sürece yürümeliyim zaten!*

Agatha küçük kızın evine giden bahçe yoluna giriyor ve kapıyı çalıyor. Küçük kız kapıyı açıyor.

Merhaba, diyor küçük kız.

Agatha bisküvi tabağını ve çayı ona uzatıyor.

Küçük kız uzatılanlara bakıyor. *Eee?* diyor Agatha. Küçük kız bisküvi tabağını alıyor ama çayı görmezden geliyor. *Anne-ni aradın mı?*

Tabağı sehpanın üstüne koyan küçük kız bir bisküvi yiyor. Agatha'nın gözlerinin içine bakmıyor. *Telefonu kapalı.*

Akrabalarınız peki? Agatha elindeki çay fincanına bakıp bir yudum alıyor. *Onlar nerede?*

Teyzem doğuda yaşıyor, diyor küçük kız. *Melbourne'de.* Agatha onun tepesine dikilmiş bir dev gibi hissediyor kendini. Hiç küçük bir çocuk olmuş muydu? *Ama annem başka kimseye ihtiyacımız olmadığını söyler.*

Öyle der demek! Teyzeni aramayı denedin mi?

Numarasını bilmiyorum.

Telefon rehberi yok mu evde?

Annemin telefonunda kayıtlıydı.

Bilinmeyen numaralara sor!

Bilinmeyen numaralar nedir?

Teyzenin adı ne?

Judy.

Judy ne?

Judy Teyze.

Judy Teyze! Melbourne'de! Agatha dönüp bahçe yolunda yürümeye başlıyor. *Bu bilgiyle ne yapayım ben!* Bir kolunu havaya savurunca fincanın kenarından çay dökülüyor.

Küçük kız koşarak peşinden geliyor. *Babam öldü.*

Ya! diyen Agatha kıza doğru dönüyor. Benimki de öldü! Zorla çayından bir yudum alıyor.

Ne zaman öldü?

Altmış yıl önce!

Benimki üç ay önce öldü.

Bu bir yarışma değil! Ama öyle olsaydı! Ben daha uzun süre babasız yaşadım! Gördün mü?

Cenazesi nasıldı?

Bu da nereden çıktı şimdi?

Annem babamın cenazesine gitmeme izin vermedi.

Herhalde senin için en iyisi buydu!

Neden bağıırıyorsun?

Sen neden fısıldıyorsun?

Fısıldamıyorum.

Ben de bağırmiyorum! Agatha karşıya geçmek için dönüyor ama hemen sonra duruyor. Sokağın karşısındaki eve bakıyor. Çayından zorla bir yudum daha alıyor. Ben burada mı yaşıyorum?

Küçük kız başını sallıyor.

Ama burası... Agatha cümlesini tamamlayamıyor. Sokakta çocukların korkacağı, yetişkinlerin kızacağı ya da acıyacağı bir ev varsa o da bu. Kıza doğru dönüyor. Burada yaşadığımdan emin misin?

Kız yeniden başını sallıyor. Annemi bulmama yardım edebilir misin? diyor.

Edemem, asla! diyor Agatha. Yapacak işlerim var! Çok meşgulüm! Polise gitsene sen!

Gidemem. Bana yeni bir anne ve baba vermek istiyorlar.

Çabuk evine dön! diye haykırıyor Agatha, dönüp evine doğru yürürken. Sık sık anneni aramayı dene!

18.16: İlişki Kesme Sandalyesi'nde oturuyor. Bir kupa dolusu Bonox içiyor ve parazitli ekranı izliyor.

18.24: Parazitli ekranda sanki küçük kızın yüzü beliriyor.

18.25: Bonox'un geri kalanını lavaboya döküyor.

18.26: Bütün giysilerini çıkarıyor. *Ayakkabılar. Bluz. Külotlu çorap.* Hepsini asıyor.

18.31: İnanmazlık Sandalyesi'ne oturuyor ve aynada kendine bakıyor.

18.33: Yüzü küçük kızın yüzüne dönüşüyor. Kazara banyo rafındaki portatif saate çarpıyor ve yere düşen saat parçalıyor.

18.33-18.45: Parçalanın saati izliyor.

18.46: Geceliğini giyip ışığı kapatıyor.

sonraki gün

17.36: Agatha küçük kızın kapısını tıklatıp ona bir tabak lolusu patates ve brokolili rosto tabağını uzatıyor.

Teşekkür ederim, diyen küçük kız, ayakta durduğu yerde tabaktakileri yemeye başlıyor. Ellerini kullanıyor.

Ne yapıyorsun sen!

Nasıl yani? diyor yüzü çoktan sosla kaplanmış olan küçük kız.

Dışarıda olman gerek! Oyun oynaman! Sen sadece bir çocuksun! Pencerenin önünde oturma!

Ama sen oturuyorsun.

Ben yaşlıyım! Bunu yapmaya iznim var! Ne istersem yapmaya iznim var! Yaşlandığında böyle olur! Yaz bunu bir kenara! Çok önemli!

Ben saklanıyorum.

Kimden?

Helen'den. Stan'den. Yeni annem ve babamdan. Polisten.

Agatha ona bakıyor. *Ne yaptın?*

Bilmiyorum, diyor küçük kız ve ağlamaya başlıyor.

20.12: Agatha geceliğini giyip ışığı söndürüyor. Yatağına girerken ayağı yumuşak bir şeye takılıyor. Işığı yakıyor.

20.13: Kocasının terliklerini odanın diğer ucuna tekmeliyor.

20.14: Agatha banyo ışığını yakıp aynadan kendine bakıyor. Yeniden aynı şeyi hissediyor. Boğazında yükselen şey. *Onun söyledikleri yüzünden oldu!* diye haykırıyor.

ve ondan sonraki gün

6.00: Agatha'nın canına tak ediyor.

7.43: İhtiyacı olan her şeyi büyük bir el çantasına dolduru-

yor. Yaş Defteri. İki kol saati, dolaptaki küçük pilli saat. Yedek iç çamaşırı. İki bluz. Anzak bisküvileri. Bonox kavanozu. Şikâyet mektuplarını yazdığı defter.

8.12: Agatha küçük kızın kapısını çalıyor. El çantasını sıkı sıkı tutuyor; döpiyesinin ceket düğmeleri ilikli.

Anneni aramayı yeniden denedin mi? diyor kapıyı açan küçük kıza.

Küçük kız ayaklarına bakıyor. Telefonu hâlâ kapalı.

Bir telefon görür görmez onu arayacaksın!

Küçük kız Agatha'nın el çantasını fark ediyor. *Nereye gidiyorsun?*

Yol boyunca sürekli onu arayacaksın! O kadar kolay kaçıp gidemez!

Beni bir yere mi götürüyorsun?

O jet uçaklarından birine bineceğimi sanıyorsan aldanıyorsun!

Efendim?

Seni polise de götüremem! Benim gibi kadınlara ne yaparlar bilirim! Benimki gibi evlerde yaşayan kadınlara! Evini işaret ediyor. Beni bir yere kilitlerler! Ağzından salyalar akan insanların kaldığı bir bakımevine kapatırlar!

Küçük kız kuşkulu görünüyor ve kımıldamıyor.

Orada öyle durmasana! Çantanı topla!

Küçük kız gözden kayboluyor, biraz sonra sırt çantasıyla dönüyor.

Hepsi bu mu?

Kapının yanında yerde duran uzun plastik bir nesneyi de alan küçük kız başını sallıyor.

O da nedir öyle? diyor Agatha.

Küçük kız plastik parçasını göğsüne götürüp sıkı sıkı sarılıyor. *Bir bacak.*

Ah Tanrım! Peki, neyse, gel bakalım! Melbourne'e gidiyoruz!

daktilograf karl

Karl'ın bilgisayarı, daktilosu, bir klavyesi bile yok. Çöp kutusu kapaklarına, havaya, küçük çocukların başlarına, kendi bacaklarına on parmak daktilo yazar. Sormak istediği sorulardan emin olmak için onları önce parmaklarının ucuyla daktiloya çeker. Oğlunun yanına taşınmadan önce kendi evinde, özel alanında yaşarken, kahve sehpalarına, duvarlara, banyo perdelerine klavye resimleri çizirdi. Parmaklarının daktilo yazarken hareket etme şekline bayılırdı, parmakları birbirinin çevresinde dans eder, *square dance*⁴ yapardı. Önce annesinin, sonra Evie'nin parmaklarının klavye tuşlarında sıcak asfalt üzerinde yağmur damlaları gibi sekmesini izlemiş, daktilo yazmaktan çarpılan kadın parmaklarının ayak kavisini ya da ense kadar kıskırtıcı olduğuna karar vermişti.

Karl'ın oğlu bakımevinde ona veda ederken, *Yakında görüşürüz baba*, demiş ve yanağından öpmüştü. Oğlunun yanaklarının zımpara gibi sert olduğunu hisseden Karl, birden kendi oğlunun tıraş olacak yaşa geldiğine bile inanmamıştı. Hayat göz açıp kapayana, nefes alana, işeyene dek gelip geçiyordu ve şimdi buradaydı işte, kakasını tutamayan yaşlı adamlarla dolu bir odada yatakta oturuyordu. Pencerenin kenarına dikildi ve oğlunun otoparkı boydan boya geçişini izledi. Kararlı adımlarla yürüyordu bu çocuk, önce topuğunu,

4. Dörder çiftten oluşan gruplarla yapılan bir dans. (ç.n.)

sonra parmak uçlarını basıyordu yere, *Ne zaman böyle yürümeye karar verdi?* diye düşündü Karl. Evie'nin adımları hafif, tuzluktan dökülen tuz zerrelere gibi kararsızdı. Oğlusa her adımda emin olmadığı bir şeye yaklaştığını bilir gibiydi. Topuk ve parmak uçları. Topuk ve parmak uçları.

Gelini Amy'nin fikriydi. *Kendi evime her girişimde tekli koltukta ölü bir adam bulmaya hazırlanıyorum,* dediğini duymuştu bir gece, yatak odalarını ayıran kâğıt inceliğindeki duvarların arkasından. Zayıf, ufak tefek bir kadındı, kendisinden önce her zaman parfümünün kokusu gelirdi.

O benim babam, dedi oğlu Scott.

Ben de karınım! Duraksadı. *Doktorun tansiyonum hakkında söylediklerini biliyorsun.*

Uzun bir sessizlik oldu; Karl, kolları iki yanında uzanmış, bir toptan fırlatılmayı bekler gibi yatağında yatıyordu.

Tamam, dedi oğlu sonunda. Karl parmaklarını gerdi. *Onunla konuşurum.*

Karl yan döndü ve yastığı yanağında hissetti. Karanlığa bakarak gözlerini kısıtı ve *Evie*, diye fısıldadı. Elini barışmak ister gibi öne doğru uzattı. Açık avucuyla havada onun bedeninin şeklini çizdi. Burnunu burnunda, nefesini yüzünde, elini sırtında hissetmeye çalıştı. *Evie*, dedi yeniden, çünkü aklına gelen tek sözcük buydu. Avucunu başının altındaki yastığa koydu ve gözlerini yumdu.

Stoll ile Amy ertesi sabah işe gitmek için kalktıklarında Karl çoktan ayaklarının dibinde bavuluyla yemek masasında oturuyordu. Şapkasını takmıştı, bir zamanlar araba kulanırken taktığı eldivenler elindeydi.

Baba, dedi Scott, mutfak kapısında durup.

Karl boğazını temizledi. *Hayatıma devam etmeye hazırım,* dedi parmakları masanın üstünde hafifçe kalkıp inerken.

Scott bir sandalye çekip yanına oturdu. Karl parmaklarını

birleştirip birbirine geçirdi. Scott elini özenle Karl'ın ellerinin üzerine koydu. Karl, eldivenli başparmağını oğlunun eklemle-ri üzerinde dolaştırırken, *Bu eli ben yaptım*, diye düşündü.

Karl yatağının ucuna oturdu. Dört adamla aynı odadaydı. Tenlerinin soluk rengi duvarların solgun renklerine uyuyordu. Hepsisi sıkıntıdan afallamış gibi yataklarına serilmişti. Ağızları açıktı; gözleri, sanki bunu yapmayı kendilerine hatırlatmaları gerekiyormuş gibi kırpışıyordu.

Demek, dedi Karl yüksek sesle, *demek buymuş*.

Kapıda beliren hemşire onu şöyle bir süzdü. *Eşyalarını yerleştirecek misin canım?*

Elbette, diye cevap verdi. *Biraz bacaklarımı açıyordum*.

Hemşire gülümsedi. Gülümsemesi çok hoştu. *Acele etme*, dedi kapının pervazına yaslanarak. *Akşam yemeği bir saat sonra*. Karl'a göz kırpıp topukları üzerinde döndü, atkuyruğu havalandı. Yürürken kalçası üniformasının altında oynuyordu.

Karl akşam yemeği için koridordan yemekhaneye doğru yürürken dışarıda hava hâlâ aydınlıktı. Duvardaki saat 17.30'u gösteriyordu ve tanımlayamadığı yiyeceklerle dolu bir tabak önüne itildiği zaman, Karl, *Demek buymuş*, diye düşündü. Hapishane filmlerinde gördüğü tipler gibi uzun bir masanın ucuna oturdu. Eldivenleri ve şapkasını hâlâ çıkarmamıştı.

Oynak kalçalı hemşire bir sandalye çekip yanına oturdu. Elini tuttu ve gözlerinin içine baktı. *İyi misin, canım?* diye sordu.

Karl, kendisine içtenlikle bakan birini en son ne zaman gördüğünü anımsamaya çalıştı. Gözlerini yumdu ve anı hissetti. Kadının saçları koyu renk, gözleri koyu renk, teni soluk beyazdı. Tertemizdi. *Başka bir yerde, başka bir zamanda onu perdim*, diye düşündü. Burnunu onun memelerine gmebilse bu yere tahammül edebilirdi.

Bunun yerine ihtiyar gözleriyle kadına baktı. Avucunun içine daktilo yazarak, *Evet, teşekkürler*, dedi.

Hemşireninkiyle kıyaslandığında bedeni acınacak haldeydi. Yaşlı ve çökkündü ama kadının bakışlarındaki nezaket bunu unutmamasını sağlamıştı. Sonra hemşire kalkıp kalçasını sallayarak uzaklaştı. Karl orada öylece oturup bezelye ezmesi olduğunu tahmin ettiği şeye bakarak hemşirenin kalçalarını bu sandalyede, herkesin önünde kucağında sallamasını ne kadar çok istediğini düşündü. Kimse fark etmezdi bile. Bezelye ezmesine teslim olurken, kaşık kaşık bezelyeyi ağzına doldurup boğazından aşağı yollarken, *Hiçbir zaman yapmak istediklerimi yapamıyorum*, diye düşündü.

karl'ın daktilografi hakkında bildiği şeyler

on parmak daktilo

Karl muazzam şeyler düşünen ufak bir çocukken, bazen annesiyle birlikte işyerine gidebilmek için hasta taklidi yapardı. Annesi daktilograf kadınlarla dolu büyük bir salonda çalışır, Karl da onun masasının altına otururdu. Annesinin sandalyesi başının tepesine değer, azimle birbirine bitiştirdiği bacaklarının kusursuz hattı ancak manivelayla zorlayarak açılabilir gibi katı görünürdü. Yine de tatlı bir yanı vardı bacaklarının, baldırlarının yuvarlaklığı hoştu. Annesini artık yalnız parça parça anımsıyor Karl. Bacakları, parmakları, aynadaki yansımalarıyla.

Kadınlar ona başka bir dünyaya aitmiş gibi görünüyordu, sanki camekânda veya duvarda asılıp saklanacak şeyler gibi. Annesinin masasının altında gözlerini yumup oturarak sesleri dinlerdi. Daktilolardan çıkan ses yüksek ve amansızdı. Bu güzel kadınlar, kımıltısız bedenleri ve parmakları aracılığıyla daktilolarla savaş halindeydiler.

On parmak daktilo terimini öğrenince Karl'ın önü açıldı. Kadınların parmaklarını böyle hareket ettirebilmesi için tuş-

lara bakmak zorunda olmadıklarını fark etti. Bu da ona tam olarak çözemediği bir şey hissettirdi. Evie'yle tanışana kadar hissettiği şeyin kendi teniyle ilgili olduğunu bilmiyordu.

Yıllar sonra, daktilo okulundaki ilk günün akşamında mutfak masasına oturup parmak uçlarını buzlu suya daldırdı. Parmakları kıpkırmızıydı, zonkluyordu. Ama parmaklarından yayılan sızının içine girmeye çalışan bir şey gibi kollarına tırmanışını hissetmekten hoşlandı. İçine girmeye çalışan bir şeyler olduğunu hissetmek hoştu.

Daktilo yazarken parmaklarını kullanışındaki kesinlik, hayatında ilk defa kendini güçlü hissetmesini sağladı. Tuşlar sayfaya doğru –çat, çat çat– sanki yumruk atıyormuş gibi uçuyordu. Beyaz sayfaların kullanılmamış gizilgücünü seviyordu. Hiçbir şey olarak başlayıp bir şeye dönüşmelerini seviyordu. Kendisinin de bir şeye dönüşebileceğini hissetmesini sağlıyordu boş sayfalar.

Gündüzleri sayfaları kediler ve köpekler, Jack, Jill ve Jane hakkında anlamsız cümlelerle dolduruyordu. Dünyanın en önemli şeyleriymiş gibi ciddiyetle daktiloya çekiyordu bu cümleleri. Geceleri rüyasında daktilografi egzersizleri görüyordu. Sabahları duş alırken egzersizleri şarkı gibi söylüyor, gözlerini yumup suyu yüzünden aşağı akmaya bırakıyordu. Konuştukça harfler birer birer zihninde aydınlanıyordu.

Tuşların üzerinde kayan parmaklarını izlemeyi seviyordu. Bir şeyler yarattığı için belki de güzel biri olduğunu görebiliyordu. Konser salonunda çalan müzikler veya duvarlara asılan sanat eserleri gibi değildi daktilografi ama Karl'a göre bunların hepsi ve daha fazlasıydı.

evie

Karl, Evie'yle daktilo okulunda tanıştı. Bir süre sonra, genç kadının kalbinin düşmesini engellemek istermiş gibi tek eliyle göğsünü tutarak konuşması hoşuna gitmeye başladı. Ancak

ilk tanıştıklarında hakkında tek düşündüğü, sevişirken adını yüksek sesle söylemenin hoş olabileceğiydi. İlk Günah'la cinselliği bir araya getirebilmekte günahkârca ve heyecan verici bir şey vardı. Tabii o zaman adı Eve'di kendisi için; Evie daha sonra, dizlerini, dirseklerini, göbek deliğini kendininkinden daha iyi öğrendiğinde gelecekti. Adı, en başından beri "ie" eki olmadan eksik gibi gelmişti Karl'a, gereksiz bir dram ögesi gibi havada kalmıştı.

İki ayda toplam üç kez sohbet etmişlerdi, ama onun gözlerini, dokunuşlarını, yürüyüşünü ve kalçalarını aklından çıkaramaz olmuştu. Aynı odadayken onun varlığından başka bir şey düşünemiyordu. Sıcaklığını ve enerjisini hemen fark ediyordu. Kız ona kendisini tanıma fırsatı verir vermez ne gibi şeyler olup biteceğine dair sadece aklıyla değil, bedeniyle de fikir yürütüyordu. Bedeninin ona yakın olma ihtiyacını, dokunmazsa teninin alev alıp yanmaya başlayabileceğini hissediyordu.

Bir gece, gözleri üzerindeyken sınıf kapısından hafif adımlarla çıktı gitti. Karl daktilosunun önünde oturup *Eve'inparmakları-Eve'inelleri-Eve'ingülümsemesi-Eve'insaçları* diye düşünmeye başladı. Sınıftaki son kişi de çıktıktan sonra daktilosunun E, V, L, N, İ, M tuşlarını zorlukla da olsa söktü. Sanki Eve'in masasına yürüdü ve onun daktilosundan E ve L harflerini aldı, başka bir daktilodan da bir E harfi söktü. EVLEN harflerini sağ elinin parmaklarına, ELİM harflerini sol elinin parmak uçlarına yapıştırıp alacakaranlıkta onun evinin kapısına gitti. Ellerini yüzünün iki yanına kaldırıp parmaklarını hafifçe salladı. Elini uzatıp koluna dokunan Eve, *Tamam, dedi, teşekkür ederim.*

Sade bir düğündü. Ne çok gösterişli ne çok sönük. Kilise orgcusunun evlilik marşının ortasında bayılmasını saymazsanız her şey yolunda gitti. Ama bu bile sorun olmadı, çünkü orgcu tuşların üzerine kapaklanınca bir anda yükselen notaların korkunç sesi kilisede yankılanıp bir gerilim filmi anı

yarattı ve Karl hayatının gerilime ve filme alınmaya layık olduğunu hissetti.

Kilise mihrabının önünde duran Karl, terin avucundaki çizgilerde biriktiğini fark ediyor, tellerin üstündeki kuşlar gibi kilise sıralarına dizilmiş daktilograf kadınların gözlerini üzerinde hissediyor. Hepsi bacaklarını aynı şekilde birleştirmiş, başlarını hangi açıyla eğdiklerinin bile farkındalar. *Bu kadınlar hep böyle miydi?* diye düşünüyor Karl. Kadınlarda onu huzursuz eden bir şey var.

Sonra Evie karşısında belirdi, sade, sıradan yüzünde sıcağı bir ifadeyle ona baktı. Bu sade, sıradan yüzü çok seviyordu Karl. Birkaç çil, sıkıcı burun, ince dudaklar, sıradan gözler. Evie'nin dış görünüşü hakkında fikri sorulduğunda Karl onu tarif etmekte zorlandı. *Sıradan* sözcüğünün aşağılayıcı bir yanı olduğunu biliyordu, bu yüzden yalan söyledi ve *Güzel*, dedi.

Kadınların bir hoş olduğunu biliyordu. Komik anlamında değil, tuhaf ve öngörülemez anlamında. Sözcükleri ışığı yansıtan ve duvarda çeşitli desenler bırakan prizmalar gibi görüyor, her türlü anlamını düşünüyorlardı. Az konuşmayı ve yavaş düşünüyormuş gibi davranmayı küçük yaşta öğrenmişti. Karl, fazla konuşmadığınızda kadınların sizi derin ve gizemli bulduğunu keşfetmişti; böyle davranınca aptal olduğunuzu düşünmüyorlardı nedense.

Elbisesi gün boyu daktilosuna takıp çıkardığı kâğıt desteleri gibi donuk beyaz ve desensizdi. Ona verdiği nikâh yüzüğü özel yapımdı, üzerinde elmas yerine & işaretini gösteren bir daktilo tuşu vardı. O gece daha geç saatlerde, ay ışığında elbisesini çıkarıp sanki oymuş gibi özenle yatağı koyarken kumaşa, *Seninle tanıştığıma çok memnunum, Evie*, yazdı. Ama kumaşla mücadele eder gibi yapmadı bunu, yumruk salları gibi de yazmadı. Nazikçe, sanki suya yazıyormuş ve sıçratmak istemiyormuş gibi dikkatle yazdı.

Belli belirsiz dokunuşlarla köprücük kemiğine, *Buradayım*

Evie, yazdığı zaman *Evie* dudaklarını kulağına yaklaştırdı ve *Ben de*, diye fısıldadı.

aşk

Birlikte geçirdikleri bir ömür boyunca *Evie* ile *Karl* asla hiçbir yere gitmediler. Birbirlerinin yabancı ülkesi oldular.

Yalnızca mutsuz insanlar evinden ayrılır, diye ilan etti *Evie*.

Ve bizim evimizden ayrılmamıza gerek yok, yazdı karısının koluna.

Evet, dedi *Evie* alnını *Karl*'ın çenesine yaslayarak. *Evden ayrılmamıza gerek yok*.

Küçük bir hayatı paylaşıyorlardı. Ağaçlar, çiçekler, okyanus ve komşular. Hiç dağlara tırmanmadılar, azgın nehirlerle boğuşmadılar ya da televizyona çıkmadılar. Asya ülkelerinde tuhaf hayvanlar yemediler. Ölüm orucu tutmadılar, insanlığın iyiliği için kendilerini ateşe atmadılar. Heyecan verici konuşmalar yapmadılar, bir müzikalde sahne almadılar ya da boks ringine çıkmadılar. Adları ders kitaplarına geçmedi, yüzleri paralara basılmadı. Heykelleri dikilmedi. Öldüklerinde adları da son nefesleri gibi kaybolacak, mezarlıkta dolaşanlar için merak kaynağı olmaktan başka bir işe yaramayacaktı.

Ama sevdiler. Çiçek ektiler, akşamüstü aydınlığında çay içtiler, komşularına el salladılar. Her akşam televizyonda "Yüzyılın İndirimi"⁵ni izleyip birlikte sorulara genellikle doğru yanıt verdiler. Mahalle kasabına, manava ve fırıncıya Noel hediyesi verdiler, karşılığında onlardan hediyeler aldılar. *Karl* gazete bayiiinde çalışan okumaya meraklı delikanlıya eski bir daktilo hediye etti. *Evie*, süpermarkette sabahları çalışan kızlar için iki parmaklı eldivenler dikti. *Karl* semt okulunda altıncı sınıflara misafir oldu ve kasabanın tarihçesini anlattı. *Evie* yedinci sınıflara konuk oldu ve pavlova⁶ yapmayı anlat-

5. "Sale of the Century", özellikle Avustralya'da çok popüler olan yarışma programı. (ç.n.)

6. Kremalı Avustralya tatlısı. (ç.n.)

tı. Karl atölyesinde bir şeylerle uğraştı durdu. Evie mutfakta bir şeylerle uğraştı durdu. Sabahları ve akşamları doğada yürüyüş yaptılar, kasabadan geçip sahilde yürüdüler. Hayatları evlerinin çevresindeki yirmi kilometrede geçti.

ölüm

Evie makinelerin ve kolalı çarşafların merhametinde hastanede yatarken onunla konuşmadığını anımsıyor. Sözcükleri onunkiler tarafından karşılanmayınca havada asılı kalıyor, dehşet veriyordu. Karısı uyuyordu, sürekli uyuyordu. Arada bir gözlerini açtığı oluyordu ama yeni doğmuş bir bebeğin gözleri gibi odaklanamıyordu.

Karl ayağa kalkmış ve sanki onu oraya hapsetmek ve Ölmek Üzere olan bir Örnek gibi yatağına mıhlamak için bedene sıkı sıkı sardıkları örtüleri açmıştı. Ellerini koluna koymuş, kolundan geriye neredeyse kemikten başka bir şey kalmadığını fark etmiş, sonra nefesten bile daha yumuşak hareketlerle, *Buradayım Evie*, yazmış, yatağın diğer yanına geçmiş, avucunu karısının diğer koluna koymuş, teninin artık tanıdığı tene benzemediğini görmüş, kolundaki morlukları fark etmiş, keskin kenarlı morlukları az bilinen ülkelere haritalarına benzetmiş ve *Sen benim yabancı ülkemsin*, diye düşünmüştü ama onun yerine koluna, *Buradayım Evie*, yazmış ve hastane önlüğünü dizlerinin üstüne kadar çekmiş, baldırlarından geriye hemen hiçbir şey kalmadığını görmüş ve avucunu dizlerinden birine koymuş, hiçliği yoğun biçimde hissetmiş, ağlamaya başlamıştı; hüngür hüngür ağlıyordu, elinde değildi, öyle zayıftı ki, hiçlik o kadar yoğundu ki. O anda hiçliği bir şeye dönüştürmeyi düşündü ve bu kez heyecanla yazdı. Parmaklarının teninin üstünde nasıl hareket ettiğini izledi, parmaklarının yaptığı şeyin güzelliğini onun da hissetmesini umutsuzca istiyordu. Bacağından dizine, oradan kavalkemiğine inerek, sıra halinde yürüyen karıncalar

gibi, *Buradayım Evie Buradayım Evie Buradayım Evie*, yazdı ve yatağın üstünden eğilip diğer bacağına da *Buradayım Evie*, yazdı ve sonra yatağın ayakucuna geçti ve ayaklarını, üşümüş, buz kesmiş ayaklarını avuçlarının içine alıp küçük çocukların pastel boya ları tuttuğu gibi tuttu. Ayaklarını sımsıkı tuttu ama karısı fark etmedi, biraz olsun kımıldamadı bile.

Buradayım Evie

Buradayım Evie

Buradayım Evie

üzüntü

Evie'nin ölümünden sonraki günlerde Karl sanki izleyiciler için prova yapıyormuş gibi aynaya bakarak, *Karım öldü*, cümlesini tekrarlardı. Postanedeki kadını, yan komşuyu, kardeşini karşısında hayal etti. Onların duyacağı rahatsızlığı hissetmekten hoşlandı. Bunun verdiği güçten. Bu düşünce bütün olanlara değermiş gibi hissettiriyordu, sanki karısının ölümü aracılığıyla gizli bir tür güce sahip olmuştu.

Gardıropta uyuyor, yıldızlara bakarmış gibi onun giysilerini seyreliyordu. Üzerinde hayaletler gibi sallanan giysilerin inceliğinde karısının yokluğu öyle belirgindi ki. Sanki bir giyotin altında yatıyordu; uzun, ince kumaşlar sonunda bir şekilde öldürecek ti onu.

Karısını rüyasında gördü, elbette rüyasında gördü ve uyan-
dığında, *Artık onu yalnızca uyurken görebileceğim*, diye düşün-
dü. Karanlıkta ayağa kalktı ve kollarını uçar gibi iki ya-
na açıp koşarak giysilerine sarıldı. Giysiler buz gibi soğuktu.

Öldüğünden beri her sabah onu hatırlıyordu. Uyanıyor ve hatırlamanın şokunu yaşıyordu. Artık uyumak istemiyordu, çünkü unutmak istemiyordu, çünkü hatırlamak daha zordu. Öyle fiziksel bir histi ki.

Klozete oturup onun banyo eşyalarına bakıyordu. Tenine sürdüğü, havaya fısısladığı veya saçlarına masaj yaptığı şeylere. Mutfaktan büyük ve derin tavayı getirdi. Karısına ait bütün şişeleri bir tavaya boşattı. Parfümleri, nemlendiricileri, el kremlerini, vücut balsamlarını, ilaç kutularını. Hepsi tavaya boşaltıp elleriyle karıştırdı. Koku berbattı, sanki pis bir eczaneye girmişti. Ama parmaklarındaki his içinin ürpermesine neden oldu.

Ellerini dirseklerine kadar tavaya soktu, kremlerle kokuları birbirine karıştırdı. Boş şişeler banyo seramiklerine cetseler gibi saçıldı. Ellerini birbirine bastırarak osuruk sesleri çıkardı. Bunu tekrar tekrar yaptı ve kahverengi karışımın tavadan aynaya, yüzüne, duvarlara sıçramasına aldırmadı. Tavayı alıp yataklarının üstüne koydu.

Yatağımın, diye düzeltti.

Elini yastık kılıfına götürdü ama dokunmadı, sanki onu miknatis gibi elleriyle yataktan çekip çıkarabilecekti. Yastık kılıfına elinden açık kahverengi renkli sıvı damladı. Giysilerini çıkarıp yere attı. Yatağa çıktı ve ayağa kalktı, başını tavana-daki lambaya çarpmamaya çalışarak, hafifçe sallanarak öylece durdu. Tavayı kucığına alıp kaldırdı. Kokusunu içine çekti. Gözlerini yumdu. Ağzını kapadı. Sonra tavayı havaya kaldırıp içindekileri başından aşağı döktü. Gürültüyle nefes aldı. Kış ortasında nehre atlamış gibi hissetmişti. Gözlerini açtı. Yoğun sıvı, yüzünden ve boynundan aşağı akıyordu; titredi. Tavayı duvara fırlattı ve çıkardığı gürültüyü duyunca mutlu oldu.

Oğlu onu saatler sonra arka bahçede, sırtüstü betonda yatmış, güneşlenirken buldu. Vücuduna bulaşan kahverengi sıvı dışında anadan doğmaydı. Sıvı, teninde kabuk gibi sertleşmişti.

Bakımevindeki ilk gecesinde akşam yemeğinden sonra başka misafirlerle birlikte televizyon odasına oturdu ve bir Amerikan lisesinde geçen *Harikaydı Be!* adlı filmi izledi. Da-

ha önce bir filmin adında ünlem işareti kullanıldığını görmemişti ve ne anlama geldiğinden de emin değildi ama filmi dikkat çekici buldu. Filmin kahramanı Branson Spike adlı bir delikanlıydı. Klasik anlamda yakışıklı değildi ama uzun süre baktığınızda davranışlarında itici olmayan bir sevimlilik buluyordunuz, hatta şefkat uyandırıcı bir yanı vardı. Branson Spike yaşlıtlarının davranışlarını ve dünyadaki yerini anlamıyordu ama anlamaya çalışıyordu ve film de bunu anlatıyordu. *Harikaydı Be!*'de hayat havuz partileri, dönem ödevleri ve Veronica'nın hazırladığı Vee'nin Beden Sınıflandırma Testi'nde ne durumda olduğunuzla ilgilenmekle geçiyordu. Veronica arkadaşlarının bedenlerini en ufak ayrıntısına kadar inceliyor ve onlara genellikle acımasızca puan veriyordu. Branson Spike yalnızca uyum sağlamak, bir kız arkadaş bulmak, yeterince havalı olmak istiyordu. Bu konudaki çabaları komik ve bazen üzücü sonuçlara neden oluyordu.

Reklam arasında Karl çevresine bakındı. Oda, temizlik malzemesi ve kusmuk kokuyordu. Koltuğa oturmuş bir kadın örgü örüyordu. Şayet şu yumuşak ve tombul, pembe yanaklı, ayaklarının dibinde torunlarıyla oturan, fırında kurabiye pişiren, gözleri parlayan kadınlardan biri olsaydı, mantıklı ve iç rahatlatıcı bir manzara olabilirdi, ama bu kadın Karl'a ölmek için yaşayanlar ile kendisi arasında bir göbek bağı örüyor gibi geldi. Boş gözlerle televizyona bakıyor, nehir kıyısında su içen bir hayvan edasıyla karmakarışık örgüsünün üstüne eğiliyordu. *Ördüğü şeyi kimse istemeyecek*, diye düşündü Karl.

Koltukta kadının yanında oturan adam birkaç dakikada bir gırtlğından gurultular çıkarıyordu. Dönüp Karl'a baktı. Tıraş olmaya çalışmıştı ama pek başarılı olduğu söylenemezdi. Düzgünce kısa kesilmiş sakalların arasından ok gibi kıl demetleri fıskırıyordu.

Gaaark, dedi adam.

Hakikaten öyle, dedi Karl.

Yandaki masada iki adam oturmuş kâğıt oynamaya çalışıyordu. Biri sandalyesinde uyuyakalmıştı, başı hafifçe arkaya doğru kayıp duruyordu. Diğeri bunu fark etmemiş ya da aldırmış etmemişti, kendi kendine mırıldanmakla meşguldü.

Karl yeniden televizyona döndü. Bir futbol oyunu reklamı, bir *reality show* tanıtımı, yüz kremi, krem peynir, fast-food restoranı reklamı. Hepsi aynı mesajı veriyordu: *Yetersizsin*.

Bunlar Karl'a kendini küçük, ağır, renksiz hissettiriyordu.

Kimdiniz siz? diye düşündü örgü ören kadına, gurultular çıkaran adama, kâğıt oynayan adamlara bakarak. *Siz de bir zamanlar birisi değil miydiniz?* Geçmiş zamanın girdap oluşturup kendisini içine çektiğini hissetti.

Göz teması kurmaktan kaçınıyordu. Kendini tanıtmıyordu. Arkadaş edinmek istemiyordu. Televizyondaki genç Amerikalılardan nasıl uzak hissediyorsa kendini buradakilerden de öyle uzak hissediyordu.

Diğer yandan, Branson Spike ve arkadaşlarının heyecan verici maceralarını izlerken kendini çocuğa çok yakın hissetti. Branson Spike okulun en popüler kızı Veronica Hodges'un peşinden koşarken, Karl bedeninin gerildiğini hissetti. Bir türlü gevşeyemedi. Umutsuzca Branson Spike'ın sevilmesini istiyordu.

Branson Spike'ın gözlerinde o umudu görebiliyordu. Tek bir kadın için duyulan umudu. Karl gerekenin bir kadın, yalnızca tek bir kadın olduğunu biliyordu; denizde bir sal gibi tutunabileceğiniz, suyun üstünde kalmanıza yardım eden, boğulmanıza engel olan tek bir kadın. Yine denizdeydiniz ama önemi yoktu, çünkü ona sarılabilir, sırtüstü yatıp birlikte akıntıya kapılabilir, gökyüzüne bakıp kaçırmış olabileceğiniz şeyleri hayretle düşünebilirdiniz. Gündüz, gece, bulutlar, yıldızlar, altınızda hafifçe dalgalanan okyanus. *Hadi Branson Spike*, diye düşündü Karl.

Sonunda, o kadının güzeller güzeli Veronica Hodges olmadığını anlaşıldı. Anlaşıldı ki Branson Spike'ın aradığı kadın en ba-

şından beri yanında olan arkadaşı Joan Peters'ti. Sevimli, sessiz, güvenilir. İşte böyle. Karl Evie'yi, Branson Spike da Joan Peters'i bulmuştu.

Peki kız onu terk ettiği zaman Branson Spike'ın başına neler gelecekti? Bir iş teklifi veya başka birisi için çekip gittiğinde ya da öldüğünde? Karl'a ne olmuştu? Filmin kapanış jeneriği akarken siyah televizyon ekranında yansımaları gördü.

Karl'a ne olacak? diye düşündü.

Daha sonra, Karl karanlıkta yatağında doğrulup oturdu. Işıklar saatler önce kapatılmıştı ama bir türlü yatıp uzanmak gelmiyordu içinden. Bunu yaparsa bir daha asla uyamayacağını ya da onlardan birine dönüşeceğini düşünüyor-du. Odadan gelen dudak şırıltıları, ıslıklı nefesler, homurtular depresif bir koreografiye göre düzenleniyordu sanki. *Artık önemsizim*, diye düşündü.

Sonra, yakıcı bir berraklıkla ekledi: *Zaten hiç önemli olmadum mu ki?*

Kendini bomboş hissediyordu, fakat bir sayfa veya tuvalin boşluğu değildi bu; boşluğun kimi zaman yarattığı umut, korku ve hayranlıktan eser yoktu içinde. Yalnızca hiçlik vardı. Noktalama işaretleri dünyasında bir tire olabilirdi – havada yüzen, şeylerin arasında, temelde ihtiyaç duyulmayan.

Karl yeniden hissetmek istiyordu. Kalabalık bir otobüse binip siyah saçlı, sarı saçlı, mavi saçlı –saçı olsa yeter– bir kadınla göz göze gelmek ve karnında o ürpertiye, o tatlı sızıyı hissetmek istiyordu. Yüksek sesle gülmek, kahkaha atarken dizlerine kapanmak, birine üzüm taneleri atmak, bir su birikintisinin ortasına oturmak, bir şeyler haykırmak, ne söylediğine aldırmadan sadece haykırmak istiyordu. Bir kadının eteğini indirmek, hareket halindeki bir arabanın motor kapağına oturmak, şort giymek, ağzı açık yemek yemek istiyordu. Kadınlara aşk mektubu yazmak, tonlarca aşk mektubu yazmak istiyordu. Lezbiyenleri görmek istiyordu. Yüksek sesle küfret-

mek istiyordu. Herkesin ortasında. Ulaşılmaz kadınların kalbini kırmasını istiyordu. Bir yabancıнын koluna dokunmasını istiyordu. Kadın ya da erkek fark etmez. Kaslı bir kol istiyordu. Birine büyük bir şey hediye etmek istiyordu. Anlamalı olmayan, yalnızca büyük bir şey. Uzanarak ulaşamadığı bir şeyi havaya zıplayarak yakalamak istiyordu. Bir çiçek koparmak, burnunu karıştırmak istiyordu. Bir şeye vurmak istiyordu. Hem de bütün gücüyle. *Bir şeyler yapmayı bırakıp yalnızca hatırlamaya ne zaman başladım?* diye düşündü.

Bu düşüncelerle Daktilograf Karl yatak örtüsünü üstünden attı. El yordamıyla yatağın kenarına oturup ayaklarını havaya savurarak terliklerini çıkardı. Terliklerden biri doğruca havalandı, jimnastikçi gibi döndü ve diğeri de odanın öbür ucuna uçarak oda arkadaşlarından birinin yatağına düştü. Kimse kımıldamadı bile. Yataktan kalktı, pijamasını indirip tepinerek çıkardıktan sonra yerde öylece bıraktı. Pijamasının üstünü yırtar gibi üzerinden sıyrınca düğmeleri odanın farklı köşelerine savruldu. Birkaç dakika öylece durup yarı çıplak olmanın keyfini çıkardı. Camdan içeri sızan sokak lambasının ışığında giyindi.

Ayakkabılarını giydi. Teni kararlılıkla sızlıyordu. Yatağının ayakucundaki yazı tahtasının keçeli kalemini aldı, yatağının yanındaki duvara kocaman ve titrek harflerle *Daktilograf Karl Buradaydı* yazdı. Havaya attığı keçeli kalem yere düşüp çatırdadı. Bir an düşündükten sonra kalemi alıp cebine koydu. Şapkasıyla eldivenlerini yatağının ayakucuna koyup uyuyan dört adama el salladı. Kapıdan dışarı şöyle bir bakıp parmak uçlarında yürüyerek koridoru geçti. Ön kapıyı açtı ve gecenin karanlığında dışarı çıktı. Bahçeyi geçip kapıdan çıkarken, *Hayatım boyunca yaptığım en cesurca hareket oldu bu*, diye düşündü.

ikinci bölüm

daktilograf karl

Karl polis merkezinde bir masanın karşısına oturmuş, memurlardan birinin kendisiyle ilgilenmesini bekliyor. Polis merkezi daktilo okulundan çok da farklı değil; sıra sıra masaların üstüne bilgisayarlar dizilmiş, kâğıt yığınları ve telefonlar her yerde. İçeride kelepçeli suçlular yok, ateş edilmiyor, yetkililer havahı tavırlarla kendi aralarında laflamıyor. Burası da tıpkı diğer devlet dairelerine benziyor. Karl ister istemez biraz düş kırıklığına uğradığını hissediyor.

Parmakları masanın üstünde tıkırdıyor. *Koş Millie koş*, dedi ve kolayca kaçabilsin diye ortalığı karıştırdı. Hızlı düşündüğü için kendisiyle gurur duyuyor. Peki çocuk nereye gitti? Ne yaptı? Alt tarafı bir çocuk ve Karl onu şehrin yabani ormanına saldı.

Pencereden dışarı bakıyor. Bebek arabasını iten bir anne geçiyor yoldan. *Seni bulacağım*, diye fısıldıyor. Kadın cama doğru dönüyor. *Seni değil*, diyor Karl hemen, yüzünün kıpkırmızı olup yandığını hissederek. Kadının onu duymuş olamayacağını fark edince başını iki yana sallayarak kendine kızıyor. Kadın görüş alanından çıkıyor. Karl, hemen yanında masaya yaslanmış bekleyen, Manny adını verdiği mankene bakıyor. *Millie'yi bulacağız, değil mi Manny?* Karl, Manny'nin orada bulunmasından, yanında birinin olmasından memnun.

Karl, Manny'nin gömleğini düzeltiyor. Manny'nin pantolon paçasına, bacağına olmasa gereken yere bir fiske vuru-

yor. Eğilip kendi ellerine bakıyor. Sol elinin işaretparmağı ve her iki yüzükparmağı eklem yerinden kesik. Daktilo yazarken bu parmaklar artık yalnızca havayı yokluyor, asla bulamayacakları bir şeye uzanıyorlar. Eksik parmak uçlarıyla daktilo yazmayı kendi kendine öğrendi, parmakları tuşlara ulaşabilsin diye bileklerini aşağı indiriveriyor. Başparmaklarıyla kesik uçlu parmaklarını yokluyor.

Onu buraya getiren polis köşedeki resepsiyon masasının üstüne eğilmiş, resepsiyon memuresiyle alçak sesle konuşuyor. Memurun adı Gary. İrice, kalın bir bedeni var, hareketleri iki ayağının üstüne kalkmış bir buldoğu andırıyor. Resepsiyon memuresi genç, güzel. Uzun sarı saçlı, tırnakları pembe cilalı, açık mavi gözlerinin çevresine siyah kalem çekmiş, bir öğretmenin sık yapılan bir yanlış işaretleterek göstermesi gibi siyah keçeli kalemle çember içine almış sanki gözlerini. Gary pazılarından birini onun için şişiriyor ve bunu bilmeden yapmış gibi davranıyor ama Karl onun pazısını isteyerek kastığını biliyor. Gary kendini bir çarpışma anına hazırlıyor sanki, ona koşarak gelip var gücüyle omuz atacak olanlar var. Resepsiyon memuresi, Gary'nin pazısına, boynuna ve en sonunda gözlerine bakıyor. Bunu fark eden Gary bir şey –bir yarış, bir iddia, bir hayat memat meselesi– kazanmış gibi zaferle sırtıyor.

Karl onlara bakmaktan vazgeçip önüne dönüyor, cebinden bir kese çıkarıp içindekileri masanın üstüne boşaltıyor. Eşyalarını elden geçirecek cesareti en sonunda toplayabildiği zaman, Evie'nin başucundaki komodinin çekmecesinde bulmuştu keseyi. Üstünde bir etiket vardı ve etikette *Karl* yazıyordu. Kesenin içinden yedi tane daktilo harfi çıkmıştı.

D, M, T, V, A, E, E

Evie ona bir şeyler anlatmaya çalışıyordu, Karl bu kadarını biliyor. Günlerinin çoğunu karısının ona ne anlatmak istemiş olabileceğini düşünmekle geçiriyor. Harfleri aklına gelen bütün kombinasyonlarla yeniden yeniden dizip duruyor.

Vemet ad

Adet mev

Tema dev

Veda met

Veda et

Veda et

En son bunu yazıyor hep.

Neyi unuttu? Ocağı kapatmayı mı? Yakışıklı bir futbolcuya bir aşk kaçamağı yaşadığını söylemeyi mi? Ödemesi gereken yüklü bir kumar borcu olduğunu mu? Artık ona âşık olmadığını söylemeyi mi? Hiç âşık olmadığını hem de? Hiçbir zaman?

Pekâlâ, diyor Gary, masasına geçip sandalyesine oturarak. *Bunlar da ne böyle?*

Karl sandalyesinde dimdik oturup klavye tuşlarını ceplerine dolduruyor. *Pekâlâ*, diyor. *Bir şey değil.*

Masasındaki bazı kâğıtları gözden geçiren Gary bunları üst üste yığıyor. *Adın Karl'dı, değil mi?*

Evet efendim, diyor Karl, ellerini cebine sokup parmaklarını bacaklarında dolaştırarak.

Sence niçin buradasın, Karl?

Tutuklandım, efendim.

Peki neden tutuklandın, Karl?

Emin değilim, Gary.

Buna hiç inanmıyorum, Karl. Bence neden tutuklandığını gayet iyi biliyorsun. Gary sandalyesinde arkasına yaslanıyor. Emin olmamak için tam anlamıyla ahmağın teki olman gerekir. Oysa senin ahmak olduğunu düşünmüyorum.

Karl duraksıyor. *Bundan o kadar emin olma, Gary. Sık sık gerçek bir ahmak gibi davranırım.*

Bak, Karl. Beni dinle. Gary öne eğiliyor, dirseklerini masaya yashyor. Hakkında oldukça ciddi iddialar var.

İddialar mı?

Gary masanın diğer tarafını iyice görebilmek için öne uzanıyor. *Ne yapıyorsun orada sen?*

Karl'ın elleri hâlâ ceplerinde, konuşurken bir yandan söylenenleri daktiloya çekiyor. Parmakları kumaşın altında aşağı yukarı hareket ediyor. Kahretsin. Dışarıdan nasıl göründüğünü biliyor. Ellerini ceplerinden çıkarıyor. Bacaklarının üstüne koyuyor. Sonra bunun iyi bir fikir olmadığını düşünüyor ama onları koyacak daha iyi bir yer gelmiyor aklına.

Gary başıyla Manny'yi işaret ediyor. *Bu ne işe yarıyor peki? İşin parçası mı?*

İş mi?

Evet, iş. Gary önünde duran yığınlardan birinin en üstündeki kâğıda bir şeyler yazıyor. *Bebekten laboratuvar örneği almamız gerekecek. Senden de, diyor kabaca.*

Manken, diye düzeltiyor Karl onu. Kendine hâkim olmaya çalışıyor. *Özür dilerim. Ne?*

Resepsiyon memuresi elinde iki bardak suyla masaya doğru geliyor. Gary'nin gözleri parlıyor. *Zamanlama mükemmel tatlım,* diyor ve kızın elindeki bardaklardan birini alıp suyu içiyor. *Örnek alma kitini getirebilir misin?*

Kız diğer bardağı gürültüyle Karl'ın önüne bırakıyor. *Elbette, tabii, getiririm,* diyor Gary'ye tatlı tatlı gülümseyerek. Sonra saçını cömertçe savurarak arkasını dönüyor. Gary beş saniye kadar onun ardından bakıyor.

Karl işte o zaman görüyor, Gary'nin masasının arkasında kalan duvardaki resmi. İnsan yüzlerini gösteren posterlerle dolu bir duvar bu. Bazı yüzler besbelli en iyi halleriyle fotoğraflanmış, bazıları ise besbelli en kötü halleriyle. *Aranıyor,* yazıyor bazı resimlerin altında. *Kayıp,* yazıyor bazılarının altında.

Bunlardan biri, hiç kuşkuyla gerek yok ki, kendi resmi.

Kayıp, yazıyor resminin altında. *Aranıyor* değil. *Kayıp.*

Bunu anlıyor ve hak veriyor.

Gary, bir kâğıt parçasını Karl'ın görüş alanına uzatıyor. Karl odaklanmaya çalışıyor. Kalbinin trompet gibi attığını hissediyor. Avuçlarını pantolonuna siliyor.

Warwickvale Yaşlılar Bakımevi hakkında ne biliyorsun? diyor Gary.

Karl kâğıdın üstündeki logoyu tanıyor ve çenesi kasılıyor. *Ah, evet.*

Evet ne?

Yaşlılar için bir bakımevi.

Orada hiç bulundun mu, Karl?

Hayır.

Hayır mı?

Yani, evet.

Evet mi diyorsun?

Şey, evet. Ve hayır.

Gary kâğıdı ikisinin arasına, masanın ortasına koyuyor. Dirseklerini masanın üstünde kaydırıp ellerini birleştiriyor. *Sen neden söz ediyorsun, Karl?*

Karl gülüyor. Sesi tiz çıkıyor. Kendi gülüşüne hiç benzemiyor. *Ben, eee.* Boğazını temizliyor. *Orayı ziyaret etmiştim. Benim yaşıma geldiğinizde tanıdığınız herkes oradadır! Yine kendisine ait olmayan o tiz sesli gülüş.*

Gary başını sallıyor. *Tabii.* Ayağa kalkıyor. *Burada bekler misin biraz?*

Karl gülümseyerek başını sallıyor ve Gary bir başka oda-ya geçip kapıyı arkasından kapatıyor. Sandalyesinde dönen Karl pencereden onu izliyor. Gary telefonu alıp numarayı çeviriyor. Karl'ın kendisini izlediğini fark ediyor. Karl el sallayıp göz kırpmıyor. Gary storları indiriyor.

Of Manny, diyor Karl alçak sesle.

Resepsiyon memuresi bilgisayarına tıklar tıklar bir şeyler yazıyor.

Merhabalar, diye sesleniyor Karl odanın diğer ucundan.

Kız başını kaldırıyor. *Merhaba*, diyor kısaca. Pek arkadaş canlısı değil. Dudakları her an homurdanacakmış gibi.

Branson Spike olsa ne yapardı? *Burada çalışmak hoşunuza gidiyor mu?* diye soruyor Karl.

Kız onu duymazdan geliyor.

Ücret nasıl? Tatmin edici mi?

Kız kulaklıklarını takıp yazmaya devam ediyor.

B Planı, *Manny*, diyen Karl, kendisine bakmadığından emin olmak için resepsiyon memuresini kolluyor. Su dolu bardağı alıp pantolonunun ağına döküyor.

Şey, diyor ayağa kalkıp kıza doğru yürüyerek.

Off! diyor kız, masasından ayağa fırlayarak. *Orada dur bakalım! Ne yaptın sen böyle?*

Karl duruyor. *Bir kaza geçirdim sanırım*, diyor kollarını havaya kaldırıp dikkati pantolon ağındaki ıslaklığa çekerek.

Ay iğrenç, diyor kız, yüzünü buruşturarak. *Yaşlılar neden böyle iğrenç ya!*

Karl omuz silkiyor. *Şey yapabilir miyim?* Başparmağıyla tuvalet işaretlerini gösteriyor.

Git, hemen git.

Manny'yi tek kolunun altına kısıtıran Karl, *Onun şortunu giyerim*, diyor.

Umurumda değil, diyor kız derin nefesler alıp arkasına yaslanarak. *Benden uzaklaş yeter.*

Hemen dönerim, diyor Karl. Tuvalet işaretleri koridorun sonunu, sağ gösteriyor. Bina girişi solda. Karl dönüp resepsiyon memuresine şöyle bir bakıyor. Kulağında kulaklıklar, arkası dönük oturuyor kız. Karl kolunun altından kendisine onaylayarak bakan Manny'ye gülümsüyor. *Geliyoruz Millie*, diye fısıldıyor Karl. Giriş kapısına yöneliyor.

agatha pantha

7.43: Küçük kızı evinden alıyor. Onunla birlikte otobüs garına yürüyor.

7.53: Yeniyetme bir oğlan sokakta yanlarından geçiyor. Diş telleri ve sivilceleri var, şapkasını yan takmış. Çocuk kaldırımda yanlarından geçerken, *Büyük olasılıkla mastürbasyon yapmayı düşünüyor*, diyor Agatha. *Ne?* diyor çocuk dönüp. Bir cep telefonunu cankurtaran gibi kulağına götürüyor. *Şu şeyle ne anlatıyorsun?* diyor Agatha. *Çocukların başka çocuklara anlatacak neyi olabilir ki? "Fred, dün gece altımı ıslatmadım" mı diyorsun?* Çocuk başını sallıyor. *Sen kafayı yemişsin hanımefendi*, diyor ve dönüp yürüyor. *Benim zamanımda ergenlik diye bir şey yoktu!* diye sesleniyor Agatha çocuğun arkasından. *İki yaşına kadar herkes çocuktu, sonra da herkes yetişkin!* Küçük kıza dönüp söylediğini pekiştiriyor, *Asıl deli olan o*.

8.06: Otobüs garına varıyorlar. *Mastürbasyon nedir?* diye soruyor küçük kız. *Oğlanların oyalanmak için yaptıkları şey!* diyor Agatha. *Peki ya kızlar?* diyor küçük kız. *Peki ya kızlar! Oğlanlar kendilerine dokunur, kızlar da oğlanların dokunuşlarına hazırlanır. İşte böyle, hayat budur! Bunları not alsan iyi edersin!*

8.07: İstasyonda jetonlu bir telefon buluyor. Küçük kız anesini arıyor. *Telefonu hâlâ kapalı*, diyor.

8.09: Otobüs biletlerini alıyor. *Kalgoorlie'ye iki tane!* diyor satış görevlisi kadına. *Altmış dört dolar*, diyor kadın. *Ne?* di-

yor Agatha. *Altmış dört dolar*, diye tekrarlıyor kadın. *Ne kadar?* diyor Agatha. *Altmış. Dört. Dolar*, diyor kadın. *Bu masrafı borç olarak kaydettim*, diyor küçük kıza. *İş bulunca ödersin.* Küçük kız, *Yedi yaşındayım ben*, diyor. *Kesinlikle!* diye yanıt veriyor Agatha. *Babam öldü benim*, diyor küçük kız. *Bu konuyu halletmiştik*, diyor Agatha. *Benimki de öldü.*

8.13: Otobüs durağında çevresine bakınıyor. *Neden bu kadar çok içecek var?* diyor küçük kıza. Duvara yaslanmış bekleyen dört buzdolabı satın alınmaya hazır içeceklerle dolu. *Benim zamanımda yalnız süt, iki tür gazlı içecek vardı; sarı ya da siyah. İçlerinde ne vardı kim bilir. Siyah renk aromaydı ve bize yetiyordu. Şimdi neden on beş çeşit su var?* Gözlerini kısararak buzdolabına bakıyor. *Vitaminli Su da nedir?* Küçük kız omuz silkiyor. *Benim zamanımda içine foseptik suyu karışmamış bir bardak su içebilersen şanslı sayardın kendini!*

8.24: Agatha'nın diğer yanında oturan çocuk gözlerini dikip ona bakıyor. *Neye bakıyorsun öyle?* Sarışın çocuk hiç alıdurmıyor. *İnsanlar kendilerine bakılmasından hoşlanmaz. Kediler de öyle. Bunu erkenden keşfettim. Bunları not almalısın. Kediler ve insanlar kendilerine bakılmasından hoşlanmaz. Bir kalem al da yaz!*

8.36: Duvarda bir reklam panosu var, yaşlı bir kadının elindeki tabelada *Yaşlılar Bekleyebilir* yazıyor. Agatha, bir kovboy filminde düello sahnesindeymiş gibi geçip fotoğraftaki kadının tam karşısına dikiliyor. Sarışın oğlan hâlâ Agatha'ya bakıyor. *Yaşlılık bir tercih değildir!* diye haykırıyor Agatha ona. Çocuk ağlamaya başlıyor, annesi öfkeyle Agatha'ya bakıyor. *Ondan gizlemenin anlamı yok*, diyor Agatha yeniden oturarak. *Bizim otobüsümüz mü geliyor?* diyor küçük kız. Agatha pencereden bakınca sıra olmuş insanların bir otobüse doluştuğunu görüyor. *Kalgoorlie* yazıyor otobüsün önünde. *Ah*, diyor Agatha. Derin, karanlık bir nefesle iç geçirme izni veriyor kendine.

millie bird

Bazen Millie lastik çizmelerini evin yakınlarındaki parkta yürüyüşe çıkarır ve dükkânların önünden geçip sahile inerken Yürüyüş Şiirleri yapar. Yan yana koşan kash çiftten duyduğu iki sözcüğü (*öyle dedi*) arabasındaki bebeğiyle konuşan bir anenin söylediği üç sözcükle (*Çıngırağını ister misin?*) birleştirir ve birbirlerine destek olmak istiyormuş gibi el ele tutuşan yaşlı çiftin söylediği birkaç sözcüğü de (*özellikle*) ekleyip, üzerinde fazla giysi olmayan kızın sessizliğiyle birleştirir (...) Tamam, kızın üzerinde pek giysi yok ve üzerindeki en büyük şey güneş gözlüğünün camları, ayrıca kulaklıklarıyla müzik dinliyor ve bacaklarındaki yağlı memelerine aktarma derdinde ama yüzündeki konsantrasyon ifadesi de şiirin bir parçası.

Öyle dedi
çıngırağını ister misin?
özellikle

...

Şimdi, otobüsün içinde, koltukların arasındaki koridorda yürürken parmaklarını koltuk başlarına dokundurup ayaklarını yere sürüyor ve bir şiir yapıyor.

seversin
yalnızca yirmi

*kilisede mi evlendi?
aman Tanrım!*

Sözcüklerin bazen birbiriyle çarpışmasından, bazen de kolaylıkla yan yana kayıvermesinden hoşlanıyor. Bunu şaşırtıcı buluyor. Bunun gizli bir şiir olmasından da memnun, kendisi için bile öyle, çünkü bir daha hatırlamayacak. Şiir yalnızca bu an için var olacak.

Otobüs uçarcasına ilerliyor; ağaçlar, çalılar ve evler hızla yanlarından geçiyor. Yol uzun ve düz; sonunda bir uçurumdan aşağı, gökyüzüne, uzaya, evrene, hiçliğe, bir şeye ya da ikisine birden ulaşabilirler sanki.

Güneş ışıkları çimenlerde parlıyor, gökyüzünde ateş gibi bir renk oluşturuyor ve birden Millie'nin karnı ağrıyor, her yanı ağrıyor, çünkü Bekleyişin İlk Günü'nden Önceki Gece'yi hatırladı. Agatha'nın yanına oturuyor ve annesine zihninden mesajlar göndermeye çalışıyor. Aklını sanki oradaymış gibi geçmişe gönderebiliyorsa, neden başka yerlere de göndermesin? Aklından ANNEAFFEDERSİNANNEAFFEDERSİNANNEAFFEDERSİNANNE diye tekrarlıyor.

Ön koltuktaki yeni anne bebeğini emziriyor. Baba telaşla ailesiyle ilgileniyor. Millie'nin karnı çekiliyor.

Agatha'ya bakıyor. Senin ailen var mı, Agatha Pantha?

Bu seni kesinlikle ilgilendirmez!

Aileleri kim yönetir? diye soruyor Millie.

Ne? diyor Agatha. *Hükümet yönetiyordur herhalde!*

Aileni kaybedersen yeni bir aile kuramaz mısın? Ne. Olur.

Ne. Olmaz. Diye.

Kendi aileni kuramazsın! Dört yaşındasın sen!

Yedi.

Önce hamile kalman gerekir! Dört yaşındayken.

Yedi.

Aynı şey. Hamile kalamazsın!

Nedenmiş?

Şey lazım! Şey olman! Agatha yutkunuyor. Kadınların aylık ziyaretçisini ağırlaman lazım!

Devletten mi geliyor bu ziyaretçi?

Aman Tanrım, hayır!

O zaman nereden geliyor?

Hiçbir yerden gelmiyor!

Neden ziyaretçi deniyor o zaman?

Öyle deniyor işte!

Kim diyor?

Agatha yüksek sesle iç çekiyor. Tamam, vazgeçiyorum! Bir hükümet görevlisi evine geliyor ve seni kadına dönüştürüyor!

Bebeğini emziren anneye bakan Millie, Agatha'ya doğru eğiliyor. Bana meme de getirecekler mi? diye fısıldıyor. Çünkü getireceklerse almayacağım.

Şimdi böyle diyorsun! Şimdi onları istemiyorsun, sonra isteyeceksin, derken benim yaşıma geldiğinde, yuvarlaktan çok uzun olduklarında, keşke ölseydim diyeceksin!

Karşı sırada oturan baba karısının üzerinden onlara doğru eğiliyor. Lütfen sessiz konuşur musunuz? diyor bebeği işaret edip parmağını dudaklarına götürerek. Hayır! diye haykırıyor Agatha.

Hey! diye sesleniyor otobüs şoförü en öndeki koltuğundan. Arkada sessiz olun bakayım!

Agatha arkasına yaslanıp kollarını kavuşturuyor. Millie parmaklarıyla koltuğun kolçağına hafif hafif vuruyor.

Büyüdüğünde ne olmak istiyordun? diye fısıldıyor Millie, Agatha'ya.

Ne fark eder! diyor Agatha gürültüyle.

Öğrenebilir miyim?

Tamam! Daha uzun boylu olmak istiyordum! Daha mutlu olmak istiyordum! Bir hemşire olmak istiyordum! Kendime ait güzel bir likör seti istiyordum! Kraliçe'nin kullandık-

larından değil tabii, ama yine de kaliteli bir şey! Hepsi bu kadar! Dileyebileceğim pek bir şey yoktu! Ama hiçbir gerçekleşmedi! Neler olacağına hayat karar verir, sen değil!

Evlenmek istemiş miydin?

Evlenmeyi istemezsin! Sadece evlenirsin işte!

Millie koltuğunda kıpırdanıyor. Otobüs şoförü dikiz aynasından onlara bakıyor.

Kocan ve sen birbirinizi çok sevmiş miydiniz? diye fısıldıyor Millie.

Bu da nereden çıktı şimdi?

Benim Dördüncü Noktam olur musun? diye soruyor Millie. *Ne?*

Şşş! diyor baba.

Tamam, tamam, diyor Agatha. *Deli olan o,* diye ekliyor, Millie'yi işaret ederek. *Bilin diye söylüyorum.*

millie'nin kesin olarak bildiği bir başka gerçek

Var olan pek çok sözcük vardı ama var olmaları onları kullanabileceğiniz anlamına gelmiyordu. Bu konuda bir kitap da yoktu, hangi sözcükleri kullanmanız gerektiğini her nasılsa bilmeniz gerekiyordu. Millie'den başka herkes hangi sözcüklerin kullanılacağını biliyordu sanki. Bazı sözcükleri söyleyebiliyordunuz, bazılarını söyleyemiyordunuz; hayat böyleydi işte.

Hiç kimseye hiçbir zaman söylememeniz gereken şeylerden bazı örnekler:

Ne kadar şişmansın?

Vajinan mı var, penisin mi?

Öldüğünde nasıl bir cenaze istersin?

Bir gece, annesi elleri ve dizleri üzerinde banyo seramiklerini ovalarken Millie, *Nasıl bir cenaze istersin anne?* diye sordu. *Öldüğünde yani?*

Annesi biri ensesinden çekmiş gibi doğrulup dimdik oturdu.

Millie geriye doğru bir adım attı. *Bugün okulda bir balon patladı, George ağladı ve Claire güldü ama herkes şaşırıldı. Ben de cenazemde böyle bir sürpriz istiyorum, yani herkesin kalp atışlarını hızlandıracak türden bir şey, böylece kalplerinin hâlâ attığını hatırlarlar. Bu yüzden sende ve babamda birer balon olsun ve bunları farklı anlarda patlatın istiyorum.*

Olur mu? diye sordu Millie, annesi cevap vermeyince.

Odana git bakayım, dedi annesi en sonunda.

Millie kendisine söyleneni yaptı ve yatağının altındaki halının üstüne oturdu. Parmaklarıyla halıya desenler çizdi, yatağın üstüne sırtüstü yatıp başını aşağı sallandırarak pencereden dışarı baktı, tepetaklak dünyayı seyretti. Yer göğe, gök yere dönüşmüştü ve ağaçlar tepetaklak büyüyordu. Tepetaklak dünyada her şey biraz daha özgür görünüyordu.

Babası odasına girdiğinde Millie parmak uçlarıyla halıda çizdiği desenlere bakıyordu, minik insanlar için minik yollar yapmıştı. *Neden baba?* diye sordu.

Babası onu alıp beline yan oturttu, hatırlayabildiği en küçük halindeyken Millie'yi böyle taşırdı. *Yalnızca bir kural işte,* dedi babası. *Bu konuda konuşamazsın.*

Tamam ama kuralı kim koymuş?

Omuz silkti babası. *Tanrı?*

Ama Tanrı sürekli insanları öldürüyor. Annem öyle söyledi.

Belki de başka biriydi. İnsanları parmağınla işaret edip gülemeyeceğini söyleyen kişi veya pantolonsuz postaneye giremeyeceğini söyleyen kişi. Hepimizin uyması gereken kuralları koyan kişi işte. Anladın mı?

O kişiden hoşlanmadım.

Babası güldü. *Hiçbirimiz hoşlanmıyoruz.*

Birkaç hafta sonra, Millie komşunun bahçesinde yeşil, plastik bir sandalyede oturuyordu. Yeşil olduğunu anımsıyordu, çünkü sandalyede oturduğu sürece yeşil şeyler düşünmeye karar vermişti. Çimenler. Ağaçlar. Kurbağalar. Çöp kutusu. Salondaki kanepeler. Bazen babasının dışları arasına kaçan şey. Şu hanımın yüzündeki taş. Şu bira kutusu. Millie'nin kalem kutusu.

Babası oradaydı, mahallenin bütün erkekleri oradaydı. Annesi de oradaydı, mahallenin bütün kadınları oradaydı. Erkek komşular ve babası atkılar takmışlardı, ellerinde biralar vardı. Babasının bira tutacağına bir yanında Avustralya haritası, diğer yanında bikinili bir kadın resmi vardı. Goller, şutlar, orta forvetler, kanatlar, hakemler ve kurallar hakkında bir şeyler söylüyor, bu sözcükleri genellikle söylemenize izin verilmeyen başka sözcüklerle süslüyorlardı ama bugün her nedense herkes ne isterse söylüyordu zaten. Örneğin *Sikeyim ve Boktan ve Kim şu pislik?* ve *Siktir, benle dalga mı geçiyorsun seni piç kurusu?* Komşu kadınlar ve annesi tabak tabak yemekle içeri geliyor, dans eder gibi çıkıyor ve *Benimle nasıl konuşuyor duyuyor musun?* ve *Sos ister misin canım?* ve *Elini tabaktan çek!* diyorlardı. Babası yüksek sesle konuşuyordu, annesi sık sık gülmüşüyordu – ikisi de her zamanki gibi davranmıyordu. Bahçedeki çocuklar *Ebe!* ve *Hile yaptın!* ve *Artık en iyi arkadaşım değilsin!* diye haykırıırken, Millie yeşil sandalyesine oturdu ve düşündü: *Kereviz. Salatalık. Avokado sosu.*

Millie, komşusunun bahçesinde belli kuralların geçerli olduğunu hissetti, kendisinin bilmediği ama diğer herkesin bildiği kurallar; erkek, kadın ve çocukların birbirlerinin yanında nasıl davranacağına dair kurallar; erkeklere televizyonun karşısında bir yer veren, kadınlara onların arasında yer veren, çocuklara bahçede bir yer veren kurallar.

Aynı giysileri giymiş iriyarı adamlar ekranda yan yana durmuş, *Avustralyalılar, sevincimizi paylaşalım*, diyorlardı.

Kamera oyun alanında dönüyordu. Saha gerçek olamayacak kadar büyük görünüyordu. *Şu anda orada olsam mutlu bir adam olarak ölürdüm*, dedi babası, herkesin sesini bastırarak. Babası ve erkek komşular hep birlikte güldüler ama Millie seken taşlar, her şeyin üstünde seken taşlar gibi yalnızca onun sesini ve yasak sözcükleri duyuyordu.

Mutlu ölünebilir mi? diye fısıldadı lastik çizmelerine.

daktilograf karl

Evie hastalanmadan önce akşamüstleri bazen alışveriş merkezinde çalışıyordu. Bir gece, akşam yemeğinde Karl'a, *Hiç alışveriş merkezinde kilitli kalmayı hayal ettin mi?* diye sordu.

Elbette, dedi Karl.

Bir gece bunu yapmalıyız, dedi Evie. *Mağazalar kapanırken erkeklerin soyunma kabinlerine falan saklanabiliriz. Kimse erkeklerin soyunma kabinine bakmaz. Muzip bir tavırla gülümsedi. Bu kasabada erkekler denemeden alışveriş yapıyor.*

Bu planı gerçekleştirdiklerinde neler yapacaklarını sırayla sayıp döktüler.

Yataklarda zıplarım, dedi Evie.

Bütün çikolataları yerim, dedi Karl.

Bütün rujları denerim.

Ruj sürmeye ihtiyacın yok, aşkım.

Bütün pahalı bilgisayarların klavyesini denerim.

Bilgisayar kullanmayı bilmiyorsun ki.

Açmama bile gerek yok tuşları denemek için.

Klavyelerin bütün harflerini söker, sana bir aşk mektubu yazarım.

Ah aşkım, dedi Evie, masanın üstündeki elini tutarak. *Ama biz vandal değiliz ki.*

Belki öyleyizdir? dedi Karl. *Belki de birlikte bir alışveriş merkezinde kilitli kalırsak vandala dönüşürüz?* Bu alışveriş merkezi fantezisi başka kimliklerle ilgili vaatler de barındırıyordu.

Ama bunların hiçbirini yapmadılar, çünkü çok konuşur ama az şey yaparlardı ve ikisi de bundan memnundu.

Daktilograf Karl bakımevinde kaçtı, doğruca alışveriş merkezine yürüdü ve açılmasını bekledi. Kafeye oturup elle-riyle kahve kupasını kavradı. Tutacak böyle bir şeye sahip olmak dengesini korumasını sağlıyordu. Hayatları, gelecekleri ve aşkları olan insanları izledi ve her şeyin, hepsinin üzerinde uçmakta olduğunu hissetti – sanki insanlara dair bütün bu duygular onun bilemeyeceği deneyimlerdi. Derken, 16.30'da erkeklerin soyunma kabinine girdi ve beklemeye başladı.

Evie'nin söylediği gibi bu plan işe yaradı ve artık Karl her gecesini orada geçirmeye başladı. Işıklar söndükten sonra kabinlerden çıkıp teşhir yataklarından birine uzanır, cesaret edebildiği kadar uyurdu. Her sabah sahildeki kamp yerine kadar yürür, gizlice duş yapar, güzelce yıkanır ve sonra bir buçuk kilometre yürüyüp alışveriş merkezine dönerdi. Akşamüstleri alışveriş merkezinin kafesinde oturup düşünürdü: *Çikolata ye, yataklarda zıpla, bir aşk mektubu yaz.* Saat 16.30 olduğunda Karl soyunma kabinlerine girip akşam hazırlanırdı.

Üç hafta boyunca orada yatıp kalktı ve tahammül edilebilir bir varoluş biçimi yarattı kendine. Kimse onu tanımadı. Kimse aramadı. Kısa boylu, pek konuşmayan, tavırları öfkeli bir adam olan Stan sorun çıkarabilirdi – Evie'nin alışveriş merkezinde çalıştığı zamandan tanıdığı güvenlik görevlisi. Sonradan Stan'ın bütün kasabanın güvenlik görevlisi olduğu anlaşıldı. Alışveriş merkezine haftada bir iki kez geliyor ve genellikle arkadaki ofiste oturup seksenli yılların televizyon programlarının tekrarlarını izliyordu. Karl, hayatının geri kalanını burada geçirebileceğini düşünmeye başlamıştı. Hatta bundan hoşlanacağını. İhtiyacı olan her şeye sahipti. Gitmek için tek bir nedeni bile yoktu.

Derken bir gün Yalnızca Millie çıkageldi ve her şey daha ilginç, daha karmaşık, daha umut verici bir hal aldı. İlk gece, asırdaki hamile giysilerinin arkasına gizlenip onun candan boş otoparka bakmasını izledi. Kadın iç çamaşırı bölümüne döndüğünü görünce, ona göz kulak olması gerektiğine karar verdi.

İkinci gece Karl onu Manny'nin arkasından izledi –onu korkutmadan bir şeyler söylemenin yolunu arıyordu– ve tam o sırada Stan gürültüyle yanlarına geldi. Paniğe kapılan Karl, Manny'yi Stan'in önüne itti. Stan'in aklını karıştırıp Millie'ye kaçacak zaman kazandırmak istemişti, fakat yanlışlıkla Stan'i birkaç dakikalığına bayılttı. Millie uzaklaşırken Karl olanları gözden geçirdi –Stan yüzüstü yerde yatıyordu, Manny onun başının üstüne uzanmıştı– ve şöyle düşündü, *Bu Stan de biraz geri zekâlı galiba.*

Bu kez alışveriş merkezinde gizlice iş çevirmek biraz daha zor. Peşindeler. Neye benzediğini biliyorlar. Yüzünü posterlere basmışlar, daha ne olsun? Ayrıca Manny'yi de düşünmesi gerek.

Branson Spike olsa ne yapardı?

Manny'yi otobüs garının oraya götürüp büyük bir konteynerin arkasına saklıyor. Üstüne mor ceketini örtüyor. *Hemen dönerim*, diyor Manny'ye, omzuna hafifçe pat pat vurarak. İki Dolar Dükkânı'na uğrayıp bir güneş gözlüğü ve yeni bir şapka alıyor. Sonra hiç çekinmeden alışveriş merkezine dalıyor. Sırtı dimdik, bakışları meydan okur gibi.

Fakat kimse onu fark etmiyor ve bu canını sıkıyor. Bunca zahmete giriyor ama onu fark eden bile yok. Güvenlik görevlisinin tam önünden geçiyor, Helen kafede yan masada oturuyor, polis merkezindeki resepsiyon memuresi birkaç metre ötesinde dergileri karıştırıyor. Ama hiçbirini onu görmüyor. Onu aramıyorlar bile. Görseler de fark etmiyorlar.

Hiçbir önemi yok.

Gece içeri kilitlendikten, Stan'in yakınlarda olup olmadığı

ğını kolladıktan, Millie'nin kadın iç çamaşırları bölümünde veya sakı bitkilerinin arkasında saklanmadığından emin olmak için üç kez kontrol ettikten sonra, Karl bir tornavidayla bulabildiği bütün bilgisayar klavyelerinin tire tuşunu söküyor. *Gördün mü Evie?* diyor. *Ben bir vandalım.* Tireleri dizerek kafe tezgâhının üzerine **BURADAYIM** yazıyor. Çocuk oyuncakları bölümünden bulduğu tebeşirle kafenin karatahta mönüsüne de **BURADAYIM** yazıyor. Masaları bir araya itip tuzluk ve biberliklerle de **BURADAYIM** yazıyor.

Ofis kapısının açık olduğunu görünce içeri girip bütün çekmeceleri karıştırıyor, Millie'nin nerede olduğunu işaret edebilecek bir ipucu arıyor. Hiçbir şey bulamıyor. Nerede olabilir Millie? Onu buldular mı? Ne yaptılar ona? Masaya oturup elleriyle yüzünü ovuyor. Bembeyaz duvara bakıp düşünüyor. Keçeli kalemini çıkarıp büyük, özenli, yuvarlak harflerle *Daktilograf Karl Buradaydı* yazıyor.

Sabah olunca Manny'nin durumunu kontrol etmek için otobüs garına kadar sekiz yüz metre yürüyor. *İyi misin?* diyor ceketi üzerinden kaldırıp. *Sonsuza dek sürmeyecek,* diye söz veriyor. *Yalnızca Millie'yi bulana dek.* Sabah çiyiyle kaplanmış olması dışında Manny'nin durumu iyi. *Plan yapmamız lazım, hepsi bu.*

Karl başını otogar binasının köşesinden çıkarıyor. Binanın önünde beş ayrı uzun park yeri var. Otobüslerden biri kapılarını kapatıyor, homurdanarak canlanıyor. Camlara yolcuların yüzleri sıralanmış. Bazıları burnunu cama yapıştırmış, diğerleri karşıya bakıyor. Otobüs geri vitese alıyor ve Karl pencerelerdeki profilleri seyreliyor. *Aranıyor, Kayıp,* diye düşünüyor.

Derken, otobüsün arka camında, içeriden dışarı doğru bantlanmış bir yazı: **BURADAYIM ANNE.**

Millie? diyor ve soluğu kesiliyor. Otobüs hareket ederken haykırıyor: *Millie! Ceketi Manny'nin üstünden çekip omuzlarından sarsıyor. Manny, diyor, Millie o otobüste.*

Manny'yi kapıp koltuğunun altına sıkıştırdığı gibi gar binasına dalıyor. *Affedersiniz*, diyor tezgâha yaklaşıp soluk soluğa. *Şu otobüs nereye gidiyor?*

Tezgâhın arkasındaki kadın ona bakmıyor bile. *Kal'e*, diyor gözlerini bilgisayar ekranından ayırmadan.

Peki. Kal'e giden başka bir otobüs var mı?

Var tabii, diyor kadın.

Ah harika! Bir bilet lütfen!

Yarın aynı saatte yola çıkıyor.

Karl iç geçiriyor. Alnını tezgâha yashıyor.

Affedersiniz bayım, diyor kadın.

Başını kaldırıp kadına bakıyor. Kadın da sonunda onun yüzüne bakıyor.

Bunu yapmayın beyefendi, diyor kadın, onu nazikçe gişeden uzağa iterek. Tezgâhın altından çıkardığı bezle Karl'ı başını yasladığı noktayı siliyor.

Kolunun altında mankenle otobüs garının önünde durup ne yapacağını düşünürken, Karl'ın yanına bir araba yaklaşıyor. Yolcu koltuğunda sarışın bir erkek çocuk dışarı eğiliyor. *Otobüsü mü kaçırdınız bayım?* Çocuğun kaşları ilgisini belli eden bir ifadeyle ve kolaylıkla kalkıveriyor. Karl çocuktan hemen hoşlanıyor.

Evet, diyor.

Çocuk başını mankene doğru sallıyor. *Sizi bırakalım ister misiniz?*

Karl uzaktan yaklaşan polis arabasını görüyor. *Evet*, diyor ve çabucak arkasını dönüp başını omuzlarının arasına çekiyor. Karl camın önünde dizüstü çöküyor ve şoför camından bakıyor. Bir başka sarışın ona göz kırpmıyor. Bu kez bir kız. Aynı rahat yüz hatlarına sahip.

Doğru'ya gidiyoruz, diyor ölüyü bile canlandırabilecek gülümsemesiyle.

Ah, diyor Karl. *Benim Kalgoorlie'ye gitmem gerek. Kusursuz yeniyetme bacakları direksiyonun ardından ışıltıyor.*

Ah, bayım, diyor sarışın delikanlı. *Şey, eh. Şeyiniz, bayım.*

Ah. Karl, Manny'nin başıyla çocuğunkini ittiğini fark ediyor. *Çok özür dilerim. Yaşıyoooooor!* Mankeni hafifçe sallayıp komik bir surat yapıyor ama göndermeyi anlıyor gibi görünmüyorlar. Bu arada, polis aracının yaklaştığını fark eden Karl kendini yere atıyor.

İyi misiniz bayım? Çocuk camdan dışarı eğiliyor, yerde yatan Karl'ı görmeye çalışıyor. Karl çocuğun ona *bayım* deyişine bayılıyor, kendini sanki takım elbise almaya gelmiş gibi hissediyor.

Evet, teşekkür ederim, diyor yattığı yerden polis arabasını izleyerek. *Ayağım kaydı da.* Karl birdenbire yaşlı olmayı çok sevdiğini hissediyor, kimse yalan söylediğini tahmin etmiyor. Yaş ayrımcılığı bu herhalde, yani yaşlıların da çocuklar kadar saf olduğunu düşünmek, ama Karl aldırıyor. Ona adaletli geliyor, bunca zaman hayatta kalmanın da arada bir ödülleri olmalı. Polis aracı sokağın diğer ucunda gözden kaybolduğunda yeniden ayaklanıyor, üstündeki tozları silkeliyor, kıza göz kırıyor ve çocuğa gülümsüyor.

Birbirimize âşığız, diyor çocuk. *Ve ehliyetli bir şoför lazım bize.*

Karl camdaki L tabelasını görüyor, çocukların ehliyet kursuna gittiklerini anlıyor. Arabayla yolculuk edebilmeleri için yollarında ehliyeti olan bir yetişkin bulunmalı. *Tamam,* diyor. *Sorun değil,* diyor. *Bana göre hava hoş,* diyor. Yeterince genç bir konuşma tarzı olduğundan emin değil, gençlerin yüzlerinde işaretler arıyor. Pek açık vermiyorlar.

Kız, çocuğun üzerinden cama doğru eğiliyor. *Önce Kal'e gidebiliriz, bizim için sorun değil,* diyor.

Karl başını sallayıp onaylıyor. Arka koltuğu işaret ediyor. *Yer var mı?*

Arka koltuğun ortasında oturan Karl, kızın ısıltılı bacaklarını düşünmemeye çalışıyor. Bir yanında emniyet kemeri ni takmış Manny oturuyor. Diğer yanında içinde mikser ve tost makinesi olan bir kutu. Öne doğru eğilip ellerini ön koltukların arkasına koyuyor. İki ön cam açık, oğlan ve kız kollarını dışarı sallandırıyorlar, parmakları boşlukta kıvrılıyor. Bu ikisinin Yaklaşmakta Olanlardan hiç haberi yok. Bilmeleleri, öğrenmeleri gereken o kadar çok şey var ki. Karl hiçbir şey bilmediğini fark ettiği anı hatırlıyor mu? Hayır. Uzun bir süreçti, yıllar içinde sürüp giden bir tür zihinsel tükeniş. “Oz Büyücüsü” geliyor aklına. *Eriyorum!*

Kız dikiz aynasından ona bakıp gülümsüyor. *Emniyet kemeri.*

Karl arkasına yaslanıp sakın ve rahat görünmeye çalışıyor. Branson Spike’ı düşünüyor. *Biliyor musunuz, diyor, ben sizin yaşıncıdayken emniyet kemeri yoktu arabalarda.* Emniyet kemerini tıkırdatarak yuvasına oturtuyor. *Bütün bu güvenlik önlemleri. Biraz abartılı, öyle değil mi sizce de?*

Vay canına bayım, diyor oğlan, Karl’a doğru dönüp bir tarrihi eseri inceliyormuş gibi kocaman gözlerle bakarak. Emniyet kemeri mi yoktu? O zaman siz. Yani siz.

Bayım demesi pek etkilemiyor artık Karl’ı. Alkollü araç da kullanmamışsındır sen, diye ekliyor Karl mağrurca.

Hayır bayım, diyor çocuk. İçki içmiyoruz.

Beyin cerrahı olacak, diyor kız.

Evet, diyor çocuk şaşkınlıkla omuz silkerek.

Bebeğimin eli asla titremez, diyor kız.

Çocuk elini yanlamasına yüzünün önüne getiriyor. *Umarım öyledir, diyor. Karl çocuğa hafiften sinir olmaya başlıyor.*

Evet, diyor Karl, kollarını Manny ve mikserin üstüne atarak. Eskiden sürekli alkollü araç kullanırdım. Polisler bunu beklerdi zaten. Manny’nin gözücuyla kendisine baktığını, blöfünü anladığını biliyor.

Ne yapıyordunuz, bayım? diye soruyor çocuk.

Ne mi yapıyordum?

Yani hayatınızı nasıl kazanıyordunuz?

Geçmiş zaman. Ben, şey. Etkileyici bir şey arıyor.

Peki o kim? diyor dikiz aynasından Manny'yi süzmekte olan kız. Böylece Karl'ı onları hayal kırıklığına uğratmaktan kurtarmış oluyor. Bir tür tuhaf, yani bilirsiniz, seks şeyi mi? Seks sözcüğünü fısıldıyor. Seni yargulamayız, diyor.

Evet, yargulamayız, diyor çocuk, Karl'a bakarak kaşlarını indirip kaldırırken. Neye ilgi duyduğun sadece seni ilgilendirir.

Ah, keşke tuhaf bir, bilirsiniz, seks şeyi olsaydı, diye düşünüyor Karl. Birdenbire, Evet, diyor. Beyni ağzının hızına yetiştiriyor. Seks. Ve bütün diğer şeyler. Bol bol.

Vay be, diyor çocuk başını yana eğip Manny'yi baştan aşağı süzerek.

Yetişkinlerle tabii, diye ekliyor Karl aceleyle. Yaşlı yetişkinlerle.

Onu sevdik biz, diyor kız. Bilirsin. Onu.

Ellerinde ne sorun var? diyor çocuk.

Ne olmuş ellerime? diyor Karl.

Evet, ne oluyor orada? Neden parmakların titriyor? Kafam mı güzel yoksa?

Karl dikiz aynasında kendine bakıyor. Kafam mı güzel?

Boş ver. Kal'e bu yüzden mi gidiyorsun? Torbacı falan peşinde?

Neyci? Karl'ın aklı karışıyor, kendini toplamak için bir an duraksıyor. Arka camdan dışarı bakmak için başını çeviriyor, siyah asfalt yolu, bir sihirbazın ceketinin kolundan fışkıran sonsuz bir kurdele gibi arabanın arkasından çıkan yolu izliyor. Mikser ve tost makinesine bakıyor, biriyle ev aletleri paylaşmanın ne kadar hoş olacağını düşünüyor; yiyecek karıştırma ve ekmek kızartma yetisi olmadan yeni bir hayata başlamak ne kadar hoş olurdu.

O otobüste biri vardı, diyor Karl. Ona yetişmem lazım.

Kız dikiz aynasından merakla Karl'a bakıyor. *Bu sözünü ettiğin kişiyi seviyor musun yoksa?*

Karl biraz düşünüyor. *Belki bir anlamda evet, diyor.*

Ah, diyor kız. Yaşlı insanların aşkı. Çok şeker. Çocuğa dönüyor. Onu otobüse mutlaka yetiştirmeliyiz. Seni o otobüse yetiştireceğiz. Çok şekersin.

Şeker mi? diye düşünüyor Karl. Bir iltifat mı yoksa hakaret mi, bilmiyor.

Evli misiniz? diye soruyor çocuk.

Evet. Yani, hayır. Karmaşık bir durum.

Neden? Karınız nerede?

Karl başını eğip parmaklarına bakıyor. *Buradayım Evie, yazıyor dizinin üstüne.*

Port Mezarlığı'nda, diyor.

Ah, diyor çocuk, sonra da ekliyor, yani o...

Evet, bir mezarda.

Ah. Çocuk, Karl'ı görmek için dönüyor. Üzgünüm bayım.

Ne kadar naziksin bebeğim, diyor kız çocuğa bakarak. Araba sola çekiyor.

Karl arka koltuktan yolu işaret ediyor. *Şey.*

Öylesin, diyor kız kendisine bakan çocuğa. Hep çok naziksin bebeğim.

Kız arabayı yolun kenarına çekiyor ve park ediyor. İki eliyle çocuğun yüzünü tutup umutsuzca gözlerinin içine bakıyor ve *Ölme, diyor. Asla ölme bebeğim.*

Ölmem, diyor çocuk, elini kızın omzuna koyarak. Söz veriyorum.

Söyle, diyor kız, çocuğun yüzünü sıkarak. "Asla ölmeyeceğim" de.

Asla ölmeyeceğim.

Filmlerden öğrenmiş olmaları gereken bir coşkuyla salya alışverişine başladıkları sırada, *Ölecek ama, demek istiyor*

Karl. Birbirlerini sıkı sıkı tutuyor, sanki derilerini tersyüz etmek ister gibi giysilerini, saçlarını ve dudaklarını çekiştiriyorlar. Duracak gibi görünmüyorlar. Kendilerini iyice kapatıyorlar. *O zaman ben*, diyor Karl. *Biz, şey. Biraz hava alalım.* Onu duymuyorlar bile. Duysalar da aldırmıyorlar. Çocuk gömleğini çıkarıyor şimdi. On altı yaşındaki çocukların böyle göğüs kası olur mu? *Biz çıkalım o zaman.* Karl dışarıyı işaret ediyor. *Size izin verelim.* Bakışlarını çocuğun göğüs kaslarından ayıramıyor. İnanılmaz şey. Televizyondan fırlamış gibi. *Biraz, şey.* Karl bir zamanlar göğüs kaslarının olduğu yere dokunuyor. *Yalnız kalalım.*

Karl, Manny'nin üzerinden eğiliyor, kapıyı açıyor, Manny'yi dışarı itiyor ve peşinden kendisi de düşüyor. Sessizce kapıyı kapatıyor. Sanki arabada uyuyan bebekler varmış gibi neden böyle yaptığını bilmiyor ama yapıyor işte. Manny'yi yerden alıp yakındaki bir ağaca dayıyor. Manny'yi ağacın gövdesine yaslayıp yanında duruyor. Yolun iki tarafında tek tük okalip-tüs ağaçları, ergenlerin bıyıkları gibi seyrek öbekler halinde kıvılcıklı renkli topraktan fışkıran çimenler var.

Teşhirciler, diyor Karl, gömleğinin yakasını çekip içeri bakarak. Manny'nin bakışlarını üzerinde hissediyor. *Bana öyle bakma*, diyor ağacın gövdesine yaslanarak. *Şey için üzgünüm. Biliyorsun. Seks şeyi.* Seks sözcüğünü fısıldayarak söylediğini fark ediyor. *Yoksa ben asla.* Omuz silkiyor. *Nereden başlayacağımı bile bilmem.* Kollarını kavuşturuyor.

Arabadan gelen boğuk sesler giderek tizleşiyor. *Aşk hakkında ne biliyor bunlar, Manny?* Aniden düzenli aralıklarla çalmaya başlayan korna, bir grup pembe ve gri kakadu papağanının ürküp havalanmasına sebep oluyor.

Karl ağaca yaslanıp oturmuş pozisyonda uyuyakalıyor, kollarını Manny'nin geriye kalan bacağına dolamış. Çarpılan araba kapılarının sesiyle uyanıyor. Kıkırdamalar duyuyor.

Bayım? diyor çocuk.

Çabuk, Manny, diyor Karl aniden canlanarak. *Ölü numarası yap.* Kendini yere atıyor. Çakıllar ensesine ve sırtına batıyor. *Endişelenme,* diye teskin ediyor Manny'yi, ayağına hafifçe pat pat vurarak. *Eğlenceli olacak. Bayılacaklar.*

Karl kirpikleri arasından ona doğru geldiklerini görüyor. Çocuk kızın poposuna bir şaplak atınca kız havaya sıçırıyor ve öfkelenmiş gibi yaparak ona parmak sallıyor.

Bayım? diyor çocuk, Karl'ın başına dikilerek. Karl onun güneşi kesen gölgesini üzerinde hissediyor.

Omzunun dürtüklendiğini hissediyor. *Bayım,* diyor çocuk yeniden. *Hazırız.* Çocuk, Karl'ı omuzlarından yakalayıp sarıyor. *Artık kalkmalısınız bayım.* Karl hiç kımlıdamıyor.

Yoksa o? diyor kız, nefesi kesilerek.

Bayım, diyen çocuk bu kez Karl'ı tokatlıyor. *Artık kalkın lütfen.* Karl çocuğun nefesini yüzünde hissediyor.

Kız ağlamaya başlıyor. *Öldürdün onu, seni sersem,* diye çığlık atıyor. *Bir gün birini öldüreceğini biliyordum.* Çocuk, *Ben yapmadım,* diyor. *Bu kadar yaşlı birini almamalıydık, sana onun çok yaşlı olduğunu söylemiştim.* Bunu duyan Karl'ın bedeni seğiriyor. *Kapa çeneni kaltak,* diyor çocuk. *Düşünmeye çalışıyorum, sen dırdır ederken düşünemiyorum.* Kız şimdi kollarını göğsüne doğru savurarak çocuğa vuruyor ama çocuk yerinden kımlıdamıyor bile –Süpermen mi sanıyor kendini nedir?– ve kız, *Cesedi ne yapacağız şimdi?* diye soruyor. Çocuk, *Onu gömmemiz gerekecek,* diyerek Karl'ı bacaklarından çekmeye başlıyor. Karl artık kendini çok tuhaf hissediyor, bu yüzden gözlerini açıyor ve iki elini birden onlara doğru sallıyor. Bazen “Milyoner”de yarışmacıların yaptığı gibi. *Sürpriz,* diyor ama sesi pek kendinden emin çıkmıyor ve çocuk, Karl'ın bacaklarını bıraktığı gibi çığlığı basıyor, kız da haykırıyor. Daha önce kimse Karl'a böyle bağırması mıydı? Sanmıyor. Gülümsüyor ve ayağa kalkıyor, doğrulurken yaşlı

kemiklerinin ağrısından yüzünü buruşturuyor. *Sadece şakaydı, gördünüz ya?* Dönüyor ve hafifçe dans etmeye çalışıyor.

Yolculuğun geri kalanı oldukça gergin geçiyor. Karl ailesi, hava, arabalar hakkında sohbet etmeye çalışıyor. Geçtikleri bütün işaret levhalarını okuyor: *Kalgoorlie: yüz kilometre, artık fazla yol kalmadı. Yol ver. Büyükbaş hayvan çıkabilir. Yalnız kuşları, yolda ezilip ölmüş hayvanları, değişen bitki örtüsünü işaret edip ilgi çekebilmek için sesinin tonunu ve şiddetini değiştiriyor.*

Farklı bir yöntem deniyor. *Bana bakın, kaç tane Ölü Şey biliyorsunuz bakalım?*

Efendim? diyor kız.

Karl boğazını temizliyor. *Şey, tanıdığınız insanlar arasındada... bilirsiniz, ölenler oldu mu?*

Bize neden bunu soruyorsun şimdi? diyor çocuk.

Bizi öldürecek misin?

Hayır! Elbette hayır! Yalnızca bir soruydu. Benim yaşıma gelince, şey. Sevdiğiniz herkes ölmüş oluyor.

Kız aracı yeniden yolun kenarına çekiyor ve dışarı çıkıyor. *İşemeye gidiyorum, diyor. Döndüğümde kimse ölü taklidi yapmaya kalkmasın sakın. Yoksa sizi gerçekten öldürürüm. Kapıyı çarpıyor ve çalılarının arasında kayboluyor.*

Çocuk Karl'a doğru dönüyor ve, Aferin sana ihtiyar, diyor.

Ben yaşlı doğmadım, biliyorsun, diyor Karl. Genç adam. Öne doğru eğiliyor. Haydi bir şeyler yapalım, diye fısıldıyor suç ortağı arayan bir tavırla.

Neden söz ediyorsun yahu?

Bir şey çalalım. Su matarasına bira koyalım.

Matara mı?

Karl, *Harikaydı Bel'i* düşünüyor. Branson Spike'ı. *Posta kutularını devirelim. Bir evi yumurta yağmuruna tutalım.*

Sonra temizletirler ama.

Tehlikeyle flört etmek istemez misin?

Aslında hayır.

Karl arkasına yaslanıyor.

Bitti artık, ihtiyar. Çocuk, Karl'a kaşını kaldırıp bakıyor.

Nasıl yani?

Nasıl yanisini biliyorsun.

Karl kollarını kavuşturuyor. Madem öyle istiyor öyle olsun.

Karl yeniden arka camdan dışarı bakıyor. Park halinde oldukları için yol şimdi daha farklı görünüyor. Artık bir sihirbazlık numarasını andırmıyor. Durağan hali çok belirsiz Derken, ufuk çizgisinde beliren bir şey onlara doğru yaklaşmaya başlıyor. Bir otobüs. *Bir otobüs*, diyor Manny'ye. *Ne* diyor çocuk. *Otobüs*, diyor Karl. Otobüs yanlarından geçiyor araba savruluyor. Karl vites kolunun üstünden eğilip avuçlarını arabanın ön paneline koyuyor. *Hey*, diyor çocuk. Karl otobüsün arka camında beyaz bir kâğıt parçası görüyor. *Bu o* diyor çocuğa dönerek. *Kesinlikle o. Otobüsü takip et.*

Ne? diyor çocuk.

Otobüs uzaklaşıyor ve Karl umudunu yitiriyor, bunun üzerine ön koltuğa tırmanmaya çalışıyor, çocuk onu geri itiyor ve homurdanarak itişmeye başlıyorlar; ancak Karl'ın kazanması olanaksız, o göğüs kafesine karşı hiç şansı yok, o inanılmaz göğüs kaslarına hiçbir şey yapamaz. Böylece koltuğuna yaslanıyor ve ikisinin nefes alıp verme seslerinden başka bir ses duyulmuyor.

Sakin ol, diye söze başlıyor çocuk, ama Karl fikrini değiştiriyor; kazanabilir, kazanacak, arka kapıyı açıyor, çıkıyor ve ön kapıyı açıyor ve içeri girmeye çalışıyor ama çocuk onu itiyor ve Karl dengede kalabilmek için direksiyona yapışıyor, çocuk da Karl'ın parmaklarını direksiyon simidinden sökmeye çalışıyor. Bu haksızlık, çünkü bütün parmakları sağlam ve hiçbir şey yitirmede, çocuk bir şeyleri yitirmenin nasıl bir his olduğunu bile bilmiyor, her şeyi yitirmenin, bilmiyor, bilmiyor; aklından bunlar geçerken Karl direksiyonu tutan ellerin

biraz gevşetiyor ve bu çocuk bilmiyor, derken Karl her şeyi ellerine gönderiyor, yitirdiği her şeyi, hepsi şu anda parmak uçlarında, geriye kalan parmak uçlarında, ve bunu hissediyor, parmaklarında zonkladığını hissediyor, *BURADAYIM*, çocuğun alnının ortasına bütün gücüyle bir fiske vuruyor.

Ah, diyor Süperboy, alnını ovuşturup suçlayan gözlerle Karl'a bakarak.

Üzgünüm, diyor Karl nefes nefese; fiske için şimdiden pişman, arabanın kapısına yaslanıyor, soluklanıyor.

Cidden dostum, bu yaptığın çok çirkindi.

Üzgünüm dedim ya, diyor Karl. *Dostum.*

Kız bir anda Karl'ın yanında beliriyor.

Eee? diyor elleri belinde.

Eee, ne?

Eee, diyor kız, yolu işaret ederek.

Karl ileri doğru yürüyor, arabanın motor kapağı hizasında durup ellerini gözlerine siper ediyor ve Kalgoorlie yönüne bakıyor. Otobüsün biraz ileride durduğunu görüyor.

İşte orada, diyor Karl. *Bekle*, diye sesleniyor yola doğru el sallayarak. *Beni aldığınız için teşekkürler*, diyor çifte. *Hari-kaydı be!* Manny'yi arka koltuktan kapıyor, kapıyı çarparak kapatıyor. *Geliyorum.*

Yürüyerek uzaklaşırken, kızın, *Senin sorunun ne?* dediğini duyuyor.

Yüzüme fiske attı, diye cevap veriyor çocuk.

Tanrım, acınacak durumdasın, diyor kız. *Annem hakkında yanılmamış.*

Sesleri geride kalıyor, boğuklaşıyor. *Bekle*, diyor elinden geldiğince hızlı yürüyerek. *Beni bekle.* Eskisi gibi koşabilseydi keşke, gösteriş yaparak koşarken eklemelerini düşünmek zorunda kalmasaydı. Arka camdaki beyaz kâğıda odaklanıyor. *Lütfen gitme*, diye fısıldıyor. Araba yanından geçiyor ve çocuklar Karl'ın ceketini camdan fırlatıyor. Ceket Karl'ın yü-

züne çarpıyor. Araç hızla uzaklaşırken asfaltın kenarındaki çakılları havaya savuruyor, Karl bir toz bulutuna gömülüyor. Ceketini başından indiren Karl, genç çiftin arabayla gençliğin hiçliğine doğru uzaklaşmasını izliyor. Derin bir nefes alıp ciğerlerinin tüm gücüyle haykırıyor: **ÖLECEĞİNİZİ BİLİYOR-SUNUZ.**

millie bird

Otobüs şoförü bir kadın ama babasının kıyafetlerini giymiş gibi görünüyor; mavi şort, üzerine büyük gelen gömlek yakalı bir tişört, dizlerine kadar çekilmiş çoraplar, siyah bağcıklı ayakkabılar. Çok zayıf, saçları da diken diken. Millie mankenin bacağına taşıyarak koridorda ilerliyor.

*Gerçek şu ki
harika
tuvalete gitsek mi*

Şoförün arkasında boş bir koltuk buluyor. Gösterge panelindeki çıkartmada, *Yetkili beyefendiyle veya neler olup bittiğini bilen hanımefendiyle konuşmak ister misiniz?* yazıyor. Yoldaki beyaz çizgileri izliyor Millie. Otobüs yeterince hızlanırsa dünyayı ikiye bölen uzun beyaz bir çizgi haline geleceklerini biliyor, bundan çok hoşlanıyor.

Kovada tavuk gördün mü hiç? diye soruyor otobüs şoförüne.

Otobüs şoförü çok uzun süre karşılık vermiyor. Millie hiçbir şey söylememiş gibi otobüsü sürmeye devam ediyor. Millie aynı soruyu tekrarlamak üzereyken otobüs şoförü, *Bu işi otuz yıldır yapıyorum,* diyor. Gözlerini yoldan ayırmıyor, kendi kendine mi yoksa Millie'yle mi konuştuğunu anlamak zor. Aynı yolu tekrar tekrar katedince fazla bir şey öğrenemeyeceğini sanıyorsun, diyor. Ortasında gri, yapraksız bir ağaç bulunan

parlak yeşil bir otlığın yanından geçiyorlar. Ağaç dikkat çekmeye çalışan bir insanı anımsatıyor. Millie ona el sallıyor.

Yolun her iki yanında zemin düz, geniş ve tamamen beyaz. Güneş ışıkları dik açıyla beyaz alanları aydınlatıyor ve Millie elini gözlerine siper etmek zorunda kalıyor. *Kar mı yağıyor?* diye soruyor.

Otobüs şoförü burnundan nefes veriyor. *Tuz düzlüklerini daha önce hiç görmedin mi?*

Hayır, diye cevap veriyor Millie, tuzları yalamak isteğiyle dolarak. Alnı hafifçe otobüsün camına çarpıyor.

Buralar bir zamanlar suyla kaplıydı, diye devam ediyor otobüs şoförü. *Sonra tuzlar ortaya çıktı –ağzını şapırdatıyor– ve suyu emip bitirdi. Sonra da çevredeki her şeyi öldürdü.*

Ah. Tuzların üzerinde kıvrımlar ve şekiller var, sanki devler parmak boyası yapmış.

Öte yandan orada daha önce yetişmeyen pek çok canlı ortaya çıktı. Çok güzel, değil mi? Tuz, güneş ışığında Millie'ye parlıyor.

Ama yine de *oldukça zorlu bir bölge,* diye anlatıyor otobüs şoförü. *Kahrolası hippiler kendilerini bulmaya Hindistan'a falan gidiyorlar. Tepetaklak bir yerlere asılıyor, mercimek yiyorlar. O neymiş ki! Çocuk oynucağı! Burada bir gece geçir, bak bakalım kendini buluyor musun, bulamıyor musun?*

Millie camdaki yansımasında kendini görüyor. Kendini bulmaya çalışmak tuhaf bir şey gibi geliyor ona. Başka birini bulmak daha mantıklı olmaz mı? Emin olabileceğin tek şey kendin değil misin? Gerçek elini cama, camda yansıyan elinin karşısına koyuyor.

Poz veren dansçılar gibi yola ve gökyüzüne doğru eğilen sıra sıra, alçak okalıptüs ağaçlarının yanından geçiyorlar. *Bak şu ağaçlara,* diyor otobüs şoförü. *Ne kadar pembe olduklarını gördün mü?* Millie başını sallıyor. Aklına ağzının içini getiriyor ağaçlar. *Somon okalıptüsü. Her zaman güneş batıyormuş*

gibi pembe görünürler böyle. Millie ağaçlara bakıyor.

Arkadaki büyükannen mi?

Millie omuz silkiyor.

Bileğindeki ne? diyor otobüs şoförü.

Millie bileğindeki bira tutacağına bakıyor. Babamındı. Babam öldü.

Otobüs şoförü dikiz aynasından Millie'ye bakıyor. Ne vardı ölecek?

Bilmem ki.

Başını sallıyor kadın. N'apacaksın. Otobüs yavaşlamaya başlıyor.

Ben Millie Bird.

Stella, canım. Adım Stella. Otobüs şoförü yakasını çekiyor. Bunlar ağabeyimin giysileri. Otobüs de onun. O da tuttu ölüverdi.

Millie başını sallıyor.

Peki ya annen? diyor Stella.

Bana bak Tuvalet Fırçası, diye araya giriyor Agatha. Kori-dor boyunca yürüyüp geliyor ve Stella'nın koltuğunun arkasına tutunarak ayakta duruyor. Tren hâlâ Kalgoorlie'den mi kalkıyor?

Stella gözlerini kısarak dikiz aynasından Agatha'ya bakıyor. Hayır, diyor.

Hayır mı?

Artık uçan araçlar var. Sizi doğruca oraya götürür. Hızlıdır da.

Tamam, diyor Agatha. Tamam, Tuvalet Fırçası. Yardım etmek istemiyorsan söyle yeter.

Hey, hanımefendi, ben bilgi merkezi değilim ki. Sizi istasyona bırakabilirim. Gerisini kendiniz halledersiniz.

Camdan seslenip akrabalarından birine soramaz mısın? "Hey, Mary! Tren ne zaman kalkıyor?"

Stella göstergelerden birine bir fiske vurup otobüsü yol ke-

narına çekiyor, frenle birlikte mıcır lastiklerin altında kayıyor. Otobüsü otobüs durağında durduruyor. *Lake Cartwheel* anonsu yapıyor. Kapı açılıyor ve kulaklıkla müzik dinleyen uzun boylu bir çocuk koridordan ön kapıya gidip otobüsten iniyor.

Stella koltuğunda dönüp vücudunu kapıya doğru çeviriyor, tek kolunu koltuğunun arkasına atıp diğerini direksiyonda bırakıyor. *Beni ilgilendirmiyor*, diyor Agatha'ya, ama ona bakmıyor, otobüse binen yolcuları izliyor. Saçları arkaya yapıştırılmış gözlüklü bir çocuk paldır küldür merdivenlerden çıkıyor. *İyi günler genç Lawrence*, diyor Stella. *Merhaba Stella*, diyor Lawrence başını kaldırmadan. Stella yeni yolcuların hepsini adlarıyla tanıyor –*Bayan Cranley, Timbo, Vince, Felicity*– hepsi de onu adıyla çağırıyor.

Otobüse son binen adam iriyarı ve şişman, üzerinde fosforlu bir yelek var. Yüzü, kolları ve elleri tozlu. *Merhaba Stella*, diyor. *Trent*, deyip başını sallayarak kısaca selamlıyor Stella onu da. Adam merdivenlerin başında durup başparmağıyla geldiği yönü işaret ediyor. *Buraya doğru gelen bir adam var*, diyor. *Biraz beklemen gerekecek. Yüz yetmiş yaşında görünüyor. Sırtıyor. Aşağı yukarı.*

Sonra patlayan bir balon gibi ani bir sürpriz gerçekleşiyor, çünkü merdivenlerin dibinde Karl beliriyor. Kolunun altında manken var, Karl nefes nefese. Yüzünden ter akıyor. Millie merdivenlerden aşağı koşup Karl'ın boynuna atlarken göğüs kafesindeki kalbini hissediyor.

Yalnızca Millie, diyor Karl.

Sonra Agatha, *Beni mi takip ettin, Gene Wilder?* diyor. Elini çantasına atıyor, çıkardığı Anzak bisküvisini Karl'a fırlatıyor.

agatha pantha

agatha ve karl aslında tanışıyorlar (diyelim)

Karl üzerinde mor takım elbisesiyle onun evinin önünden geçirdi. Bazen ayak parmaklarına kadar inen uzun bir palto da giyerdi. Agatha, Muhakeme Sandalyesi'nden *Yeterince saçın yok!* diye haykırırdı. Veya, *Ne saçma bir takım! Ne sinir bozucu bir yüz! Gene Wilder'a benzemeye çalışıyor!*

Bir keresinde adam bahçenin önündeki yolda durup bahçe çitini okşamıştı. Agatha başlangıçta o kadar şaşırmıştı ki sözcükler zihninde bir araya gelmeyi reddetmişti. *Ah!* diye haykırırdı. *Sah!* diye anlamsız bir çılgılık daha çıktı ağzından. *Ne?* dedi en sonunda. Ayağa kalktı, tepesi attı, işaretparmağını pencereden çıkarıp uzatabildiği kadar uzattı. *Çitimi taciz etmeyi bırak!* Başını da pencereden çıkarıp parmağıyla adamı işaret etti. Adam yerinden sıçrayıp Agatha'ya baktı. *Kış kış!* diye haykırırdı Agatha. *Evet, sen! Dokunma!*

Adam iki eliyle çitleri yakaladı. *Özür dilerim,* diye seslendi, parmaklarını hafif ve hızlı hareketlerle çite vurarak. *Rahatsız etmek istemedim ama isterseniz bu yabani otlar konusunda size yardım edebilirim.*

Agatha parmağıyla sokağın aşağısını işaret etti. *Yürü!* diye bağırırdı. *Yürümeyi biliyor musun?*

Adam sonunda yürüdü ama yürürken parmağını çitlere sürmeyi ihmal etmedi. Ertesi gün, sonraki gün ve daha sonraki gün yine geldi. Çitin üzerinden eğilip bahçedeki yabani

otları yoluyordu. Agatha da pencereden dışarı sarkıp ona bayat Anzak kurabiyeleri fırlatıyordu. Adam sinirine dokunuyordu, gerçekten sinirine dokunuyordu. *Sinirime dokunuyorsun!* diye seslenirdi arada bir, sokakta uzaklaşan adamın arkasından. Yüzünü cama dayar, nefesi camı buğulandırır. Adam asla dönüp Agatha'ya bakmazdı, bu da Agatha'yı iyice sinirlendirirdi. Nedenini bilmiyordu. *Neden beni böyle rahatsız ediyor!* diye haykırırdı, adamın evlerin bahçelerine bakarak sokaktan gidişini izlerken. Derken bir gün adam gelmez oldu, ziyaretleri birdenbire kesildi ve Agatha 12.51 ile 13.32 saatleri arasında pencerenin önünde, eli taş gibi sert bir tabak dolusu Anzak bisküvisinin üstünde onu bekledi, ama adam bir daha gelmedi ve Agatha'nın uzun süre başı döndü.

daktilograf karl

Karl, Millie'yi kucakladığı zaman hak etmediği ama hak etmek istediği bir şeye kavuşmuş gibi hissetti. Kendi oğlunu da küçükken böyle kucaklamıştı elbette. Ama bu duygu yepyeniydi. Şimdi şu kadın da ortaya çıkmış ve hayatını daha ilginç, daha karmaşık bir hale getirmişti.

karl'ın bildiği başka bir şey

agatha

Kadının öyküsünü biliyordu, aslında bütün Warwickvale kasabası biliyordu. Scott ve Amy bir gün Karl'ı alışverişe götürdükten sonra arabayla evinin önünden geçmişlerdi.

Amy, Karl'ın oğluna dönmüş ve *Nalları diktiğinde kendimi evimize kapatmamı beklemiyorsun umarım*, dedi.

Kesinlikle bekliyorum, Aimes, dedi oğlu. *Ama önce sen gidersen bir parti vereceğimi bil.*

Amy muzip bir tavırla oğlunun kaburgalarını dürtüklemişti. *Yavaşla*, dedi. *Hadi bir bakalım.*

Boş ver, dedi oğlu. *Onu rahat bırakalım.*

Hadi ama, dedi Amy. *Bazen camdan dışarı bakıyor.*

Karl bu kadının öyküsünü önemsememiş ve Amy'nin ilginç bulduğu şeylerin –başkalarının kötü talihi, el çantalarına sıracak kadar küçük domuzlar, Dr. Phil adlı bir adam– yanına

tıkıştırmıştı. Ama kadının evini görünce, öykünün ilginç olduğunu fark etmişti. Kendi içini bir ev biçiminde görmek gibi bir şeydi. Teslim bayrağını uzun yıllar önce çekmiş, karanlık ve can çekişen bir ev.

Aaah, bak orada, dedi Amy.

Kadın sert ve soğuk bir yüzle camdan onlara bakıyordu.

Ürpertici, dedi Amy. Uzaklaşırlarken ekledi: *Kendini bu şekilde tecrit etmek romantik mi, depresif mi, yoksa bildiğin delilik mi?*

Üçü birden sanırım, dedi oğlu. *Sen ne dersin, baba? Bekâr bir hanım sonuçta. Seni kapısının önünde indireyim mi?*

Karl bir şey söylemedi. Ev ve kadın hakkındaki her şey kendisini daha az yalnız hissetmesini sağlamıştı.

Karl, Agatha ve Millie, Kalgoorlie tren istasyonunun önünde, bir savaş anıtının yanında duruyorlar. Tüfeğini doğrultmuş, bir yere bakan bir asker heykeli bu. Dört tekerli araçlar hızla önlerinden geçiyor, paslı kahverengi bir çamur bütün araçları sanat eseri gibi lekelerle kaplamış. Barların çatıları gökyüzünde buyurgan hatlar çiziyor. Otobüs durağa yaklaşırken Karl barlardan birinin önündeki karatahtadaki yazıyı okudu. *Üstsüz Fıstıklar*, yazıyordu tahtada, Karl bunun bir tür kuruyemiş olduğunu sandı en başta. Otobüs ışıklar da beklerden yazıya bakmayı sürdürdü. Ne anlama geldiğini fark edince yanakları kızardı.

Geldikleri yerde, güneybatı sahilinde insanlar dalgın bakışlı, sarışın, adımları su çekmiş gibi ağır. Buradaki insanlar farklı: Kargacık burgacık sanki kâğıda çiziktirilmişler gibi; sanki ayaklarını sürüdükleri kızıl renkli topraktan doğmuşlar ya da sokaklardaki okaliptüs ağaçlarından yapılmışlar gibi. Fırının önünde, süpermarkette, barlarda ve ana cadede bağırışıp duruyorlar, cümleleri mikserden geçirilmiş gibi kesik kesik çıkıyor ağızlarından. Karl buraya ait olmadığını

hissediyor. Gerçi Karl kendini geldiği yere de ait hissetmiyor.

Gökyüzü gündüzle gece arasında, birden diğerine geçerken koyu lacivert rengine bürünüyor. Agatha öfkeyle Karl ile Millie'ye doğru gidiyor. Artan karanlıkta seçmesi zor ama kararlı ve kesin bir tavırla yürüyor. Sanki hava kalın bir örtü kadar geçirimsiz de onu yırtarak ilerlemek zorundaymış gibi havayla mücadele ediyor.

Yarına kadar yola çıkmıyormuş, diyor çevresini güç kalkanı gibi saran yoğun bir toz bulutunun ortasında. O Stella denen kadın da biliyordu, eminim! Senden daha zayıf bir kadına asla güvenmeyeceksin! Yazın bunu bir kenara! Ne yapacağız şimdi? Daktilograf! Bütün gün burada durup ikinizi seyretmeye niyetim yok! Akşamın yedi buçuğu oldu saat! Paramız da yok!

Gruptaki tek erkek olduğunu fark eden Karl içinde panik duygusunun yükseldiğini hissediyor. Böyle durumlarda erkeklerle belirli sorumluluklar düştüğünü biliyor. Kadınların bakışlarını hissediyor. Yalnızca şu an yanında olanların değil, yüzyıllardan, ülkelerden, farklı kültürlerden farklı kuşaklardan kadınların bakışlarını. *Evet, diyor buyurgan olduğunu umduğu bir ses tonuyla, Bir şeyler yapmamız gerek. Cümleyi vurgulamak için işaretparmağını havaya kaldırıyor. Bir ileri bir geri yürüyerek hareket etmenin beyninin sorun çözen bölümlerini harekete geçirmesini umuyor. Haydi...*

Saklanalım, diye öneriyor Millie.

Karl bunu biraz düşünüyor. *Kulağa iyi geliyor, diyor.*

Bir arkadaşım Kalgoorlie'ye gelmişti! diyor Agatha. Asla geri dönmedi! Ona ne oldu bilmiyorum! Kimse kesin bir şey söylemedi! Ama aslında biliyorum ne olduğunu! Şimdi şu genelevlerden birinde! İş tutuyor! Derin bir nefes alıyor ama sonra ağzını sımsıkı kapatıyor. Gözü bir şeye takılıyor. Savaş anıtını çevreleyen parmaklıkları tutuyor ve öfkeyle anıtın kaidesine bakıyor. Biz Yaşlanmaya Terk Edilenlerin Aksine, diye okuyor. Onlar Yaşlanmayacak.

Agatha olduğu yere çakılıp kalmış gibi görünüyor. *Biz Yaşlanmaya Terk Edilenlerin Aksine*, diye tekrarlıyor. Elini yavaşça göğsüne götürüyor.

Kollarını parmaklıkların arasından geçiren Millie başını kaldırıp Agatha'ya bakıyor. *Genelev ne demek?*

Agatha savaş anıtına sırtını dönüyor. *Siz ikiniz niye bana bakıyorsunuz?* dediği sırada durağa yaklaşan bir otobüs yanlarında duruyor.

Otobüsün kapısı açılıyor. Stella bu. *Yedide*, diyor Stella.

Pardon? diyor Agatha, otobüsün içine göz atarak. Ayaklarını iki yana açmış, bir düelloya hazırlanır gibi duruyor.

Tren, Huysuz Kadın. Sabah yedide hareket ediyor.

Bizi umursamadığını sanıyordum, diyor Agatha.

Fikrimi değiştirmiş olamaz mıyım, diyor Stella.

millie bird

Stella'nın evi çok konuşkan; Millie üzerinde yürürken yerler konuşuyor, sanki tavanlarda ve duvarlarda birileri yürüyor, içeri gelmeye çalışıyorlar ya da tap dansı yapıyorlar. Millie emin değil. Ev, mahalledeki hayır kurumu mağazasına benziyor, birbirine uymayan bir sürü şey bir araya yığılmış, bir arada bulunmaya zorlanıyor. Millie her köşede daha önce görmediği yeni şeyler bulup duruyor ve Stella'nın bu yüzden mi sürekli bir şeyleri unutup yeniden hatırladığını merak ediyor.

Millie banyo yapıyor, köpüklerden şehirler çiziyor. Evler, gökdelenler, yollar, ağaçlar, bir mezarlık, bir süpermarket, bir okul, polis merkezi ve postane. Küvette o kadar uzun süre kalıyor ki su soğuyor. Stella onu küvetten çıkarıp bir havluya sardıktan sonra önündeki ızgarası sıcaktan kıpkırmızı olmuş bir ısıtıcının önüne oturtuyor.

Daha sonra Millie, Karl ve Agatha'yla birlikte mutfak masasına oturuyor. Stella spagetti pişiriyor hepsine. Manny'nin mutfakta durmasına izin veriliyor ama yeterli sayıda sandalye olmadığından Karl onu mikrodalga fırının yanına, duvara yashyor. Spagettisini yutarken Manny'ye gülümsüyor Millie. Akşam yemeğinden sonra Stella Millie hariç herkese birer fincan çay yapıyor. Millie'ye bir kâse dolusu dondurma veriyor. Agatha ile Karl oturma odasında oturuyorlar –*Sabah an-neni arayacağız*, diyor Agatha mutfaktan çıkarken– ve Millie, Stella ve Manny'yle birlikte mutfakta kalıyor.

İyi kalpli ol yeter, derdi babası. Millie'nin anlayabildiği kadarıyla, Stella bunun ne anlama geldiğini biliyor.

Millie, çay fincanına üfleyen Stella'yı izliyor. Çaydan yükselen buhar, alışveriş merkezindeki kahvelerin buharı gibi havada şekiller çiziyor. Keşke her şey böyle nefes alıp verseydi. Herkesten ve her şeyden sürekli çevrelerinde şekiller oluşturan buharlar çıksaydı. Koştuklarında ya da kalp krizi geçirdiklerinde hızla kısa çizgiler çıkarır, uyurken ya da televizyon izlerken ağır ağır hareket eden uzun şekiller yaparlardı. Müzik bir şeye benzese, müziği seyretmek gibi olurdu ve dünya her zaman nefes müziğiyle dolup taşardı.

Oraya hiç gitmedim, diyor Stella. Mezarlık yolun hemen aşağısında. Her akşam önünden geçiyorum ama içine hiç girmedim. Nerede yattığını biliyorum. Girince dosdoğru ileri yürüyorsun. Sağa dönüyorsun. İlk köşede. Stella çayından bir yudum alıyor. Errol. Benim küçük kardeşim.

Errol, diye tekrarlıyor Millie.

Evet, diyor Stella. Kardeşim. Bu akşam eve döndüğümde kanepeye oturup onu düşündüm. Sizi gördüğü anda kol kanat gererdi eminim. Ben de gerisingeri bindim salak otobüse. Sonrasını biliyorsun.

Millie ağzına bir kaşık dondurma atıyor. Bir Ölü Şey olduğunda gördün mü onu?

Stella çayını üflüyor. Evet, diyor.

Nasıl görünüyordu?

Stella duraksıyor. Bazı insanlar sürekli gözlük takar ya?

Millie başını sallıyor.

Sonra temizlemek için falan çıkarırlar hani?

Evet.

Bir bakarsın gözleri daha büyük ya da küçük görünüyor.

Hı hı.

İşte öyle görünüyordu.

O olduğundan emin misin?

DNA testi falan yapmadım ama evet.

Şimdi nerede olduğunu biliyor musun?

Kal Mezarlığı'ndan başka nerede mi diyorsun? Nasıl düşündüğüne göre değişir. Bazıları yukarıda der. Stella eliyle tavanı işaret ediyor.

Jimi Hendrix'le birlikte mi?

Kim?

Jimi Hendrix?

Gitarist herif mi?

Millie omuz silkiyor. Babam tanıyordu onu.

Bence yalnızca yerin altında işte. Böcek olarak falan geri döneceği de yok. Veya havada süzülüp klozette otururken beni izlediği falan da yok. İşi bitti. Öldü gitti. Yaşarsın, sonra ölürsün; hepsi bu, başka da bir anlamı yok.

İşi bitti mi?

İşi bitti. Stella, Millie'yi inceliyor. Sence ne oluyor?

Bilmiyorum.

İşte doğru yanıt.

Bu bir yanıt değil ki.

Tek bildiğim, denizin dibinde, beyinlerimizde ve öldüğümüzde neler olduğunu kimsenin bilmediği. Bana kalırsa sorun yok. Düşünecek konu çıkıyor bize de, otobüs kullanırken falan.

Millie başını kaldırıp Stella'ya, sonra Manny'ye, sonra yeniden Stella'ya bakıyor. Sesini alçaltıyor. Ölü Şeylerin plastiğe dönüşüp bazen dükkânlara konduğunu düşünüyorum.

Stella başını sallıyor. Olabilir. Millie'ye diyor bakışlarını. Gözlerinde X-ray ışını varmış gibi. Senin annen nerede tatlım? diyor sonunda. Güzelce anlat bakayım.

Senininki nerede?

Güzelce anlat demiştin ama. Başını sallıyor. Yolun biraz yukarısında oturuyor. Konuşmuyoruz.

Neden?

Her zamanki şeylerden biri, ne olacak.

Millie ona bakıyor, Stella iç geçiriyor. *Anlatacak pek bir şey yok aslında. Boş şeyler işte. Ayağa kalkıp tabakları lavaboya taşıyor. Ailemde kimse doğru dürüst konuşmaz. Sanki yapamıyormuşuz gibi. Eminim sen daha iyisini yapabilirsin.*

Millie öksürerek boğazını temizliyor. *Gitti. Annem yani.*

Stella dönüp sırtını lavaboya yaslıyor. Ellerinden şortuna sabunlu su damlıyor. *Nereye gitti tatlım?*

Her zamanki şeylerden biri, ne olacak?

Stella gülümsüyor.

Millie cebindeki kâğıdı çıkarıp dikkatle açıyor. Masaya koyup güzelce düzeltiyor. *Annemin yolculuk programı*, diyor.

Cebindeki gözlüğünü çıkarıp takan Stella kâğıdı ışığa doğru kaldırıyor. Sonra katlayıp Millie'ye veriyor. Gözlüğünü çıkarıp gözlerini ovuşturuyor. Buzdolabı birden daha gürültülü çalışmaya başlıyor.

Stella lavabonun önünde durup pencereden dışarı bakıyor. Lavaboyu öyle sıkı tutuyor ki elinin eklemleri bembeyaz oluyor. *Bak dinle*, diyor Millie'ye doğru dönmeden. *Annenin, onu bulmanı istemiyor olabileceği hiç aklına geldi mi?*

Millie karnını tutuyor.

Stella dönüp kollarını kavuşturuyor. *Onlar senin büyükanne ve büyükbaban değil, yanılıyor muyum?*

Millie başını çeviriyor. *Annemi bulmama yardım ediyorlar.*

Stella sandalyesine oturup Millie'ye doğru eğiliyor. *Seni yarın evine götüreceğim tatlım*, diyor. *Her şey yoluna girecek. Göreceksin.*

Millie gece yarısı uyanıyor. Sırt çantasından bir yaprak kâğıt alıyor, yatak odasından çıkıp koridordan geçiyor, ön kapıyı açıyor ve kâğıdı kapıya yapıştırıyor.

Buradayım anne.

Uyku tutmuyor, evde dolaşmaya başlıyor. Bibloları eli-

ne alıp bakıyor, fotoğraflara dokunuyor, koltuklara oturuyor, şapkaları deniyor. Kahve sehпасının üstündeki toz tabakasına parmağıyla şekiller çiziyor. Arka kapıyı açıp merdivenlere oturuyor.

Gökyüzündeki ay çitlerle çevrili küçük bahçeyi aydınlatıyor. Bahçenin ortasında plastik kâğıtlara sarılı, kurdeleli çiçek demetlerinden bir yığın var. Çamaşır ipi direği yığının ortasından yükseliyor ve hafif rüzgârda gıcırdayarak dönüyor. Çiçek yığını Millie'nin boyunu geçiyor. Şeffaf ve renkli plastik kâğıtlar, pembe, yeşil, kırmızı renkli kurdeleler var ama bütün çiçekler kurumuş ve kahverengi. Merdivenlerden inen Millie iki eliyle yığını yokluyor. Ellerinin üstünü çiçek yığınının sürerek yukarı kaldırıyor, avuçlarını sürerek indiriyor. Millie'nin kitaplarda gördüğü yerküre kesiti resimlerini andırıyor çiçek yığını. Topraktan kopartılmış büyük bir parça gibi.

Daha sonra, Ölü Şeyler Defteri'ne şöyle yazacak: 30 *Nu-mara. Stella'nın çiçek yığını.*

Aklı başka yere gidiyor, hastanede babasını ziyaret edişini anımsıyor. Tek kişinin bu kadar çok çiçek aldığını daha önce görmemişti hiç. Babasının hastane yatağının altına sırtüstü yatıp ziyaretçilerin ayaklarını seyretmişti. Minik ayaklar, büyük ayaklar, ortalama ayaklar. Spor ayakkabılar, yüksek topuklar, sandaletler. Kırmızı ayakkabılar, siyah ayakkabılar, yeşil ayakkabılar.

Ziyarete gelen bütün ayaklar gidince, babası, *Acaba Millie nerede?* demişti. Yaşlı ve şişman insanlar gibi zorlukla nefes alıyordu ama yaşlı değildi, şişman da.

Bilmiyorum, demişti annesi. Büyük koltukta oturmuş ayaklarını üst üste atıyor, sonra yine çözüyordu. *Dışarıda banka so-yuyordur. Ya da dünya barışı konusunda nutuklar çekiyordur.*

Harfleri uzatarak söylüyorlardı, sanki birbirlerine göz kır-pıyorlardı.

Babasının eli yatağın kenarından aşağı sarktı. Millie onun eline doğru süründü. Bu kadar beyaz olduğunu bilmiyordu hiç. Makineler bipliyor, tıkırdıyor, çınılıyordu. Millie elini babasının avucuna koydu ve sıkı sıkı tuttu.

Şimdi çiçek yığınının tepesine tırmanıyor, ayakları plastik kâğıtlara ve ölü çiçeklere bataklık gibi gömülüyor. Tuzdan yapılma gölleri, balıktan yapılma ağaçları ve insanların kendilerinden nasıl saklanabildiğini, dünya barışının hayal ettiği gibi bir şey olmadığını düşünüyor. Stella'nın denizlerin dibinde ne olduğunu kimsenin bilmediğini söyleyişini anımsıyor ve Deniz İnsanlarının derinlerde Deniz Televizyonu izleyip birbirlerinin Deniz Şakalarına gülerek derinlerde sessiz hayatlar yaşayıp yaşamadığını merak ediyor. Gökyüzüne okyanus, okyanusa gökyüzü diyor olabilirler mi? Yaptıkları müzik havada baloncuklar içinde mi dolaşır? Millie keşke bütün sözcükler, müzik ve sesler baloncuklar içinde havada süzülseydi, diye düşünüyor. Ses çıkarmak için her birini patlatmak gerekseydi. Dünya ne kadar sessiz ve şaşırtıcı bir yer olurdu o zaman. Birisi baloncuklardan birini patlattığında ve içindeki ses dışarı fırladığında her seferinde korkardık, ta-da! Tabii o zaman belki daha fazla insana araba çarpar- dı ve sokağın karşı tarafındaki annenizin dikkatini çekmek de daha zor olurdu. Peki ya bir *İMDAT* baloncuğu süzülerek gökyüzüne yükselse, bir jet uçağı tarafından patlatılsa ve çıkan sesi motorun gürültüsü yüzünden kimsecikler duymasa?

Çamaşır direği eski bir yatak gibi gıcırdayarak yukarıda dönüyor, dönüyor, dönüyor. Millie yığının en üstündeki taze çiçek demetini alıyor. *Errol*, yazıyor kartın üzerinde.

Millie kapıya yapıştırdığı yazının altına küçük harflerle, *Hemen dönerim anne*, diye ekleyip ön bahçeden sokağa çıkıyor, elinde Errol'un çiçekleri var. Mezarlığı bulduğunda so-

kak ışıklarıyla aydınlandığını, bildiği mezarlıklara hiç benzediğini görüyor. Zemini dümdüz, yerde hiç çimen yok. Millie'nin görebildiği kadarıyla yalnızca kırmızı toprak. Kırmızı ve mor çiçeklerle dolu büyük, boyalı kovalar. Dev okalip-tüs ağaçları yolun iki yanında mezarların üzerine uzanıyor. Ağaçların tepesini görmek için başını arkaya atıp yukarı bakıyor. Babası her zaman ne kadar uzun boylu görünürdü. Yanından geçerken bir ağacın kabuğuna dokunuyor ve *Ağaçların gölgeye ihtiyacı yok mu?* diye düşünüyor. Ağacın kabuğu hâlâ günün sıcaklığını taşıyor. Kırmızı toprak ve toz mezar taşlarını açık pembeye boyamış. Mezarlar işaretlerle farklı dinlere ayrılıyor. Herhalde bu sayede Cennet'te karışıklığı önlediklerini düşünüyor Millie.

Aklına gelen bir düşünceyle karnına tekme yemiş gibi oluyor: *Ben de babamla aynı Cennet'e mi gideceğim?* Sonra, daha da panikleyerek, *O hangi Cennet'e gitti acaba?* Sormak hiç aklına gelmemiştii.

Hızla geçen arabalar, motor gürültüsü duyulan uçaklar, şaşıyan kuşlar yok; yalnızca ağaçlardaki yaprakların birbirine sürtünürken çıkardığı ses duyuluyor, ayakkabılarını paspasta temizlerken çıkan sesleri anımsatıyor. Olabilecek en mükemmel ses bu, neredeyse ses denemeyecek bir ses, hâlâ orada olduğunu anlamasını sağlayacak Tam Kıvamında Bir Ses.

Derken mezarı görüyor. İlk sağa dönüşte, köşede.

Mezarın yanında diz çöküyor, çiçekleri özenle toprağa yerleştiriyor. Kırmızı taşlar dizlerinde izler çıkarıyor. Millie parmaklarını yalayıp mezar taşının girintilerindeki kırmızı tozu siliyor.

Errol, diyor Millie. Taşın üzerindeki isim, sanki Millie'yi kendine çekmeye çalışıyor.

Başlangıç ve bitiş tarihi mezar taşlarında her zaman önemli yer tutar, büyük harflerle yazılır. Aradaki tire her zaman öyle küçüktür ki zar zor görebilirsiniz. Aslında tire bü-

yük, parlak ve hayret verici olabilir ya da –nasıl yaşadığınız göre– olmayabilir de. Aslında tirenin bu Ölü Şey’in nasıl bir hayat sürdüğünü göstermesi gerekir.

Errol hayatının bir mezar taşındaki tireden ibaret olacağını biliyor muydu? Yaptığı her şey ve yediği bütün yemekler ve çıktığı araba yolculukları ve verdiği öpücüklerin taşı üzerinde bir çizgiyle sonlanacağını biliyor muydu? Çevresinde bir sürü yabancıyla bir parkta sonlanacağını?

Millie sırtüstü yatıyor, başının üstü mezar taşının kenarına değiyor. Kollarını iki yana açarak bedenini olabildiğince genişletiyor; parmaklarını da esnetiyor ki birbirlerinden ok bildiğince uzakta dursunlar.

Ağaçların tepesindeki aralıktan karanlık gökyüzüne bakıyor ve düşünebildiği tek sözcüğü yüksek sesle söylüyor.

Baba?

Birdenbire, var olan en küçük şey olduğuna emin oluyor –sırtına batan çakıllardan bile daha küçük, veya ayaklarını çevresinde dolaşan karıncalardan bile küçük, çünkü dünya büyük; ağaçlarla, yıldızlarla ve ölümle dolu– belki de tam da bir tire olduğunu düşünüyor.

**millie’nin kesin olarak bildiği
bir başka gerçek**

Babası hastanedeyken, *Baba, sen de bir Ölü Şey’e mi dönüşüyorsun?* sözcükleri ağzından bir türlü çıkmamıştı.

agatha pantha

21.06: Yabancı bir evin yabancı bir odasında yabancı bir sandalyeye oturmuş, yabancı bir saatte yabancı bir fincandan çay içiyor ve bunu düşünmemeye çalışıyor. *Ellerinin ne-si var?* diye haykırıyor Daktilografa. Daktilograf çayını masaya bırakıp ellerini koltukaltlarına saklıyor. *Bir şey yok,* diyor. *Neden öyle seğiriyorlar?* diyor. *Seğirmiyorlar,* diyor Karl. *Daktiloya çekiyorlar. Daktilo mu?* diyor. *Daktilo,* diye onaylıyor Karl. *Neden yapıyorlar bunu?* diye soruyor Agatha. Karl omuz silkiyor. *Bana anlatmak istemiyor musun?* diye sorunca, *Aslında hayır,* diyor Karl.

21.11: *Bu çay berbat!* diye fısıldıyor Agatha gürültüyle.

21.13: *Bu da ne?* diyor Karl. Yaş Defteri el çantasının üstünden görünüyor. *Günlüğün mü?* Agatha defteri el çantasının içine itip fermuarını çekiyor. *Neyi sordun?* diyor. *Az önce çantana koyduğun şeyi,* diyor Karl. *Çantama bir şey koymadım,* diyor. *Evet koydun,* diyor Karl. *Hayır koymadım,* diyor Agatha.

21.16: *Karın?* diyor Agatha. *Öldü,* diyor Karl. *Ron da öyle,* diyor Agatha. *Evcil hayvan dükkânının önünde kalp krizi geçirdi. Seninki?* Karl ellerinin üstüne oturuyor. *Kanser,* diyor. Agatha başını sallıyor.

21.17: *Evimde beni neden rahatsız ettin?* diyor. *Belki de bana âşıkınsındır?* Daktilograf, *Sana âşık değilim,* diyor. *Tam da âşık olan birinin söyleyeceği şey!* diyor Agatha. *Seni tanı mı-*

yorum bile, diyor Karl. Hayır, diyor Agatha, tanımıyorsun.

21.18: Ama asıl istediği, *Neden evime gelmeyi bıraktın?* diye sormak.

21.20: Daktilograf uyuyakalıyor, başını koltuğa yaslıyor ağzı ardına kadar açık, horluyor.

21.22: *Biz Yaşlanmaya Terk Edilenlerin Aksine*, diye fısıldıyor. *Onlar Yaşlanmayacak.*

21.23: Agatha Pantha kendine yalnız hissetme izni veriyor

daktilograf karl

Geceyle sabahın arasında bir yerde, Karl tuvaleti kullanmak için koridordan geçiyor ama mutfakta telefonla konuşan Stella'yı duyunca duruyor.

Evet, diyor Stella. Terk edilmiş bir çocuk, evet.

Karl mutfak kapısının yanındaki duvara yaslanıyor. Mutfaktan sızan ışık daha iyi bir dünyanın girişi gibi koridora uzanıyor.

Fazla bir şey bilmiyorum, diye devam ediyor Stella. Annesi basmış gitmiş. Babası artık aramızda değil. Yaşlı birileri yardım ediyor ona. Duraksıyor. Evet, bak, bilmiyorum. Kadın kaçığın teki. Adamın durumu da ondan farklı değil. Sanırım yalnızca... yaşlılar.

Karl parmaklarını sıkıyor.

Harika, diyor Stella. Evet. Onları yarın getiririm, tamam. Bert, diyor ve yine duraksıyor. Böyle geç bir saatte aradığım için özür dilerim. Bunları düşünmekten uyuyamadım. Yine duraksıyor. İyi birisin Bert. Görüşürüz.

Karl'ın bağırsakları çalkalanıyor. Telefonun yerine bırakılırken çıkardığı tıkırtıyı duyuyor. Işık söndürülüyor ve öteki, daha iyi dünyanın girişi yok oluyor. Karl duvara yapışıyor, nefesini tutuyor, gözlerini sımsıkı kapıyor ve çocuk mantığıyla şöyle düşünüyor: *Ben onu göremezsem o da beni göremez.*

Karl gözlerini açtığında Stella'nın koridorun sonunda yatak odasına gittiğini görüyor. Mutfaka girip telefona bakıyor.

Stella'nın anahtarları mutfak masasının üstünde soğuk, metalik, egzotik bir böcek gibi duruyor.

Agatha'nın odasına giriyor sessizce. *Agatha*, diye fısıldıyor cesaret edebildiği kadar yüksek sesle. Onu hafifçe sarsarak uyandırmaya çalışıyor. Agatha aralıksız horluyor. *Agatha*, diyor yeniden, biraz daha yüksek sesle.

Ne var? diyor Agatha. Doğrulup oturuyor, yorganı çenesinin altına kadar çekiyor. *Sen kimsin? Benden ne istiyorsun?* Yatağın yanındaki komodini yoklayarak gözlüğünü arıyor.

Şşş, diyor Karl, gözlüğü ona uzatarak. *Lütfen, Agatha.*

Agatha gözlüğünü takıp ona bakıyor. *Daktilograf! Yanıma gelemezsin! Sana bunu söyleyeyim! Saat sabahın 4.46'sı! Bu saatte yalnız uyurum!*

Karl yatağın kenarına oturuyor. Bacaklarının altında yatağın ısınısını hissediyor. *Gitmeliyiz Agatha. Hem de hemen.*

Millie'nin odasına gidip ışığı açıyorlar, ama onu odada bulamıyorlar.

Karl, Manny'yi kolunun altına kısıtıyor, Agatha da Millie'nin sırt çantasını alıyor ve yer döşemelerinin izin verdiği kadar sessizce, Stella'nın evinden ayrılıyorlar. Manny'nin bacağının ucu Millie'nin sırt çantasından fırlıyor, plastik ayak parmakları yürüdükçe Agatha'nın başının arkasını dürtüklüyor. Manny'yi Stella'nın otobüsüne yaslayan Karl elini mankenin omzuna koyuyor. *Burada nöbet tut, Manny*, diyor ciddi bir tavırla.

O sadece bir plastik, Daktilograf, diye tıslayan Agatha sırt çantasını Manny'nin yanına bırakıyor.

Karl ve Agatha birlikte sokakta ilerliyor, Millie'ye sesleniyor, arabaların altını kolağan ediyor, ağaçların tepesine bakıyorlar.

Mezarlığın yanından geçerken sesler duyuyorlar. Mezarlığın diğer ucunda, sokak lambalarının ışığında, Karl sendeleyerek yaklaşan üç sarhoşu görüyor. Adamlar gülüp küfrediyorlar. Sarhoşlardan biri ağaca tırmanmayı deniyor, diğeri

havaya işiyor, üçüncüsü elindeki şişeyi mezar taşına fırlatıp kırıyor. Parçalanmış şişenin sesi gecenin sessizliğinde yankılanıyor. Mahallenin köpekleri havlamaya başlıyor.

Ah, olamaz, diyor Karl.

Ne? diyor Agatha.

Karl işaret ediyor.

Ah hayır, diyor Agatha.

İşte Millie orada, sarhoş adamların yakınında, sırtı bir mezar taşına dayalı halde yerde oturuyor.

Ona giderek yaklaşıyorlar, diyor Karl, kapının siyah demir parmaklıklarına yaslanarak.

Ben oraya giremem, diyor Agatha hemen. *Ben... Duraksıyor. Bütün bu ölü insanlar,* diyor sessizce. *Beni zorlayamazsın.*

Sarhoşlar Millie'yi görüyor. *Hey,* diyorlar, sonra da, *ne arıyorsun sen bu karanlıkta? Sen küçük bir çocuksun, değil mi?* Millie ayağa kalkıyor, Karl'ın bağırsakları çalkalanıyor, bir başka şişe gürültüyle kırılıyor ve Millie yürüyerek adamlardan uzaklaşmaya çalışıyor, fakat çevresini sarıveriyorlar.

Agatha elini Karl'ın eline götürüyor.

Ve bu hareketi Karl'ın kolundan yukarı bir elektrik akımının yükselmesine neden oluyor. Beyni uzun bir duraksama döneminden sonra ansızın çalışıyor sanki. Uyuyan Güzel. Veya onun erkek versiyonu işte. Böyle bir öykü de olmalı ama Karl şu an doğru dürüst düşünemiyor. Agatha'nın elini düşünmekle meşgul. Terden ıslanmış, sert. Kendi eli Agatha'nın avucunda yumuşak kalıyor.

Burada tek başına ne yapıyorsun, Dora?

Agatha, Karl'ın elini sıkıyor.

Karl yan gözle ona bakıyor. Bu elektrik akımı. Agatha'ya doğru dönüyor. *Otobüsü alıyoruz,* diye fısıldıyor.

Otobüsü alıyoruz da ne demek? diye fısıldıyor Agatha.

Yani, diyor Karl, Stella'nın anahtarlarını ona vererek, *otobüsü çalıştır. Onu çalışıyoruz.* Agatha'nın gülümsediğini gör-

düğünü sanıyor. Veya bir seğirme belki. Emin değil.

Ben bunu... diye konuşmaya çalışıyor ama Karl koşmaya başladı bile. Gerçi koşuşu daha çok Cliffy Young'ın dansına benziyor. Sarhoşlar biralarını havada sallayarak Millie'yle konuşuyorlar. *Biraz jungle juice⁷ ister misin, Dora?* diyor biri. Millie korkudan donakalıyor. Karl onların yanına ulaşınca ne yapacağını bilmiyor, aralıksız *EvieEvieEvie* diye düşünüyor, o olsa ne yapılması gerektiğini söylerdi, ama oraya ulaşması gerek, çünkü Millie daha çocuk, yalnızcibirçocuk o. *Hey*, diyor adamlara yaklaşırken ama onu duymuyorlar. Bir daha bağıyor, *Hey!* Hepsi birden dönüyor, Millie hemen Karl'm yanına koşup bacaklarına sarılıyor. Bir elini onun başına koyan Karl Millie'yi arkasına geçirip kendini siper ediyor. *Hey*, diyor yeniden, daha alçak sesle, ayaklarını yere daha sağlam basmaya çalışarak.

Bu üç adam hepsi aynı kişi olabilir aslında. Blucin ve iş çizimleri çekilmiş, kısa saçları öyle tuhaf açılarda dikilmiş ki kendiliğinden olmuş olamaz. Sanki saçlarını bir rüzgâr tünelinin içinde spreylemişler. Karl'a bir tür belirsizlikle bakıyorlar, adeta onu görmüyorlar ve yalnızca sesinin geldiği yöne bakıyorlar. İçlerinden biri üzerinde sörf resmi olan mavi bir kamyoncu şapkası takıyor, bir diğerinin üzerinde göğsünde *Meme Polisi* yazan bir tişört var, üçüncüsü uzun kollu paze bir gömlek giyiyor. *Dora'nın büyükbabası gelmiş!* diyor Mavi Şapka, sonra Karl'ı itiyor. Karl, *Sorun istemiyorum*, deyince Meme Polisi, *Duymadın mı moruk? Burası Kal Mezarlığı Kreşi*, diyor. Karl yavaş yavaş geri çekiliyor, filmlerde gördüğü gibi ellerini havaya kaldırıyor ve Mavi Şapka, *Yalnızca Dora'ya sütünü veriyorduk, sonra onu yatağına yatıracağız*, deyip Karl'ı itiyor, Karl sendeliyor ve *Bana ne isterseniz yapın ama küçük kıza zarar vermeyin, o yalnızca bir çocuk, bırakın gitsin*, diyor. Kırmızı gözlü sarhoşlar sallana sallana yaklaşı-

7. Yüksek alkollü bir kokteyl. (ç.n.)

yorlar. Alkol kokuyorlar ve umursamıyorlar, Karl bunu açıkça görebiliyor, kendilerini de, hayatlarını da umursamıyorlar ve bu onları tehlikeli yapıyor. Karl, *Koş Millie, koş*, diyor ama kız kıpırdamıyor, elini tutup yüzünü Karl'ın bacağına gömüyor. Karl da gözlerini yumup, *Bu kadarmış*, diye düşünüyor.

Ama sonra. Bir ses. *Çok sarhoşsunuz!* Agatha adamların arkasında beliriyor ve Manny'nin bacağına silah gibi havada sallıyor. Pazen gömlekinin kafasına bir darbe indiriyor ve gömlekli yere yuvarlanıyor, düşerken bir mezar taşına çarpıyor. Bayılıp kalıyor. Agatha çıldırmış gibi bacağı diğer iki adama doğru sallıyor.

Hey, diyor Mavi Şapka.

Hey, hanımefendi, diyor Meme Polisi heceleri birbirine karıştırarak. *Biz sadece* -jöleden yapılmış gibi görünüyor, bir ağaca doğru eğilip gövdesini kucaklıyor, yüzünü kabuklarına yashıyor- *biraz eğleniyorduk*.

Öyle mi? diyor Agatha. *Öyle mi? Bana eğlenceli gelmedi!* Mavi Şapka'yı hedef alıp bacağı sallıyor ama isabet ettiremiyor.

Mavi Şapka ellerini başının arkasına koyup kalçasıyla havada daireler çiziyor. *Bundan ister misin biraz?* diyor. *Sorman yeterli, tatlı yanak*.

Agatha ona doğru yürüyor, bütün gücüyle bacağına bir tekme savuruyor. *Hey*, diyor adam. Bacağına tutuyor, birkaç adım zıplıyor ve sonra tozların arasına yuvarlanıyor.

Pantolonun fazla dar! Manny'nin bacağına Meme Polisi'ne savuruyor, dizkapağını son anda sıyrıyor. *Yeterince dışın yok!* Bir sonraki darbe dirseğini kıl payı sıyrıyor. *Meymenetsiz!*

Sen delirmişsin teyze, diyor Mavi Şapka. Agatha başına dikilip onu yeniden tekmeliyor, bu kez tekme kıcına yapıştırıyor. *Yapma şunu*, diyen adam Agatha'nın ayak bileğini yakalamak için hamle yapıyor, fakat beceremeyip yüzüstü yere kapaklanıyor.

Agatha adamın iki eline birden ayaklarıyla basıyor. *Ben* -di-

yor adam kendini kurtarmak için yerde kıvrılırken- *deli* -başını kaldıran adam Agatha'ya tükürmeye çalışıyor- *değilim!* Tozu toprağı adamın yüzüne doğru tekmeliyor.

Yahu dostum, diyor Mavi Şapka ağzının içinde zorlukla dönen diliyle. Sürünerek Agatha'dan uzaklaşıp ayağa kalkmaya çalışıyor. *Ne boktan iş yahu!*

Evet, diye onaylıyor Meme Polisi. *Ne boktan iş.*

Annelerinize haber vereceğim! diyor Agatha.

Annem hakkında ne dedin? diyor Mavi Şapka.

Dostum, boş ver, diyor Meme Polisi.

Yok yok, diyor Mavi Şapka. *Bana bak, hanımefendi. Gidip Nunnas, Scob ve Fleety'yi alıp döneceğiz, bu işi o zaman bitireceğiz.* Titreyen parmağını Agatha'ya doğru uzatıyor. Sonra kendi tişörtüne kusuyor. *Siktir*, diyor. *Siktir.*

Dert etme dostum, diyor Meme Polisi.

Ama bu benim tişörtüm değildi dostum.

Merak etme. Leke çıkar.

Eski âşıklar gibi kollarını birbirlerinin omuzlarına doluyor ve sallanarak çıkış kapısına doğru yürüyorlar. Kayak pisti gibi olan mezarlığı enine katederken, bir futbol takımının marşını söylüyorlar. *Devam devam, lig flamasını almadan durmak yok.*

Millie kollarını Agatha'nın beline doluyor. Agatha beceriksizce onun başını pat pat okşuyor. Karl da Agatha'ya sarılmak istiyor, çenesini başına yaslayıp ona teşekkür etmek, elini Millie'nin başına koyup, *Her şey yolunda*, demek istiyor ama yapmıyor. Branson Spike olsa ne yapardı? Bunun yerine, *İkiniz otobüse gidin*, diyor. *Orada güvende olursunuz.* Kendini güçlü hissediyor, ansızın durumun kontrolü altında olduğunu düşünüyor. *Ben izlerimizi silerim.* Pazen Gömleklî'yi işaret ediyor.

Agatha kuşkulu bakışlarla onu süzüyor. *Fazla oyalanmasan iyi edersin. Onları duydun. Flooty ve Nunchuck ve Scap birazdan gelir.*

Bir dakika sürmez, diyor Karl.

Agatha ve Millie mezarlıktan çıkarken, Karl bakımeviden çaldığı keçeli kalemı çıkarıyor. Mezar taşının yanında diz çöküyor, Pazen Gömlekli'nin kolunu sıyrıyor ve önkoluna, *Daktilograf Karl Buradaydı* yazıyor. Geri çekiliyor, çalışmasını inceliyor ve neşeyle sırtıyor. Pazen Gömlekli'nin kolundaki ter mürekkebi dağıtıyor ve sözcükler bir korku filminden fırlamış gibi görünüyor.

Karl yola doğru bakıyor. Hava aydınlanmaya başlıyor. Gitmeleri gerek. Pazen Gömlekli'nin ceplerini yokluyor ve cüzdanını çıkarıyor. Açıyor. Vücudunda bir vızıltı dolaşüyor, sanki hayatı boyunca olmak istediği Karl buydu, böyle hissediyor.

Ben Daktilograf Karl'ım, diye düşünüyor. Şimdiki zamanda.

Güneş doğmaya başlıyor. Karl kendini yenilmez hissediyor. Kararlar verdi, kadınları –tabii söz konusu hanımların da yardımıyla– korudu, kamu malına zarar verdi, para çaldı, tutuklanmaya karşı koydu. Manny'yi otobüsün ön koltuğuna oturup emniyet kemerini takarken gülümsemesine engel olamıyor. Millie, Manny'nin yanına oturup bacağına kucığına alıyor.

Otobüsü çok iyi korudun Manny, aferin sana, diyor Karl, başını hafifçe okşayarak.

Evet, diyor Millie. Manny'ye sokuluyor ve başını ona yaslıyor. *Aferin sana Manny.*

Evet, evet, evet, diyor Agatha. Şoför koltuğunda oturuyor ve el çantasını karıştırıyor. *Plastik adam çok iyi iş çıkardı.*

Otobüsü alıyor muyuz? diyor Millie.

Seni annene götürüyoruz Millie, diyor Karl.

Trenle mi gidiyoruz?

Evet, Millie.

Ama param yok benim.

Karl cebindeki bir tomar banknotun nabız gibi attığını hissediyor. *O kısmını bana bırak sen.*

Millie camdan dışarı, Stella'nın evine bakıyor. *Yani bu otobüsü alıyor muyuz?*

Ödünç alıyoruz.

O bilgisayar tuşlarını ödünç aldığın gibi mi?

Evet. Kesinlikle.

O zaman alıyoruz yani.

Evet.

Ama bu Stella'nın otobüsü.

Evet. Bizim değil.

Stella'nın kardeşi ölmüş.

Bunu bilmiyordum.

Otobüsü çalmamalıyız bence.

Bazen yetişkinler her şeyin en iyisini bilir, diyor Karl.

Bazen yetişkinler hiçbir şey bilmez, diyor Millie.

Ama kimin neyi daha iyi bildiğini tartışmalarına fırsat kalmadan, Mavi Şapka otobüsün önünde beliriyor. *Hey*, diyor kaportayı yumruklayarak.

Kapıyı kapat Agatha, diyor Karl sessizce.

Ben nasıl...

Hey, diyor Mavi Şapka yeniden, lastiği tekmeleyerek. *Dö-neceğiz dememiş miydin?*

Karl ayağa kalkınca Meme Polisi'nin otobüsün yan tarafında olduğunu görüyor. Tanımadığı bir adam daha var. Meme Polisi'nin elinde bir kriket sopası var ve camın arkasından Karl'a tehditkâr bir ifadeyle gülümsüyor. Adamlar avuç içleriyle otobüsün kaportasına vuruyorlar. *Kapıyı kapat Agatha*, diyor Karl, bu kez daha yüksek sesle.

Ama nasıl!

Hey! Mavi Şapka elinde kırık bir şişe, gözleri öfkeli, burun delikleri genişlemiş halde otobüsün en alt basamağında duruyor. *Kapıyı kapat Agatha!* diye haykırıyor Karl. Mavi Şapka ayağını üst basamağa atarken Agatha düğmeyi bulup basıyor. Mavi Şapka'nın gövdesinin yarısı otobüsün içinde, yarısı di-

şında kalıyor. Bir kolunu kapı aralığından içeri sokup kapanan kapıyı omuzuyla zorlamaya çalışıyor. Kırık şişeyi sallarken neredeyse onu otobüsten dışarı atmaya çalışan Karl'ın elini kesiyor. *Geri çekil Millie*, diyor Karl. Millie adama fırlatacak şeyler buluyor – önce bir ilkyardım çantası, gözlük, bir tişört ve bir elma koçanı. Mavi Şapka amatör bir eskrimci gibi bunları savuşturuyor. Karl fazla yaklaşımdan onu tekmelemeye çalışıyor. Otobüsün arka tarafında bir cam kırılıyor. Karl, *Sür, yalnızca sür Agatha!* diyor.

Yedi yıldır araç kullanmıyorum ben!

Yap gitsin işte!

Tamam ama ben –yani ben– bu durum!..

Yapabilirsin Agatha, diyor Millie.

Otobüs öksürüp tıksırdıktan sonra çalışıyor nihayet. *Başardım! Başardım!* diyor Agatha. *Şimdi ne yapacağım?*

Sür!

Ah! Evet!

Otobüs yavaşça, sarsılarak hareket etmeye başlıyor ve Mavi Şapka bir ayağı içeride bir ayağı dışarıda zıplayarak onlarla birlikte geliyor. Tek eliyle kapıya tutunuyor. Manny'nin emniyet kemerini çözen Karl onu başının üstüne kaldırıp, *Hiç canın yanmayacak Manny*, diyor ama yalan söylüyor. Manny'yi Mavi Şapka'ya doğru fırlatmaya hazırlanıyor. Manny'nin onları yeniden kurtaracağım biliyor, şişeyi Mavi Şapka'nın elinden düşürecek, ayağını sıkıştığı yerden çıkaracak, parmak uçlarını kıracak. *Elveda de, Mavi Şapka*, diyor ama bunu söylediği anda zaman yavaşlıyor sanki, otobüsün dışından gelen vurma sesleri uzak bir adadaki tamtam seslerini andırıyor ve o anda Karl bu adamın yalnızca sarhoş ve öfkeli bir çocuk olduğunu anlıyor, karşısındaki bir erkek değil. Yüzü sivilceli, gözleri başka çıkar yol bilmeyen türde bir öfkeyle dolu. Öfkesinin bir nedeni var ama bu neden Karl değil. Karl onun Erkek Olma mücadelesini anlıyor ve *Sorun değil, senin tarafında-*

yım, demek istiyor. Bir an için bu sarhoş adamla, bu sarhoş çocukla anlaşabileceğini düşünüyor ve Manny'yi indirmeye başlıyor, ama bir parıltı oluyor ve sarhoş çocuk-adam şişeyi savurup Karl'ın avucunda derin bir kesik açıyor.

Karl, diyor arkasındaki *Millie*.

Ne? diye haykırıyor *Agatha*; otobüs, yolun ortasındaki bir çukurdan kaçmak için savruluyor.

Bir şey yok, diyor *Karl*; aslında elinin durumundan emin değil ama avucundan kan fışkırması olasılığı dizlerini titretiyor ve eline bakmak istemiyor. Bu sarhoş çocuk-adamı anlamaya çalışmayacak. *Bana bak, sarhoş çocuk-adam*, diye düşünüyor, *benim de öfkeli olmamı gerektiren çok şey var*. Sonra bütün öfkesini kollarına topluyor ve kendini Süpermen gibi hissediyor, veya *Hulk* gibi ya da bu sabahki on altı yaşındaki çocuk gibi belki; Manny'yi gayretle başının üstüne kaldırıp var gücüyle kapıya doğru fırlatıyor.

Ancak o sırada otobüs bir kasisin üzerinden geçiyor ve *Karl* dengesini kaybediyor. Manny havaya fırlıyor. Sırtüstü yere yuvarlanan *Karl*'ın yanına düşüyor. Otobüs hâlâ yavaş hareket ediyor ama *Mavi Şapka* yetişmek için var gücüyle hoplamak zorunda. *Millie*, *Mavi Şapka*'nın ayağını ayağıyla itiyor ve bacağını ısırtıyor. *Mavi Şapka* küfredip şişeyi ona doğru sallıyor ve *Karl*, *Ondan uzaklaş Millie*, diyor. *Agatha* gaza basıyor, bir ağaca çarpmak üzereyken *Ah!* diyor. Yeniden yolu ortalıyor ve bu sırada *Mavi Şapka* düşüyor, ayağı kapıdan kurtuluyor.

Karl ve *Millie* yan camlara koşup onun yolda yuvarlanıp geride kalışını izliyorlar.

Herkes iyi mi? diyor *Karl*. *Yalnızca Millie?*

İyiym sanırım, diyor *Millie*, *Agatha*'nın arkasındaki koltuğa tırmanarak.

Manny'yi yerden alan *Karl* hasarı inceliyor. *Agatha?*

Ah, ben iyiym! diyor *Agatha*. *Gayet iyiym! Yalnızca travma sonrası stres bozukluğu yaşıyorum ama onun dışında so-*

run yok! Kurtulduk mu ondan? Otobüs tıngır mıngır ilerliyor, küçük, karanlık, tuğla evlerin önünden geçiyor. Okul formalı çocukları, sabahlığıyla kapıdan gazete alan bir adamı, köpeğini dolaştıran bir kadını geçiyorlar.

Kurtuldum ondan, diyor Karl. Millie'nin karşısındaki koltuğa oturuyor, Manny'yi kucagında tutuyor.

İyi, diyor Agatha. *Çünkü saat 6.06!* Saatini işaret ediyor.

Yani? diyor elindeki yarayı incelerken biraz başı dönen Karl.

Sen! Kaptan Cenaze! Agatha Millie'ye doğru dönüyor. *Direksiyonu tut!*

Ben yedi yaşındayım.

Kesinlikle! Yedi yaşındayken ülkenin bir ucundan diğer ucuna karavan kullanıyordum ben!

Hayır, kullanmıyordun!

Şu direksiyonu tut! diyor Agatha şoför koltuğundan kalkıyor.

Agatha, diyor Karl. *Ne yapıyorsun?* Yerinden fırlayıp otobüs yoldan çıkmadan önce direksiyonu yakalayıyor.

Agatha paldır küldür Millie'nin yanına oturup el çantasını açıyor. Egzersiz defterini ve küçük bir aynayı kucagina koyuyor, bir cetveli yüzüne götürüyor.

Karl dikiz aynasından onu izliyor. *Agatha, sen ne...*

Dinle, Titrek Parmak! diyor Agatha. *Meşgulüm! Şu anda bana ulaşamıyor!* Egzersiz defterine bir şeyler not ediyor.

millie bird

Birkaç yanlış dönüşten, U dönüşünden ve tartışmadan sonra, nihayet Kalgoorlie tren istasyonuna geliyorlar. Dışarıda hava yapış yapış, nefes almak bile güç. Perona çıkıyorlar. Tren çoktan gelmiş, insanlar ve bagajlar yavaş yavaş kompartımanlara dolduruluyor. Turistler trenin yan tarafındaki Indian Pacific logosunun önünde fotoğraf çektiriyorlar. Üniformalı erkeklerle kadınlar biletleri kontrol edip yolcuları trenin farklı yerlerine yönlendiriyorlar. Aileler kucaklaşıyor, birlikte ağlayıp gülüyorlar.

Karl biletleri alıyor, kompartımana yönlendiriliyorlar. Küçük kompartımanda yatağa dönüşebilen bir koltuk, köşede bir lavabo ve perdeli büyük bir cam var.

Bu muymuş? diyor yatağı açmaya başlayan Agatha.

Peronda bir gürültü kopuyor. Bir adam, *Biletsiz trene binmenize izin veremem hanımefendi*, diyor. *Tren hareket etmek üzere.*

Ah Tanrı aşkına Derek, diye karşılık veriyor bir kadın sesi. *Birlikte okula gittik. Yedinci sınıfta bir süre o şapşal abinle çıkmıştım. Pazarları öğle yemeği için size gelirdim.*

Zaman çizelgesine göre hareket etmek zorundayız, Stella, diyor adam. *Sana yardımcı olamam. Bunu biliyorsun. Tren sefer saatleri diye bir şey var.*

Millie perdeyi açıyor. *Stella?* diyor. Millie camı tıklatıyor, sonra yana çekip açıyor. *Stella*, diye sesleniyor.

Ah Tanrım, diyen Karl yere atıyor kendini.

Perondaki üniformalı adam, *Herkes trene binsin*, diye seslenip tren basamaklarına zıplıyor.

Stella adama el sallayıp Millie'nin durduğu pencereye koşuyor. *Seni görebiliyorum Karl*, diyor.

Karl ayağa kalkarken tren hareket etmeye başlıyor. Karl ayağa dikiliyor.

Anahtarlarım nerede? diyor Stella, trenin yanında yürüyerek.

Otobüste, diyor Karl şaşkın şaşkın.

Onun annesini bulsanız iyi edersiniz, diyor Stella.

Millie'ye bakan Karl, *Deneyeceğiz*, diyor.

Sen iyi misin tatlım? diye soruyor Stella.

Millie başını sallıyor. *Evet*.

İyi olacağına söz veriyor musun?

Evet.

Tamam. Stella duruyor, ellerini ceplerine koyuyor.

Tren hızlanmaya başlarken, Millie peronda giderek küçülen Stella'yı izliyor. Millie kolundaki bira tutacağına bakıp, *Ama senin de gelmeni istiyorum*, diyor. Gözlerinin dolduğunu hissediyor ama bir şey yapamıyor, çünkü Stella çok iyi biri, babası ve belki annesinin de hâlâ olduğu gibi. Millie gözden kaybolana dek Stella'ya bakıyor ve derinde bir yerde canı ya-
nıyor. Tanıdığı yetişkinlerin hepsi karnının derinlerinden bir parça koparıp bir daha geri vermiyorlar.

üçüncü bölüm

daktilograf karl

Tren hareket etmeye başladığında Karl kızları ve Manny'yi kompartımanda bırakıp erkekler tuvaletine gidiyor. Elindeki kesiği temizleyip yıkıyor, elini kuruluyor ve yaranın çevresine tuvalet kâğıdı sarıyor. Aynada kendini görüyor. Aynada kendine bakmak her zaman tuhaf bir deneyimdi ve yaşlandıkça daha da tuhafaştı. Kendi yüzünü tanıyor, bu onun yüzü değil. Seksen yedi yıl aynı yüzü taşıyıp her gördüğünde şaşırarak da neyin nesi oluyor? Birden, yüzünü herkesin kendisinden daha iyi bildiğini fark ediyor. Kendi yüz ifadesini bile bilmiyor o. Öfkeli görünmeyi deniyor. Üzgün. Mutlu. Endişeli. Düşünceli. Kayıp. Aranıyor. Ama tek gördüğü yorgunluk. Çok yorgun.

Bir daha asla sevmeyeceğim, diyor. Bu yüzle asla olmaz. Gözlerini yumuyor, dudaklarını büzüştürüyor ve aynaya doğru yaklaşıyor. Tek gözünü açıyor, Ölüm gibi bir şeyin kendisini öpmeye çalıştığını görünce geri çekiliyor.

Tamam, diyor. Bu kadarmış. Ama Evie onu seviyordu, bu yüzü seviyordu. Elini saçlarının arasından geçiriyor. Ölmekte olan saç tellerini belli belirsiz hissedebiliyor.

Dünkü çocuğu çok kıskandı, göğüs kasları *Ben-Hur*'daki Charlton Heston gibi olan oğlanı. Onun sahip olduğu her şeyi istedi: O bedeni, o kızı, arabayı, özgürlüğü, o düşünme biçimini. O saç, kahrolası saçları. Saçının rüzgârda öyle özgürce dalgalanması için neler vermezdi. Ama çocuğun da Karl'ı kıskanması gerekmez miydi? Karl'ın neler yaptığını, gördüğünü, bildiğini merak etmesi gerekmez miydi?

Karl'a bakıp, *Keşke seninki gibi bir hayat sürsem*, demesi gerekmez miydi?

Karl kompartımana döndüğünde Millie'nin kapıya yeni bir *BURADAYIM ANNE* yazısı astığını görüyor. Agatha kollarını ve bacaklarını açmış, gözleri kapalı, ağzı açık yatakta yatıyor.

Millie parmağını dudaklarına götürüyor, Şşş. Karl başını sallıyor. Millie daha yakına gelmesini işaret ediyor. Sırt çantası sırtında. *Biraz dolaşabilir miyim?* diye soruyor.

Tabii, diyor Karl. *Yalnız yabancı erkeklerle konuşma.*

Sen de yabancı bir erkeksin.

Millie kapıyı arkasından kapatıyor ve Karl, Agatha'nın başının altına bir yastık yerleştiriyor. Onun yanına dimdik oturuyor, sırtını duvara yashyor, ellerini kucağına koyuyor. Pencereden dışarı bakıyor. Kırmızı, yeşil, mavi. Toprak, çimen, gökyüzü. Yeniden, yeniden ve yeniden. Alçak çalılar ve yere eğilmeye çalışan kambur ağaçlar. Arada bir de, kırmızı topraktan yükselip güneşe ulaşmaya çalışan büyük ağaçlar.

Manny odanın köşesindeki lavaboya yaslanmış duruyor. *Uyuyor*, diye fısıldıyor Karl ona, başıyla Agatha'yı işaret ederek. *Zorlu bir gece geçirdi.*

Agatha gürültüyle nefes alıp dönüyor. Karl onun sıcaklığını hissedebiliyor. Evie'nin de böyle yatakta yanında yattığını hatırlıyor. Perdeleri kapıyor.

karl'ın bildiği bir başka şey

evie (ikinci bölüm)

Bir karahindiba gibiydi Evie, sanki bir üflese gökyüzüne dağılıp bir daha asla görünmeyecekti. Çok da sessizdi, yalnızca konuşurken değil, hareket ederken de çevrede uyuyanlar varmış gibi parmak uçlarında yürür, çoğu sabah erken-

den birlikte yürüyüşe çıktıkları sahilde ayak izi bile bırakmazdı.

Fazla mı sessizdi? Belki. *Hepimiz fazla bir şeyleriz zaten*, diye düşündü Karl.

Ama Evie tanıdığı en dengeli insandı. Her sözcük ağzından ölçülü çıkardı, sanki sözcüklerini ölçü kaplarına koyup dünyaya bırakmadan önce üstlerini güzelce düzlüyordu. Ayrıca içinde Karl ve başka herkes için bol bol yer vardı. Sürekli silahlarını bırakıp kollarını havaya kaldırır, çoğu kimsenin yapamayacağı şekilde savunmasız olduğunu ilan ederdi.

Karl onun yanında her zaman gürültücü bulurdu kendini; yaprakları ayaklarının altında gürültüyle ezer, havayı yırtmak ister gibi şiddetle aksırırdı. Bedenin her şeyi böyle etkilemesinden pek hoşlanmazdı. Ama ona dokunduğunda ve Evie de dokunuşlarına karşılık verdiğinde Karl kendini nazik hissedirdi. Gözlerinin çevresindeki çizgilerde, giderek derinleşen, uzayan ve çoğalan çizgilerde anlaşıldığına dair bazı ipuçları bulurdu Karl.

Buradayım Evie, diye fısıldıyor, gözlerinden yaşlar dökülürken. Gözlerini yeniden açtığında, doğrulup oturmuş Agatha'nın yüzünü karşısında buluyor. Karl yerinden sıçırıyor.

Ron? Ne oldu Ron? diyor Agatha. Gözlüğü gözünde, içerisi karanlık ve birbirlerini tam olarak göremiyorlar.

Agatha, diyor Karl, *ben...*

Agatha elini Karl'ın ağzına kapatıyor. *Ron*, diyor. İki elini Karl'ın yanaklarına koyuyor. Başparmaklarıyla gözyaşlarını siliyor. *Çok üzgünüm*, diyor.

Karl ne diyeceğini bilemiyor. *Sorun değil*, diyor.

Benim yüzümden mi ağlıyorsun?

Hayır Agatha, diyor. Burunları birbirine değdi degecek.

Üzgünüm Ron, diyen Agatha onu öpmek için eğiliyor.

Karl onun Evie olmasını istiyor, bunu hiç bu kadar şiddet-

li hissetmemiştir. Derin bir nefes alıyor, gözlerini yumuyor ve dudakların temasını beklemeye başlıyor ama Agatha'nın başı birden Karl'ın göğsüne düşüyor ve kadın yeniden gürültüyle horlamaya başlıyor.

Karl iç geçirip onu eskisi gibi yatırıyor. Agatha orada öylece yatıyor, rahat ayakkabıları ayağında, başı yastıkta geriye kaykılmış, ağzı ardına kadar açık; kocaman açılmış ağzından düzensiz homurtular geliyor, homurtular burnunda titreşerek duvarlarda yankılanıyor. Homurtuların belli bir melodisi var; iniş çıkışları, hayatın iniş çıkışlarını anlatıyor. Bu sesi çizgiye dökmek isteyen Karl, bir sayfa üzerinde geniş, eğimli, dağınık dağ silsileleri hayal ediyor.

Perdeleri biraz aralayıp yanında yatan Agatha'ya bakıyor. Kimseye uzun uzun bakmadığını fark ediyor. Çocukken her şeye uzun uzun baktığını anımsıyor, ama o zamanlar insanların bakışlarının neler yaptığını bildiğinin farkında değildi. İnsanların onlara baktığını bilmesi neden önem taşıyor? Herkes başkalarının bakışlarından neden bu kadar korkuyor? İnsanların gözlerinin içine bakmayı ne zaman bıraktı? Bunun ne anlama geldiğini fark ettiği belli bir an olmalı. Ne anlama geliyordu?

Senin için sorun değil gibi görünüyor, diye fısıldıyor kompartımanın köşesinden sabit bakışlarla kendisini süzen Manny'ye.

Evie'ye uzun uzun baktığını anımsıyor. Sevişmek, her nasılsa uzun uzun bakmayı normal kılmıştı yeniden. Gençlik günlerinde yatakta uzanır, burunlarını birbirine sürüp ayaklarını birbirine dolayarak uzun uzun bakışlırlardı. Evie'nin bedeninin her santimetrekaresini biliyordu ama ona bakmayı hiç bırakmadı. Öğrenmesi gereken bir başka açı, vücudundan yansıyan farklı bir ışık, bir kırılganlık ya da kıvrım her zaman vardı.

karl'ın bildiği bir şey daha

agatha evie değil

Bu kesin. Agatha'nın üniformasıyla masanın başında durduğunu, masanın üzerine eğildiğini, yumruklarını masaya yasladığını, haritaları işaret ettiğini, emrindeki adamlara hangi ülkeleri işgal edeceğini ilan ettiğini hayal ediyor. Onda gördüğü bu yeni kadın modelinden hoşnut, bu sayede erkek olmak zorunluluğundan kurtuluyor.

Karl bir erkek, bunu biliyor, en azından bunu kesin kılan bir organı var ama herkes gibi yürümeyi ve görünmeyi hiç bir zaman öğrenemedi. Şimdi bile, seksen yedi yaşında olmasına rağmen babasının sigarasından gizlice bir nefes alan, onun gömleğini gizlice deneyen küçük bir çocuk gibi hissediyor kendini.

Agatha burnunu kırıstırıp dudaklarını şapırdatıyor. Elleri ni karnında kavuşturuyor. Karl onun parmaklarını inceliyor. Büyük ve kalın parmakların daktilo tuşları üzerinde gevşek ve ağır hareketlerle dolaştığını hayal ediyor.

Agatha'nın yanına uzanıp kollarını gövdesinin üstüne topluyor, Agatha'nın horlamasını dinliyor. Sırtı Karl'ın koluna yaslanıyor. Pencerenin diğer tarafında uzakta çiftlik evleri, evlerin çevresinde gökten düşmüş gibi duran, ne olduğu anlaşılmayan makineler var. Karl gömleğinin içine şöyle bir bakıyor. Göğüs kaslarını gerip gevşetiyor. Cama yağmur taneleri çarpıyor. Yağmur bulutlarını görebiliyor; ufuk çizgisi hizasında gökyüzü temiz ve çölün üstünde havada bekleyen karanlık bulut kümeleri çok ağır görünüyorlar.

Agatha'nın egzersiz defteri yatakta yanında duruyor. Karl önce deftere, sonra Agatha'ya bakıyor. Yeniden deftere bakıyor. Yaş, yazıyor defterin kabında, kıvrımlı el yazısıyla. Kapağın alt kısmına küçük, okunaksız harflerle *Agatha Pantha'ya Aittir (DOKUNMA)* yazıyor. Gözünü ondan ayırmadan defteri

alıyor, başparmağıyla sayfalarını şöyle bir karıştırıyor. El yazısı oldukça öfkeli; kâğıdı parçalamak ister gibi bastırarak yazılmış. Bu deftere bakmak hoş bir duygu vermiyor.

Defteri yerine koyuyor. Trenin ritmini, hareketini sırtında hissediyor; sallantısı nostaljik.

millie bird

Millie pulman vagonunda bir koltukta oturuyor, başının arkasını cama yashıyor. Karşısında, bir kadın küçük bir kıza kitap okuyor. Kız Millie'den daha küçük. Kitapta çok fazla söz-cük yok ve gerçekten kolay sorular soruyor. *Inek ne yapar?* diyor anne, sonra *Möö*, diyor ve küçük kız da annesini taklit ediyor. Anne kızını tebrik ediyor. Sanki inekleri kızı yaratmış gibi. Küçük kız başını havaya kaldırıyor, ayaklarını sallıyor, annesi eğilip onun başını öpüyor. Millie gözlerini yumup keşke öpülen benim başım olsaydı diye düşünüyor ve anne, *Peki at ne yapar?* diye sorduğunda Millie en güzel ses tonuyla, *İhihi* diyor. Başını kaldırıp bir şeyler umarak anneye bakıyor, ama anne bakışlarına Millie yanlış bir şey yapmış gibi karşılık veriyor.

Millie birdenbire bu küçük kızdan nefret ediyor. Oturduğu koltuktan fırlayıp küçük kızın gözlerinin içine bakarak, *Biliyor musun, bugün ölebilirsin*, diyor. Sonra diğer kompartıma-na geçiyor.

Sandviçler.

Ne?

ve perdeler

oku bunu

patatesler

Millie trenin yemekli vagonuna giriyor ve koltuklardan birine yerleşiyor. Koltuğun sentetik kaplaması bacaklarına yapışıyor. Trenin penceresinden geçip giden dünyayı izliyor, ellerini yuvarlayıp gözlerinin çevresine siper ettiğinde bütün dünya kırmızı, yeşil ve sarı çizgilerle kaplanıyor, hızlanıyor. Bu korkutucu bir şey ama heyecan da veriyor. *İkisi birden*, diye düşünüyor, *Her şey her zaman iki şey birden*. Stella'ya veda ettiği için üzgün ama Karl ve Agatha'yla birlikte olduğu için mutlu. Babası öldüğü için üzgün ama artık canının yanmadığını bildiği için mutlu. Annesini seviyor ama ondan nefret de ediyor. Aynı kişiyi hem sevip hem ondan nefret edilebilir mi? Onlardan nefret ettiğinden çok onları seviyorsan seni affedebilirler mi? Bulmana izin verirler mi? Ellerini gözünden çekiyor, arkasına yaslanıyor, yemekli vagonu gözden geçiriyor, hiçbir şeyin asla bitmeyeceğini ve başlamayacağını düşünüyor.

Indian Pacific üniforması giymiş bir kadın koridorda Millie'ye doğru geliyor. Uzun sarı saçlı, gülümsediğinde gözleri parlıyor. *Affedersiniz*, diyor Millie en kibar ses tonuyla. *Melbourne'e ne zaman varacağız acaba? İki gün içinde orada olmam gerekiyor*.

Kadın sevimli bir tavırla Millie'ye gülümsüyor. *Ah tatlım*, diyor. *Yol biraz uzun, biliyorum*. Cebine uzanıyor. *Al*, diyor ve Millie'ye bir Caramello Koala çikolatası uzatıyor.

Millie gözlerini kısıp avucundaki Caramello Koala'sına bakıyor. Sonra başını kaldırıp kadını süzüyor. *İki gün içinde orada olmam lazım*, diyor.

Kadın gülüyor. *Sana bir boyama kitabı getireyim*, diyor ve yürüyüp gidiyor.

Millie koalanın bacaklarını ısırırken bir erkek sesi anonsa başlıyor. *Günaydın sevgili yolcularımız*, diyor. *Aramıza Kalgoorlie'de katıldıysanız, Indian Pacific'e hoş geldiniz. İyi bir yolculuk geçireceğinizi umuyoruz. Yol boyunca benzer birkaç anons daha yapacak, ayrıca güzel ülkemiz hakkında bilgi vereceğim. Yakında Nullarbor Ovası'na çıkacağız. "Nullarbor"*

Latince bir sözcük ve “ağaçsız” anlamına geliyor ama arazi-nin atripleks ve akasya çalılılarıyla kaplı olduğunu göreceksiniz. Bu sağlam çalılar kuraklığa ve tuza dayanıklıdır. Dünyanın en büyük yekpare kireçtaşı alanı olan Nullarbor, yirmi ila yirmi beş bin yıl yaşlarındadır, İngiltere’nin iki katı büyüklüğündedir. Eskiden sığ bir deniz olduğu bilinen ovanın zemini deniz kabuklarıyla kaplıdır.

Millie yüzünü cama yapıştırıyor. *Demek ki denizin dibi böyle görünüyormuş, diyor. Bunu Stella’ya anlatması gerek. Bu bilgiyi, daha sonra hatırlaması gereken şeylerin arasına atıyor.*

Yan masada, kendisiyle aynı yaşlarda bir çocuk çizgi roman okuyor. Çizgi romanın kapağında pelerinli bir çizgi adam var, kolunu havaya kaldırmış, saçlarında rüzgâr, kolunun altında birini tutuyor. Arkalarında bir bina yanıyor. Adamın kolundaki bileklikte ışıklar ve düğmeler var.

Millie, bileğinde taşıdığı, babasına ait olan bira tutacağına bakıyor. Pelerinle trenin koridorlarında uçtuğunu, herkesin üstünde süzülüp onları kurtardığını hayal ediyor. Tren-den çıkıp doğuca Melbourne’e uçtuğunu. Annesi, bu kadar iyi olduğu için onu affetmek zorunda kalır o zaman. Çizgi roman okuyan çocukla göz göze geliyor. Çocuk ona ilgiyle bakıyor gibi görünüyor.

Millie sessizce birinci sınıf kompartımana süzülüyor...

*elmayı aldığımda
başlangıçta anlaşılan
nasıl oldu
Nova Scotia?*

Ve beyaz bir masa örtüsü çalıyor. Sırt çantasından Cenaze Kalemleri Kutusu’nu çıkarıp masa örtüsünün ortasına siyah keçeli kalemle KC yazıyor, örtüyü boynuna bağlıyor. Lastik çizmelerini çıkarıp sağ tekinin üstüne K, sol tekinin üstüne

C yazıyor. Kollarından birine *BURADAYIM ANNE*, diğerine *ÖZÜR DİLERİM ANNE* yazıyor. Yemekli vagondaki bütün mönüleri toplayıp, *Indian Pacific'e Hoş Geldiniz'in* altına en güzel el yazısıyla, *Hepiniz öleceksiniz*, yazıyor. Altına da büyük harflerle, *AMA SORUN ETMEYİN diye ekliyor*. Sonra gülen bir yüz çiziyor.

Dudaklarına özenle ruj süren bir kadını izliyor, sonra kadın başka yere bakarken Millie onun el çantasına uzanıp ruju alıyor. *Ödünç alıyorum*, diyor Millie. Ruj, yemekli vagondaki pencerelerin altına, aynalara, tuvaletlere ve masaların üstüne mesajını yazmak için kullanıyor. Ne yaptığını kimse görmüyor.

Trenin koridorlarında dolaşıyor, beyaz pelerinin arkasında dalgalandığını hissediyor, sanki lastik çizmelerinin altında yaylar var. İnsanlar ona bakıyor. İnsanlara gülümsüyor. Gülümsemesi bütün dünyaya elektrik sağlayabilirmiş gibi güçlü. Tek kolunu havaya kaldırıp elini yumruk yaparak koridorda hızla koşuyor.

Yaşlı bir kadın sanki birini uyarmak ister gibi elini yanındaki boş koltuğa koyuyor. Millie dizlerinin üzerine çöküp yerde sürünerek ona doğru ilerliyor.

Bir gün öleceksin, diyor.

Kadın başını eğip Millie'ye bakıyor. *Umarım öyledir canım*, diyor Millie'nin başını okşayarak.

Pulman vagonunda yerde oturan bir kız Barbie'sinin saçını tarıyor.

Bir gün öleceksin, diyor Millie, kızın başına dikilip.

Kız başını bile kaldırmıyor. *Asıl sen öleceksin*.

Biliyorum, diyor Millie.

Bir baba, iki çocuğunun birbirini yumruklamasına engel olmaya çalışırken bir yandan bebeğini besliyor.

Bir gün hepiniz öleceksiniz, diyor Millie gururla karşılıklına dikilerek. Bira tutacağını gururla başının üstüne kaldırıyor.

Baba çocuklarının kulaklarını kapamaya çalışıyor. *Uza bakalım*, diyor.

Dergi okuyan anne gözlerini deviriyor. *Alt tarafı bir çocuk, Gerard.*

Charles Manson⁸ da bir zamanlar çocuktı!

Ben yalnızca bir çocuk değilim Gerard, diye fısıldayan Millie yürüyüp gidiyor.

Bebek arabasında yatan bir bebek var. Millie bebeğin parmağını tutmasına izin veriyor. Bebeğin üstüne eğiliyor. *Sen de öleceksin*, diye fısıldıyor.

Bebek Millie'ye bakıp gülüyor, gaz çıkarıyor, biraz daha gülüyor.

Bu çocuk çok acayip

Biliyorum

Üzerinde *Derek Fauntleroy: Şef Kondüktör* yazan bir kapıyı itip aralıyor ve başı elleri arasında, kulağında bir telefonla masada oturan adamı görüyor.

Baba, yapamam, çalışıyorum

Bu benim gerçek işim

Tanrım, baba

Neden Altın Çocuğa sormuyorsun

Evet, gerçek bu işte

Kapatma sakın

Baba

Baba

Kahretsin!

Millie ofisin karşısındaki cama rujla *SORUN ETME* yazıyor. Harfler ufuk çizgisinde uçuyor sanki.

8. ABD'li azılı suçlu. (ç.n.)

Millie yemekli vagondaki masalardan birinin altında oturuyor. İçerideki herkes üzgün, ya üzgün olduğunu saklıyor ya da saklamıyor; bazıları çok uzun süredir üzgün, bazıları daha kısa süredir üzgün. Herkese yardım etme fikri çok ama çok yorucu. *Bir süperkahraman böyle mi hisseder?* diyor Millie, yüzünü sandalyenin minderine gömerek.

Bir çocuk başını masanın altına uzatıyor ve Millie'nin yanına geliyor. Daha önce süperkahraman çizgi romanı okuyan çocuk bu. Saçları kahverengi ve gözleri sanki bütün yüzünü kaphyor. Millie'yle karşılıklı birbirlerine bakıyorlar.

Bu trene otuz yedi kez bindim, diyor Millie'ye sonunda.

Aferin sana, diyor Millie.

Trenle ilgili her şeyi bilirim. Ne istersen sor.

Meşgulüm.

Bir süperkahramansın, diyor Millie'nin peleriniyi işaret ederek.

Evet, diyor Millie.

Ben de öyle.

Hangisisin?

İçini çekiyor, dirseğine dayanıp elini yanağına koyuyor. Bu bir sır.

Ben Kaptan Cenaze.

Çocuk doğrulup oturuyor. Ben Kaptan Her Şey.

Ne yaparsın?

Her şeyi tabii, diyor çocuk. Gözlerini deviriyor. *Sen de yani. Ah.*

Sen ne yaparsın?

Şimdilik hiçbir şey.

Masanın yanından spor ayakkabılar, parmak arası terlikler ve çıplak ayaklar geçiyor.

Ayakları sever misin? diyor çocuk.

Millie biraz düşünüyor. *Çoğunlukla evet,* diyor.

Annem kimsenin ayaklarına dokunmamamı söyledi. Ka-

pı kolları, tırabzanlar ve kıllı sırtlardan sonra en iğrenç şey ayaklardır.

Daha iğrenç şeyler var.

Ne gibi?

Oğlanlar.

Kızlar daha iğrenç.

Kaka, diyor Millie.

Sensin kaka.

Anneannemin gözkapaklarında siğiller vardı.

Belki de bir cadıdır.

Sen de bir gün...

Öleceğim, biliyorum.

Nereden biliyorsun?

Herkes bilir bunu.

Gizlice beni dinliyordun!

Hayır dinlemiyordum.

Evet dinliyordun.

Çocuk masanın ayağına sırtını yaslıyor. Müsli bar ister misin?

Millie omuz silkiyor. Olur.

Birlikte gürültüyle çığnıyorlar. Millie lokmasını çabucak yutuyor. Çocuk onu izliyor. Elini cebine sokuyor, birkaç kraker çıkarıyor ve Millie'ye veriyor. Millie minnettarlıkla onları da yiyor.

Nereye gidiyorsun?

Yolculuk yapıyorum.

Çocuk yeniden gözlerini deviriyor. Onu biliyoruz. Nereye gidiyorsun?

Millie derin bir nefes alıyor. *Annemi bulmaya gidiyoruz. Beni almayı unuttu. Sonra evdeki her şey gitmişti. Ondan önce de babam hastanedeydi. Sonra öldü. Bence annem beni almayı bu yüzden unuttu ve bu yüzden uzaklara gitmek istiyor; tek yapmam gereken, uzaklara gitmeden önce onu bulup durdurmak.*

Ah.

Senin annen iyi biri midir? diye soruyor Millie.

Fena değildir.

Ne tür şeyler yapar?

Annelik yapar işte.

Ne gibi?

Bana bir şeyler alır. Beni bir yerlerden alır. Bana bir şeyler yapar. Öyle şeyler işte.

Annem beni Sinema Dünyası'na götürecek, diyor Millie. Golden Coast'ta. Yani onu bulduğumuz zaman.

Geçen sene gittim.

Sonra da Okyanus Dünyası'na gideriz herhalde.

Yunus gösterisi fena değildi.

Annem yunus gösterisinde, diyor Millie.

Onu görmedim.

Görsen de tanımazdın.

Annen yunus gösterisinde değil.

Ondan sonra da uzaya gideriz büyük olasılıkla.

Uzaya gidemezsiniz, diyor çocuk, kollarını kavuşturarak.

Kim demiş?

Herkes bilir bunu.

Annem uzaya gidebilen birini tanıyor.

Bir astronot mu?

Yalnızca çok zengin.

Ah, zengin tanıdıklarınız var mı?

Birkaç kişi.

Ben çok zengin insan tanıyorum.

Hayır, tanımıyorsun.

Evet, tanıyorum. Okulumda her gün öğle yemeği satın alan bir kız var.

Yani? diyor Millie.

Her gün.

Uzaya gidebilir mi?

Büyük olasılıkla.

Ögle yemeğini nereden alacak o zaman?

Önceden alacaktır, diyor çocuk. Belli ki.

Senin gerçek adın ne?

Söylemem. Senin gerçek adın ne?

Millie Bird.

Benimki de Jeremy.

Jeremy ne?

Hayır, Jeremy Jacobs.

Adını beğendim.

Teşekkürler, seninki de güzel.

Teşekkürler.

Vagonun diğer ucundan bir ses yükseliyor. Affedersiniz bayım.

Jeremy'nin gözleri büyüyor. Derek bu, diye fısıldıyor. Şef kondüktör.

Derek yanlarından geçiyor. Millie onun yalnızca ayaklarını görebiliyor. Siyah, parlak ayakkabıları var. Düzgün, hızlı yürüyor. *Camlara hohlamak yasaktır bayım*, diyor Derek.

Annem onun eskiden park yeri denetçisi olduğunu söylüyor, diyor Jeremy. *Ama*, deyip Millie'ye biraz daha yaklaşıyor, *kovulmuş. Daha çok ceza kesebilmek için parkometrelere bir şeyler yaparmış.*

Millie, Derek'i daha yakından görmek için masanın altından çıkıyor. Onu arkadan görüyor ama telefonda konuşurken gördüğü adam olduğunu anlıyor. Gömleği özenle içine sokulmuş ve pantolonunda hiç kırıksıklık yok. Masaları, koltukları, duvarları ve bütün yüzeyleri siliyor. Sanki kendi kendiyi yarıyor. Yüzüne Vegemite bulaşmış bir çocuk masalardan birine oturmuş bekliyor, annesi yemek kuyruğunda. Derek çocuğun yüzünü bezle sertçe siliyor. Çocuk birkaç saniye şaşkınlık içinde kalakalıp sonra ağlamaya başlıyor. Derek haykırarak ağlayan çocuktan uzaklaşırken annesinin yanından geçiyor. *Yemekli vagona ağlamak yasaktır*, diyor.

Park yeri denetçileri cehenneme gider, diyor Millie, yeniden masanın altına girerek.

Ne?

Babam söyledi.

Ah.

Millie'ye bir Caramello Koala veren kadın başını masanın altına uzatıyor. Arkadaş mı buldun, Jeremy?

Arkadaş değil, anne.

Kadın yere oturuyor. Kız arkadaş o zaman.

Anne! İğrenç!

Kadın Millie'ye gülümsüyor, Millie de onun gülümsemesine karşılık veriyor. Çok hoş birine benziyor, diyor Jeremy'nin annesi.

Olabilir ama değil.

O da çok hoş değil, diyor Millie.

Jeremy'nin annesi gülüyor. İkiniz mükemmel bir çift olurdunuz.

Anne, diyor Jeremy, kollarını kavuşturarak.

Yakında mola vereceğim, canım, diyor annesi, Jeremy'ye. Neden gelip benimle akşam yemeği yemiyorsun?

Çocuk yan yan annesine bakıyor. Uno oynayabilir miyiz?

Elbette canım, diyor annesi.

Parlak siyah ayakkabılar Jeremy'nin annesinin yanında duruyor. Melissa, diyor bir ses. Bilgin olsun diye söylüyorum, yerde oturmak için para almıyorsun.

Tamam Derek, diyor Jeremy'nin annesi. Siyah parlak ayakkabılar yürüyüp uzaklaşıyor.

Korkutucu biri o, anne, diyor Jeremy. Ondan hoşlanmıyorum.

Ah canım, ona karşı bu kadar sert olma. Aslında yalnızca küçük bir çocuk o da.

Hayır, değil. Yetişkin biri.

İçinde öyle yani. Jeremy'nin göbeğini gıdıklıyor.

Millie ellerini kendi karnına koyuyor. Jeremy'nin annesi

çok güzel ve bir anne gibi kokuyor, bu yüzden Millie ona *Çok güzelsin ve bir anne gibi kokuyorsun*, diyor. Kadının yüzü yumuşuyor ve sıcak elini Millie'nin bacağına koyup, *Teşekkür ederim tatlım*, diyor. Millie onun kolları arasına kıvrılıp bir daha asla ayrılmamak istiyor ama bunu yapmıyor, çünkü bu kadın onun annesi değil ve yalnızca kendi annenin kolları arasına kıvrılıp bir daha ayrılmazsın. Aslında bütün annele-re sarılabilmen gerekir, çünkü bazı insanların annesi yoktur. Onlar kucaklaşmak için ne yapacaklar peki?

agatha pantha

14.02: Agatha hoparlörden gelen anonsla birlikte şaşkınlıkla uyanıyor. *Hanımfendiler ve beyefendiler, saatlerinizi bir saat ileri alınız lütfen. Bu yolculuk boyunca “Tren Zamanı” dediğimiz zaman ayarlarını kullanacağınız. Başka değişiklikler olursa sizlere bildireceğiz.*

Agatha doğrulup oturuyor. *Tren zamanı mı?* Bütün saatlerini ileri alıyor.

15.32: Agatha, Şikâyet Mektupları defterini ve kalemini çıkarıp yazmaya başlıyor: *Sevgili...* Kompartıman sarsılınca eli kayıyor ve son *i* harfi sayfaya dağılıyor. *Of,* diyor Agatha, sayfayı koparıp buruşturarak. *Sevgili,* yazıyor yeniden ve duruyor.

Agatha pencereden dışarı bakıyor. Çalılık araziye yararlanıyorlar. Avustralya’nın geniş çalılık arazilerinde her şey sürekli çatırdıyor ve tıslıyor, ağaçlar acı çekiyormuş gibi havaya uzanıyor. Bir de toz var; koyu kırmızı toz, tırnaklarınızın içine girerek gıysilerinizi lekeliyor ve asla peşinizi bırakmıyor.

Birden, Ron’un saçları geliyor Agatha’nın aklına. Bakır teller gibi kırmızı saçları vardı, başının üstünde düzleştirdiği saçlarını kusursuz bir çizgiyle yandan ayırıp tarardı. Onunla tanıştığında on beş yaşındaydı Agatha, Ron da on sekiz. Hassas ve gizemli bir zamandı. Kendi sesini pek sık duymadığını anımsıyor Agatha. Yalnızca hayatta olduğu için çok saçma hissettiğini. Teninin her zaman izlendiğini hissediyordu. Göz

teması tehlikeli bir şeydi. Bedeni onu istemediği yerlere, adının kadınlık olduğunu duyduğu tuhaf bir adrese götürüyordu. Oraya vardığında ne yapması gerektiğini kimse söylemiyordu. Agatha mırıldanıp duruyor, giysilerinin altında neler olduğunu kimsenin fark etmediğini umuyordu.

Ron'u ilk kez büyükannesinin evinin yakınlarındaki parkta görmüştü. Yürüyerek okuldan eve dönüyordu ve yürümek konusunda çok kafa yordüğünü, kollarını nasıl hareket ettireceğini fazla düşündüğünü, onu gören herkesin bunu fark edebileceğini sanıyordu.

Ron'un ona söylediği ilk şey neydi?

Topu atıver bakalım. Buydu herhalde.

Oğlanlar kriket oynuyorlardı. Agatha onu duydu ama başını kaldırmıyordu. Gözucuyla ayaklarına doğru yuvarlanan topu görünce bedeni kasıldı. Top yuvarlanıyor, kartopu gibi yuvarlanarak yaklaşıyor, görüş açısının kenarında gideerek büyüyor, büyüyordu.

Topu atıver bakalım.

Sonra, güneşe siper edilmiş elinin altından Agatha'ya bakışı vardı, ağır ağır yürüyerek yaklaşması, sesi, el hareketleri, ayakta duruşu.

Yerden topu alamıyor musun, demiş ve eğilip kendisi alırken gülümsemişti. Aslında gerçek bir soru değildi sorduğu. Agatha yere bakmayı sürdürdü. *Tamam o zaman,* diyen Ron yürüyerek uzaklaştı. Ama Agatha onun adımlarında bir duraksama hissetti ve bu duraksamayı sakladı, o gece gözleri açık, tavanı seyrederek yatağında yatarken yeniden hissetti.

Daha sonra, evlendikleri, bir ev aldıkları, birlikte bir ömür geçirdikleri zaman, Agatha'nın annesinin ölümünden sonra Ron elini Agatha'nın başının tepesine koymuştu. Lavabodan sandalyesine yürüdüğü sırada yanından geçerken yapmıştı bunu ama başındaki eli sevgiyle ağırlaşmıştı ve Agatha'nın başının üzüntüden göğsüne düşmesine engel olmuştu.

Sormasına gerek kalmadan her akşam bir Bonox hazırlardı Agatha'ya. Kumar oynamazdı. Sigara içmezdi. Hasta olduğunda günlük haberleri gazeteden okurdu Agatha'ya. Pişirdiği köfteyi, tadı kötü olsa bile yerdi. Fazla gülümsemez ama asla şikâyet etmezdi.

Bu onu iyi bir insan yapıyor muydu?

İyi bir insan mıydı? Daha iyi bir insan mıydı? Agatha'dan iyi? Çoğu kişiden daha iyi?

15.46: Ama şu da vardı. Evleneli epey bir zaman olmuştu ve bir gün Agatha, Ron'un başka bir kadının poposuna baktığını görmüştü. Kadın yan komşularıydı, adı neydi, Tallulah ya da Tiffany, el çantalarına verdikleri türde bir isim. Kadın bir fahişeyi bile utandıracak giysiler içinde gülleri buduyordu. İç çamaşırları boynuna ulaşmaya çalışır gibi blucininin dışına fırlamıştı. Zincirini çektişiren, yemek kabına ulaşmaya çalışan bir köpek gibi. Ron arabada bekliyordu ve Agatha evin kapısını kilitlerken onun yüzünü camdaki yansımadan görmüştü. Yıllardır sevişmemişlerdi ama bu durumda Agatha'yı hâlâ sarsan bir şey vardı. Kocasının yüzüyle ilgili bir şey – eğitimsiz gözlerin algılayamayacağı bir şey. Bakışlarında bir şey değişikti, ağzının hafifçe aralanışında bir şey farklıydı. Havadaki bu popoyla, Ron'un yüzü ve poponun arasındaki mesafeyle ilgili bir şey. Agatha'nın olmadığı şeyle ilgili bir şey.

Arabanın kapısını açıp bindi. Oturduğu zaman poposunun bütün koltuğa, koltuğun kenarlarına kadar yayıldığını hissetti. El Çantası İsimli kadın, yanından geçtikleri sırada kırmızı dudakları ve kıvrımlı hatlarıyla el salladı. Ron'un ağzı sımsıkı kapalıydı, burnunun altında kalp atışlarını gösteren bir monitörün çizgisi gibi dümdüzdü. *Biiiiiip* der gibiydi ağzı.

Biiiiiip, diyor Agatha, tren penceresinden dışarı bakarak.

15.52: Önündeki kâğıda bakıyor. *Sevgili*, diyor.

Yüzünün kocasına nasıl görüldüğünü merak ediyor. Ona yumuşak bir yüzle baktığını hiç hatırlamıyor. Kocasını par-

maklarında ve ayak parmaklarında sevgi hissetti mi hiç, merak ediyor. Sesinde her zaman bir miktar sabırsızlık vardı, sözcüklerin üstünde dolaşan. Ona asla diğerkâm sorular sormadı. İkisi için portakal suyu dolduracak olsa, büyük bardağı her zaman kendisi aldı. Bir kapıdan geçtiğinde, peşinden Ron'un geldiğini bilse de kapının arkasından kapanmasına izin verdi. Ağrıyan boynuna masaj yapmadı, Ron'un boynunu yana eğip ağrının kaynağını araştırarak kendi parmaklarını güçsüzce kaslara bastırmasına izin verdi. Yüzünü buruşturduğunu gördüğü halde ağzına patates püresi tıkmaya devam etti. Rahatsızlığı Agatha'yı ilgilendirmiyordu, sanki savaşın pençesindeki bir ülkenin yetim çocuklarından biriydi.

Agatha onu deniyor muydu? Bütün ilişki baştan sona bir meydan okuma, karşılıklı inatlaşmadan mı ibaretti? Ne kadarına dayanabilirsin, Ron? Ne kadarına tahammül edebilirsin? Ve neden? Neden buna tahammül etmeye niyetlisin, Ron?

16.01: Ron'a kötü davrandı. Bu cümle sanki haykırıyormuş gibi gürültüyle başının içine doluyor. Ron'a kötü davranırdı, çünkü kötü davranabilirdi, çünkü bu kolaydı, çünkü Ron ona engel olmuyordu.

daktilograf karl

Karl, Matilda Kafe'deki bölmelerden birinde oturuyor, Manny'yle bir şişe şarap paylaşıp güneşin çölün üstünde batışını izliyor. Tren tıkırdıyor ve gıcırıyor. Yumuşaklığı ve sürekliliğiyle bu ses, çatıdaki yağmur sesi gibi rahatlatıcı. Ufukta bir tropik siklon görünüyor, tozdan bir şimşeğe benziyor. Karl ufukta dönen ve sonra tamamen kaybolan doğa olayını kocaman gözlerle izliyor.

Karl elinin çevresindeki tuvalet kâğıdını çözüp yarayı inceliyor. Kaşlarını indirip kaldırarak Manny'ye gösteriyor yarayı. *Sen bir de diğer adamı gör.* Karl, Evie'nin daktilo tuşlarını masaya, önüne koyuyor. *Neyi unutayım, Manny?* diyor iç geçirerek. Harfleri şöyle bir karıştırıyor. Vemat de. Manny'ye doğru dönüyor. *Böyle bir şey var mı ki?*

Yaşlı bir çift kompartımana giriyor. Başka bir bölmeye otururken Karl'a gülümsüyorlar. Karl onlara kibarca başını sallıyor. Kadın kitabını açıp okumaya başlıyor. Adam Karl'a göz kırpmıyor. *Yolculuk iyi gidiyor mu?*

Ah, evet, diyor Karl. *Hem de çok.*

Şu ağaçlar, diyor adam, pencereden dışarıyı işaret ederek, *ölmüşler.* Karısını dürtüklüyor. *Ölmüşler ama yeni filizler de vermişler.* Karısı tepki göstermeyince karşılık beklentisiyle Karl'a bakıyor.

Vay canına, diyor Karl. Adam, bakışlarını kitabından kaldırmayan karısına dönüyor. *Ben gidip neler varmış şöyle bir bakayım,* diyor.

İki fincan çayla dönüyor. *Ah*, diyor çayları masaya bırakarak. *Ay, çok sıcak!* Ellerine üfleyip abartılı tavırlarla birbirine sürtüyor. *Ah, amma sıcaktılar yahu.* Karısı kılını kıpırdatmadan okumayı sürdürüyor. *Bu ağaçlar*, diyor yeniden, yerine oturup pencereyi işaret ederek. *Yeni filizler!*

Diğerleri daha hoştu, diyor kadın birden, kocası sanki hiç konuşmamış gibi, rüya görürken uyanmış birinin şaşkın acelesiyle.

Ne? diyor kocası.

Diğerleri daha hoştu, diyor kadın, sesini yükseltmeden.

Diğerleri boş muydu? Ne?

Hoştu, diyor kadın, bakışlarını kitabından ayırmadan.

Ah, diyor adam. *Hoştu demek.* Karısı kitabını okurken çayını yudumluyor.

Karl kadının yüzüne şöyle bir bakıyor. Kadın, bu adamdan hiç etkilenmiyor görünüyor, onun için nazik davranmaktan çoktan vazgeçmiş.

Neden onlar hayatta? diye fısıldıyor Karl. Yan gözle Manny'ye bakıyor. *Biliyorum, biliyorum.* Daktilo yazar gibi hareket ettirdiği parmak uçlarının altındaki masa serin ve sert. *Biraz sert oldu ama...* Pencereden dışarı, ağaçlara bakıp başını iki yana sallayan adamı ve onu hiçbir şekilde sevmeyen kadını uzun uzun süzüyor. *Evie'yi seviyordum, o da beni seviyordu. Bunun için bir şekilde ödüllendirilmemiz gerekmez miydi?*

Karl, doğruca dümdüz bu çifte bakan Manny'ye dönüyor. *Manny*, diyor Karl, yanakları utançtan kızararak, *onlar hakkında konuştuğumuzu bu kadar belli etme.* Karl, Manny'nin yüzünü kendine doğru çeviriyor. Başını çevirirken Manny'yi kolundan tutuyor ve elinin altında Manny'nin kol kasının eğimini hissediyor. *Manny*, diyor. Manny'nin gömleğinin üst düğmesini açıp içeri bakıyor. *Vay canına*, diyor. Manny'nin gömleğinin eteğini kaldırıp bakıyor. *Vay canına*, diyor Manny'nin karnını ovarak.

Merhaba beyefendi, diyen bir ses duyunca yerinden sıçırıyor. Indian Pacific üniformalı bir adam Karl'ın masasının ucunda duruyor. Boynundan, bir ipin ucuna asılı küçük bir not defteri sallanıyor. Kemerinde, özenle katlanmış bir bulaşık bezi var. *Ben Derek. Şef Kondüktör*. Adının yazılı olduğu kimlik kartına işaretparmağıyla pat pat vuruyor. Bir parmağın saçının ayırım çizgisinden özenle geçirerek elinin ayasıyla pırçımını yana yapııştırıyor.

Merhaba, Şef Kondüktör Derek, diyor Karl. *Ben Daktilograf Karl*.

Bu akşam yemeğinizi bizimle mi yiyeceksiniz, efendim?

Elbette efendim, diye yanıt veriyor Karl. Tek kolunu Manny'nin omzuna atıyor. *Ben ve gördüğünüz arkadaşım, ayrıca eşim ve torunum*.

Beyefendi, diyor Derek alçak sesle. *Cinsel fantezi objelerini trenimize kabul etmiyoruz*.

Ne objesi dedin? diyor Karl öne eğilerek.

Yalnızken ne yaptığınız sadece sizi ilgilendirir, ama bu trende olduğunuz sürece...

Affedersin, ne objesi dedin?

Eğilimlerinizi bilemem ama...

Eğilimim mi?

Ama bu şişme bebeği derhal yemekli vagon dan çıkarmanız gerekiyor.

Karl, Manny'nin omzundaki kolunu indiriyor. Özür dilermiş gibi Manny'ye bakıyor. Dirseklerini masaya koyup ellerini birleştiriyor. *Manny öyle bir şey değil*, diyor alçak sesle.

Bakın, diyor Derek, boynundaki not defterini tutup üzerine bir şeyler yazarken, *sizin gibiler bu tür oyuncaklara ne diyor bilmiyorum ama al götür onu buradan*. Anlıyor musun? Yapağı defterden koparıp sertçe masaya, Karl'ın önüne koyuyor.

1 x CİNSEL SUIİSTİMAL, yazıyor kâğıtta büyük harflerle. CİNSEL sözcüğünün altı çizilmiş.

Karl'ın yanıt vermesine fırsat kalmadan, Millie yemekli vagona dalıyor. *Karl*, diyor Manny'nin yanına oturup. *Manny*, diyor ve mankene sarılıyor. Agatha da onun arkasından gelip bölmenin diğer tarafına oturuyor. Karl masadaki kâğıt parçasını cebine tıkıyor.

Bu bir uyarıydı, diyor Derek. *Üç uyarı alırsanız trenden atılırsınız. Beyefendi.*

Ne için uyarı? diyor Millie.

Affedersiniz, diyor Agatha, Derek'e, gözünü yakasındaki isim kartından ayırmadan. *Saatiniz kaç acaba?* Agatha gergin görünüyor.

Derek saatine bakıyor. *Saat akşamüstü altı. Duraksıyor. Tren Zamanıyla.*

Biliyorsunuz, diyor Agatha, parmağını masaya vurarak, *saati değiştirip zamana istediğiniz adı veremezsiniz.*

Bilginiz olsun diye söylüyorum, yapabilirim, diyor Derek. Ağırlığını topuklarına verip kollarını göğsünde kavuşturuyor. *Burayı benim evim gibi düşünün. Benim evimdeyken benim zamanımı kullanınız.*

Peki ya Millie Zamanı? diyor Millie.

Evet, diyor Karl. *Peki ya Karl Zamanı?*

Hayır, diyor Derek. İki elini masaya koyuyor. *HAYIR. Yalnızca Tren Zamanı var.* Her birine uzun uzun baktıktan sonra, *BENİM EVİM* diyor ve koridoru geçip kompartımandan çıkıyor.

Ne hoş biri, diye mırıldanıyor Karl. *Kim sandviç ister?* Masanın altından plastik bir çanta içinde üç tane sandviç çıkarıyor.

Ben! diyor Millie elini kaldırarak.

Karl sandviçlerden birini Millie'ye, diğerini Agatha'ya veriyor.

Teşekkür ederim, diyen Millie, sandviçinin jelatinini açıyor.

Saat kaçtır sence, Daktilograf? diyor Agatha ve sandviçini ısırtıyor.

Karl bileğine bakıyor. *Benim saatime göre çili otuz geçiyor, diyor. Sence saat kaç, Millie?*

Kılı kırk geçiyor, diyor Millie kıkırdayarak.

Agatha hâlâ gergin görünüyor. *Tek bildiğim bir şeyler içme zamanının geldiği, Agatha,* diyor Karl, samimi olduğunu umduğu bir ses tonuyla. *Manny'nin içeceğini alabilirsin,* diyor. *Senin için fark eder mi Manny? Onun için fark etmiyormuş. İkinci kadehi doldurup Agatha'ya doğru itiyor.*

Agatha kadehi alıyor, şarabı bir dikişte içip boş kadehi Karl'a doğru itiyor. Kolunun tersiyle ağzını siliyor, barmeni test ediyor gibi Karl'a dikiyor gözlerini. Endişeyle gülen Karl, Agatha'ya bir içki daha dolduruyor. Dimdik oturup en derinden gelen sesiyle, *Bugün neler yaptın bakalım Millie? Epey meşguldün gördüğüm kadarıyla,* diyor. Millie'nin üzerinde bir tür el yapımı pelerin var, kollarını harfler ve renklerle süslemiş.

Bir çocukla tanıştım, diye yanıt veriyor Millie.

Peki, diyor Karl. *Senin yaşındaki kızlar yapar mı bunu? Çocuklarla? Tanışmayı?*

Bana gösterecek bir şeyi olduğunu söyledi, diyor Millie sandviçini çiğneyerek. *Çok heyecanlıyım.*

Peki, diyor Karl. *Peki ya sen, Agatha?*

Agatha bir şey söylemiyor, ikinci içkiyi yuvarlayıp kadehi Karl'a doğru itiyor yeniden.

Bu sefer bir bardak su falan içmek ister misin? diyor Karl, hafiften titreyen sesiyle.

Agatha parmağıyla kadehin yan tarafına pıt pıt vuruyor.

Peki. Karl hıçkırıyor. Elini ağzına götürüyor. *Pardon.*

Indian Pacific üniformalı bir kadın yanlarına gelip her birine bir kutu yoğurt vererek, *Tatlı siparişinizi getirdim,* diyor. Millie'ye göz kırpmıyor. Millie de göz kırparak karşılık veriyor.

Ama ben sipariş verme... diyor Karl.

Kadın –yakasındaki karta göre adı Melissa– elini Karl'ın omzuna koyup parmağını dudaklarına götürerek sus işareti yapıyor. Elinin sıcaklığı altında Karl'ın omzu adeta eriyor.

millie bird

Dünyadan Kaptan Cenaze'ye. Kaptan Her Şey'den Kaptan Cenaze'ye. Tamam. Pısst.

Millie masanın altına bakıyor. Jeremy masanın altında. Millie de koltuğundan aşağı kayıp yere, onun yanına oturuyor.

Merhaba, Kaptan Her Şey, diyor Millie.

Bu kim? diyor çocuk.

Kim kim? diyor Millie.

Bu, diyor çocuk, Manny'yi işaret ederek.

Manny. O da bir Ölü Şey.

Hayır değil. Manny'nin bacağına tak tak vuruyor. Plastik bu.

Bizim arkadaşımız. Hayatımı kurtardı.

Çocuk mankene bakıyor. Plastik bir adamla arkadaş olamazsın.

Kim demiş?

İncil'de yazıyor.

Hayır yazmıyor.

Peki onun, bilirsin, şeyi var mı? İşaretparmağını havada sallıyor.

Sanmıyorum.

İkisi de emin olmadan Manny'nin bacak arasına bakıyorlar.

Sen hiç Ölü Şey gördün mü? diye soruyor Millie, Jeremy'ye.

Tabii. Elbette. Sürekli görürüm.

Mesela ne gördün?

Şey... Bilmiyorum. Bazı şeyler. Sen de görmemişsindir emimim.

Gördüm.

Ne gibi?

Millie, Ölü Şeyler Defteri'ni sırt çantasından çıkarıp açıyor, çocuğa uzatıyor. Bütün bunlar gibi. Rambo. Yaşlı Adam. Örümcek. Babam. Dahası da var.

Baban mı?

Öldüğün zaman ne olur sence?

Jeremy cebinden bir donut çıkarıp düşünceli düşünceli çiğniyor. Bir uzay gemisi gelip seni götürüyor.

Nereye?

Başka bir gezegene elbette.

Hangi gezegene?

Belki Plüton'dur. Jüpiter de olabilir.

Uzay gemisini kim kullanıyor?

Tanrı.

Tanrı mı uzay gemisini kullanıyor?

Elbette.

Ama onun yapacak başka şeyleri yok mu? İnsanlara yardım etmek, evreni yönetmek falan gibi?

Yardımcıları var.

Elfler gibi mi?

Eh, öyle denebilir. Ama şarkı falan söylemiyorlar, öyle sana sakın.

Bunca şeyi nereden biliyorsun? diye soruyor Millie.

Jeremy omuz silkiyor. Sağdan soldan öğreniyorsun işte. Annen yaşıymış.

Annem değil o. Sana annemi anlatmıştım.

Sadece seni test ediyordum.

Sana Yürüyen Şiir yapmayı öğretmemi ister misin? diye soruyor Millie.

Evet, diyor çocuk.

Jeremy ve Millie emekleyerek masanın altından çıkıyorlar; Agatha ve Karl fark etmeden yürüyerek diğer kompartımana geçiyorlar.

Millie ile Jeremy arka vagondaki tuvaletin önüne, yere oturuyorlar.

Komik değil mi, diye fısıldıyor Millie, Jeremy'ye, birinin şu anda orada tuvalette olduğunu düşünmek?

Öyledir herhalde.

Şu anda orada pantolonunu indirmiş biri var.

Evet.

Tam orada çiş ya da kaka yapan biri var.

Annemin telefonunu ödünç aldım, diyor Jeremy birden, telefonu Millie'ye göstererek.

Millie telefonu ondan alıyor. Çaldın onu.

Geri vereceğim, diyor çocuk.

Millie telefona diyor gözlerini. Jeremy'nin kendisine baktığını fark ediyor. Annesini aramayı her şeyden çok istiyor ama ya cevap vermezse? Ya cevap vermezse? Peki ya cevap verirse ve Millie'yle konuşmak istemezse? Ya cevap verirse ve artık Millie'nin annesi olmak istemediğini söylerse?

Birinin annesi olmaktan vazgeçmek mümkün olabilir mi?

Jeremy telefonu elinden alıyor.

Hey, diyor Millie.

Numarayı söyle, diyor Jeremy.

Millie numarayı söylüyor, Jeremy numarayı tuşluyor, yeşil düğmeye basıyor ve telefonu kulağına götürüyor.

Millie derin bir nefes alıp telefonu tutuyor.

Güm. Güm. Güm.

Telefon çalıyor, çalıyor, çalıyor. Çalıyor, çalıyor, çalıyor *Sesli mesaj, diyor Millie, Jeremy'ye. Özür dilerim anne, diyecek oluyorum Millie ama sesi tuhaflaşıyor, ağlamaya başlıyor. sözcükler ağzından çıkmıyor, çünkü sesli mesajda annesindir.*

sesini duyuyor ve yüksek sesle *anne* diyor; bu iki şeyin canını ne kadar yakacağını bilmiyor.

Jeremy telefonu Millie'den alıyor, Millie ona bakmıyor. Jeremy bir elma uzattığında Millie ağlamayı kesiyor.

Teşekkür ederim, diyor Millie; elmayı yanına, yere koyuyor.

Seni ağlattığım için üzgünüm, *Kaptan Cenaze*, diyor Jeremy.

Sorun değil, *Kaptan Her Şey*, diyor Millie, bira tutacağıyla gözlerini silerek. *Bir planım var.*

Bende plandan bol bir şey yok.

Peki o zaman, neymiş planın?

Çok gizli.

Millie gözlerini deviriyor.

Senin neymiş? diyor Jeremy.

Sen söyle.

Söylemem.

Söyle!

Söylemem!

Tamam, diyor Millie, Jeremy'ye sokularak. *Söz veriyor musun?*

Veriyorum, diyor Jeremy, ciddi bir tavırla gözlerini kırpıştırarak.

Her şeyi bildiğini söylemiştin.

Evet. Hemen her şeyi.

Trendeki herkesle aynı anda konuşan şu kadını biliyorsun, değil mi?

Anonsu mu diyorsun?

Olabilir.

Anons denir ona.

O kadını bulmam lazım.

Neden?

Millie kolundaki bira tutacağına bakıyor. *İyi bir şey için.*

Başını belaya sokacaksın.

Millie yüzünü Jeremy'nin yüzüne yaklaştırıyor. Jeremy ne

yana bakacağını şaşıyor. *Yardıma ihtiyacım var, Kaptan Her Şey. Bana yardım eder misin?*

Çocuk yutkunuyor. *Evet. Evet ederim. Ka-Ka-Ka*, diye kekeliyor. Boğazını temizliyor. *Kaptan Cenaze.*

daktilograf karl

Aşk nedir, Agatha Pantha? diyor Karl, şarap kadehini sallayarak.

Aşk mı? diyor Agatha ve burnunu cama yashıyor. *Ben bir şey göremiyorum!*

Kesinlikle. Kesinlikle öyle Agatha Pantha.

Çok karanlık!

Evet.

Agatha'nın alnı tren camında zıplıyor. *Bana kendimi bir tuhaf hissettiriyor!*

Gözleri kapalı Karl şevkle başını sallayarak onaylıyor. Dengesiz bir hareketle öne doğru eğiliyor. *Ama aşk için değer,* diyor işaretparmağıyla masaya, Agatha'nın tam önüne tık tık vurup sonra kriket hakemine itiraz ediyormuş gibi elini havaya kaldırarak.

Agatha ona doğru dönüyor. *Ne?*

Değer.

Ne?

Aşk.

Neye değer?

Mücadeleye, kalp ağrısına, fırtınalara karşı koymaya.

Neden söz ettiğin hakkında hiçbir fikrim yok!

Karl şarabını yudumluyor. *Sen hiç âşık oldun mu, Agatha Pantha?* diyor alçak sesle, hafifçe sallanarak.

Ne? Hayatımın büyük bölümünde evliydim ben. Biliyorsun!

Evet, ama... Karl boştaki eliyle Agatha'nın elini yakalıyor ve gözlerinin içine bakıyor. Onu. Sevmiş. Miydin? ONU-SEVMİŞ-MIYDIN?

Agatha elini çekiyor, kadehindeki şarabı kafasına dikiyor ve kadehi güm diye masaya bırakıyor. Kolunun tersiyle ağzını siliyor. *Herhalde sevmiştim!*

Herhalde sevmiştin. Bunu ona söylemiş miydin?

Neden söyleyeyim? Biliyordu zaten.

Zaten! Zaten mi? Karl ayağa kalkıyor ve konuşma yapıyor-muş gibi vagondaki diğer yolculara da hitap ederek haykırıyor. Kollarını salladıkça şarabı masaya dökülüyor. Onu sevdiğini zaten biliyordu diye sustun mu yani?

Agatha ayağa kalkıyor, şarabı Karl'dan alıyor, yuvarlayıyor. *Evet!* diyor meydan okurcasına, hareketten nefes nefese.

Birkaç saniye bakışıyorlar, ikisi de diğerinin ne yapacağını dan emin değil. Sonunda aynaya bakarak pantomim yapıyor-muş gibi aynı anda yavaşça oturuyorlar.

Karl, bağırduğunda Agatha'nın boynunda belirip kulakmemesine kadar çıkan damarı seviyor. Birden o damarı yalamak istiyor; dilini damarda dolaştırıp kulakmemesini dişlerinin arasına almak istiyor. Gözlüğünü çıkarıp yüzünü öpmek, vücudunu onunkine yaslamak istiyor. Kahverengi etek ceket takımının altında ne olduğunu görmek istiyor.

O seni sevmiş miydi? diyor en sonunda. Parmaklarını masadaki şarap lekesinde dolaştırıyor.

Agatha omuz silkip bakışlarını karanlığa dikiyor.

Karl şarap lekesine parmağıyla kalpler çiziyor. *Eminim sevmiştir.*

Önemi yoktu. Önemi yok. Asıl mesele bu değildi.

Tek mesele budur, diyor Karl.

Agatha başını sandalyenin arkasına yaslıyor.

Karl gözlerini dikip ona bakıyor: Yaşlı, yorgun yüzü, yaşlı, yorgun dudakları, yaşlı, yorgun gözleri. Ayağa kalkıyor, Manny'yi bölmenin diğer tarafına oturtuyor. Agatha'nın yanına geçiyor. Şimdi kokusunu alabiliyor; Agatha her nasılsa naftalin ve meyve suyu kokuyor. Karl'a bakmıyor. Karl ona biraz daha yaklaşıyor, ceketinin kolalı kumaşının temasını kolunda hissedebiliyor, bedeninin sıcaklığını bacaklarında hissedebiliyor. Bu kadını sevebilir mi?

Derin bir nefes alıyor, Agatha'nın yüzünü yakalayıp kendine doğru çekiyor ve öpüyor.

Agatha'yı bırakıp geri çekiliyor, onu soluksuz ve nefessiz halde bırakıp ayağa kalkıyor. *Yalnızca seks sayesinde buradayız, biliyorsunuz. Ve hepiniz ondan utanıyorsunuz. Hepiniz. Sen. Ve sen. Ve sen. Evet, sen. Yata gitsin*, diyor yan bölmedeki genç çift. Destek almak ister gibi Manny'ye bakıyor. Karl; Manny'nin başparmağını kaldırıp onayladığını gördüğünden emin. *Hayır*, diyor Karl. *Sevişin, diyor. Seks yapın. Birbirinizi becerin.*

Yapıyoruz zaten, diyor adam.

Kadın boğuluyormuş gibi bir ses çıkarıp adamın koluna vuruyor.

İşte böyle, diyor Karl. *Seks*, diyor yeniden. Sözcük ağzından çıkarken olağanüstü geliyor ona. *Seks, sevişme, seks, seks. Sen de söyle benimle birlikte, Agatha.*

Agatha bölmede oturmuş, ona hiç bakmadan sanki yere yığılmasına engel olacak tek şeymiş gibi masaya sıkı sıkı tutunuyor.

Başka sözcükler de var, biliyorsunuz, diyor artık kendinden geçen Karl. *Pubik! Taşak! Pembe şeyler!*

Kendinize hâkim olun, beyefendi! diyen Derek, koridorda hızla ilerlerken boynundaki defter sallanıyor.

Arka masada gözleri kocaman açılmış olayları izleyen iki

çocuk var. *Anne?* diyor biri. *Seks*, diye ekliyor diğeri.

Kocasına bakmayacak kadar kitabına gömülmüş olan yaşlı kadın birdenbire, *Memeler*, diyor.

Ne? diyor kocası.

Evet, diyor Karl, kadını işaret ederek. *Aynen böyle.*

Hey, diyen Derek ayağını yere vuruyor. *Sen*. Karl'a yaklaşıyor ve elleriyle onu kovalamak ister gibi hareketler yapıyor. *Sen, sen*. Konuşurken ağzından tükürükler saçıyor. *Senin başıma bela olacağını biliyordum*. Defterine bir şeyler yazıyor, yaprağı koparıp Karl'a fırlatıyor. Yaprak bir melodiye uyuyormuş gibi havada süzülerek düşüyor. *Dışarı! Yemekli vagona girmen artık yasak!*

Karl'ın yüzünde kocaman bir gülümseme beliriyor. *Hari-ka*, diyor. *Bu süper bir şey ulan.*

Bütün bunlar olurken sessiz kalan Agatha, ayağa kalkıp *Sanırım akşam 21.23 oldu ama emin değilim!* diye haykırıyor ve Karl'ı itip yanından geçiyor.

Agatha, diyor Karl. Kasetçalarını omzuna atan Branson Spike gibi Manny'yi omzuna atıyor ve Agatha'nın peşinden vagondan çıkıyor. Ama son bir kez dönüp izleyicilerini selamlıyor. *Teşekkürler*, diyor ve eğiliyor.

Ne? diyor yaşlı adam karısına.

Karl için uzun bir gece oluyor. Agatha onu kompartımına almıyor, kapıyı da içeriden kilitliyor. Sarhoşlar, gürültü yapıyor ve Karl bundan keyif alıyor. İtalyan gibi hissediyor. Ya da Akdenizli. Her durumda yabancı, sanki uzak bir ülkede dağlık bir arazide son hız ilerliyorlarmış gibi. Bir şeyleri yönetiyormuş gibi kollarını havada sallıyor, filmlerden duyduğu dramatik replikleri tekrarlıyor, yüzünün daha önce hiç hissetmediği biçimlerde eğilip büküldüğünü sanıyor.

Agatha onu iterek yanından geçmişti, Karl da kendine ve o ana hayret etmişti, çünkü herkes onlara bakıyordu. Böyle-

ce Agatha'nın peşinden gitmişti, çünkü, böyle yapması gerekirdi, değil mi? Şimdi, yarattığı dramı (KENDİ yarattığı dramı) dinleyenler için bir kez daha *Agatha!* diye haykırıyor ve kompartımanın kapısını çalıyor, aldığı karşılık yalnızca engin sessizlik, büyük ve içi boş, çöl ve gökyüzü gibi; başını eğip ellerine bakıyor, ellerini ışığa doğru kaldırıyor ve *Seni muhteşem piç kurusu*, diye düşünüyor.

Agatha'nın onu istemediğini biliyor ama acıması gereken yer acımiyor, hatta hiç canı yanmıyor. Gerçek hayat BU! Kalp kırıklığı! Kalbi kırıldı! Gerçek bir kadın kırıdı kalbini! Kadını tıpkı filmlerdeki gibi –belki de gerçek hayatta yaptıkları gibi, bilmiyor– öptü, başını ellerinin arasına alıp öptü onu! Herkesin gözleri önünde. Herkes ona bir şeyler YAPAN biriymiş gibi baktı, kişiliği sorgulanabilir biri gibi baktı, daha önce kimse böyle bakmamıştı Karl'a; doğrusal olmamanın heyecanı, bir kadının yüzünü iki elinin arasına alıp öpmenin heyecanı! Hem de herkes izlerken!

Kompartımanın önüne oturuyor, anlatıyor, anlatıyor, anlatıyor, hakkında bilinmesi gereken her şeyi anlatıyor ona, ayakkabı numarasını, ilkokulda en sevdiği öğretmenini, oğlunu, Evie'nin başka birini öptüğünü, alçaktan uçan nesnelerle ilgili fobisini, parmak uçlarını neden özlemediğini, bakımevini, kaçışını. Her şeyi. Tam sızmak üzereyken, anahtar deliğine fısıldıyor, *Bu kadar, sahip olduklarımdan hepsi bu.*

Sırtı kapıya dayalı, bacaklarını koridora uzatmış uyuklamaya başlıyor ama sonra başka bir şey anımsıyor ve *Bir dakika*, dedikten sonra dudaklarını kapıya yashıyor. *Seni seviyorum bence ama asla Evie'yi sevdiğim gibi sevemem*, diyor. Ama Agatha'dan yanıt yok, hiç karşılık yok. Karl bir şeyler duymak için dinlese de hiç ses yok; onun ağladığını duyduğunu sanıyor ama emin olamıyor; rahatsız bir pozisyonda uyu-yakalıyor, tek kolu Manny'nin omzunda, boş ve karanlık rüyalar görüyor, hiçbir şey hissetmiyor.

karl'ın (biraz) bildiği başka bir şey

Karl'ın önünde ağlayan insanların sayısı bir elin parmaklarını geçmiyor. Evie. Annesi. Karl'ın annesi öldüğünde dayısı ağlamıştı ve daha önce gördüğü yatakta iki büküm, teslim oluş ağlamaları gibi değildi. Dayısı bir faaliyet gibi ağlıyordu; her damla gözyaşı Karl'a bu işi yanlış yaptığını düşündüren bir şiddetle dökülüyordu gözlerinden.

Herkes başkalarının bir ağlama yüzü olduğunu bilir, tıpkı orgazm yüzleri olduğu gibi, ancak bunlar Kimsenin Görmediği Yüz İfadeleri listesindedir. Herkes başkalarının mastürbasyon yaptığını ve ağladığını bilir ve insanlar dile getirilmeyen bir anlaşmayla konuşur, aralarında bu saydam duvarla karşılıklı sohbet ederler; *Mastürbasyon yapmam veya ağlamam, mastürbasyon yapmam veya ağlamam, mastürbasyon yapmam veya ağlamam, çünkü gerçekte ikisini de yapıyorum, senin de yaptığını biliyorum, çünkü hepimiz aynıyız.*

Evie'nin Ağlama Yüzü'nü görmüştü. Orgazm Yüzü'nü. Korku Yüzü'nü. Ölüm Yüzü'nü. Aşk bu muydu peki? Mış gibi yapmayı bırakmak mıydı? Başka bir insana şöyle diyebilmek miydi: *Ben mastürbasyon yaparım. Ağlarım. Korkarım. Ölmüyüm?*

agatha pantha

7.36: Agatha uyanıyor. Saatine bakıyor. Saat kaç olmuş! Gerçek zaman mı bu? Yoksa Tren Zamanı mı? Yine de Yaş Testi'ni yapmaya başlıyor.

7.38: Camdaki yansımasını ayna olarak kullanıp inanmaz bir ifadeyle yüzüne bakmaya çalışıyor, ama gözleri sürekli camın diğer tarafına, dışarıdaki manzaraya odaklanıyor. Gece-nin koyu mavisi yerini sabah ışığının ısısına bırakmaya hazırlanıyor ama henüz şafak sökmedi ve hava baldan yapılmış gibi görünüyor. *Bu her sabah oluyor mu?* diyor Agatha.

7.40: Baldan ışığa bakmaktan kendini alamıyor. *Bu sabah o kadar önemli ne yaptım da bunu kaçırdım?*

7.42: Karl'ın duvarın diğer tarafındaki bedenini hissedebiliyor. Koridorda horladığını duyabiliyor. Dün gece yatağına uzandı, kapının bu tarafından onu dinledi ama duymamaya çalıştı, elleriyle kulaklarını gönülsüzce kapadı ve Karl'ın yanında oturuşunu düşündü, Millie'nin başındaki elini, kahve fincanlarını tutuşunu, her zaman bacak bacak üzerine atarak oturuşunu. Üstteki ayağını sallayışını. Ona dokunduğunu, onun kendisine dokunduğunu düşündü ve bu düşünce kötü gelmedi.

En son ne zaman öpmüştü biri onu?

Karl'ın sorduğu şeyi düşündü, kocasını sevip sevmediğini, bunu bildiğini sanmıyordu.

7.53: *Beni konuşmalarıyla ikna edecekler*, diye fısıldıyor boynunu tutarak.

7.54: *Karl bana Ron'un hiç bakmadığı gibi bakıyor, diyor.*

7.55: Yatağa uzanıp iyi olan hiçbir şeyi hak etmediğini düşünüyor.

7.57: Kapıyı açıyor. Karl kapının önünde ayakta duruyor, yumruğu kapıyı çalmak üzereymiş gibi havada.

Agatha, diyor.

Karl, diyor Agatha.

Ben... diyor Karl; tam Agatha, Sen... dediği anda.

İkisi de çekingen tavırlarla başını iki yana sallıyor. *Önce sen söyle, diyor Karl.*

Hayır, sen, diyor Agatha.

Bir anons duyuluyor. *Hepiniz öleceksiniz. Ama merak etmeyin.*

Karl ile Agatha birbirlerine bakıyorlar. *Millie, diyorlar bir ağzdan.*

Derken koridordan gelen Derek'i görüyorlar. *Sen. Karl'ı işaret ediyor. Ve sen. Agatha'yı işaret ediyor. Karşısına dikiyor. Agatha nefesinin kokusunu alabiliyor. Diş macunu ve kahve kokuyor. İkinizin. Yüzünü Karl'ın yüzüne yaklaştırıyor. Baş. Büyük. Dertte. Mankene bakıyor. Senin de öyle.*

8.06: Agatha, Derek'in ofisinde bir sandalyede oturuyor. Sandalye evdeki sandalyelere benziyor. Kahverengi ve hareket ettiğinde gıcırıyor. Odanın bir duvarından diğerine volta atan Derek'e bakıyor. Dar bir alanda olduklarından iki adım attıktan sonra dönmesi gerekiyor Derek'in. Burnundan gürültüyle soluk veriyor. Yürürken not defteri boynunda sallanıyor.

8.07: Agatha sandalyeye bir ad bulmaya çalışıyor. Eleri kucığında duruyor. Yanında Karl oturuyor. Elini çekingen bir tavırla Agatha'nın elinin üzerine koyuyor. Agatha onun eline vuruyor. Karl acıyla ciyaklıyor. Agatha dönüp ona bakmıyor. Hoşlanmama Sandalyesi.

Küfür, diyor Derek iki adım atıp. Ellerini iki yanında yumruk yapmış. Dönüyor. *Öpüşmek*. İki adım atıyor, dönüyor. Adımları hızlı, maksatlı ama ölçülü, sanki köşeyi dönmek üzere olan bir otobüse yetişmeye çalışıyor ama acele ettiği fark edilmesin istiyor. *Şişme bebeklerle dolaşmak*. İki adım atıyor, dönüyor. Başıyla Karl'ın Manny dediği plastik adamı gösteriyor. Kollarını kavuşturup karşılarına dikiliyor. *Indian Pacific treninde-siniz. "Big Brother" yarışmasında değil. Anlıyor musunuz?*

8.08: *Sakin ol birader*, diyor Karl. Derek tam adım atacakken duruyor, gözlerini kapatıp haykırıyor: *Sakinim zaten*. Derin bir nefes alıp şakaklarını ovuşturuyor. *Yalnızca yaşıyoruz, Derek*, diyor Karl. *Sen de denemelisin. Derek*. Derek ona, *Hayat bir kere yaşanır palavralarına karnım tok*, diyor. *Benim bölgemdesin, unutma*. Derek masanın kenarını sıkı sıkı tutuyor.

8.08.46: Agatha kısacık bir an için Derek'e karşı bir şeyler hissediyor. Bir başka insanın içindeki acıyı fark ettiği an. Ama uzun sürmüyor.

8.09: Derek masaya oturup bacak bacak üstüne atıyor. *Paylaşmak istediğiniz başka bir şey var mı?* diye soruyor. Agatha başını sallıyor. *Hayır*. Karl'ın da aynısını yaptığını tahmin ediyor ama ona hâlâ bakmıyor.

Derek cebinden telefonunu çıkarıyor. Agatha dudağının üstünün ince bir ter tabakasıyla kaplandığını görebiliyor. Yüzünü buruşturuyor. Boncuk boncuk terler adamla ilgili bir şeyleri açığa vuruyor ve Agatha'ya bu zayıflık gibi geliyor. Derek'in bedeni ona ihanet ettiği için, duygularını ve beden ısınısını kontrol edemediği için Agatha onun yerine kıvranıyor. Tikinti Sandalyesi.

Derek telefonu onlara doğru uzatıyor. Agatha ve Karl öne eğilip ekrana bakıyorlar. Kalgoorlie'deki sarhoş gençlerden Pazen Gömlekli'ydi. Kolundaki yazı gayet net okunuyor: *Daktilograf Karl Buradaydı*.

Ah, diyor Karl.

Agatha onun koluna vuruyor. *Daktilograf!*

Karl kolunu ovuşturuyor ama Agatha'ya bakmıyor.

Bilginiz olsun diye söylüyorum, fotoğraftaki Kalgoorlie Belediye Başkanı'nın oğlu, diyor Derek. Bakışlarında, zorlukla ele geçirdikleri avlarını küçümseyen yamyamların gözlerinde çakan nefret dolu neşe var. Ah, diyor Karl. Önemli biridir Kalgoorlie Belediye Başkanı, diyor Derek. Agatha yeniden Karl'ın koluna vuruyor. Ah, diyor Karl. Bu arada, aynı imzayı Warwickvale Bakımevi'nde ve yakınındaki alışveriş merkezinde de bulmuşlar, diye ekliyor Derek. Ah, diyor Karl. "Daktilograf Karl" adı tanıdık geliyor mu? diye soruyor Derek, Karl'ın adını ve lakabını söylerken parmaklarıyla havada tırnak işareti çiziyor. Dünyadaki tek Daktilograf Karl ben değilimdir herhalde, diyor Karl. Eminim öylesindir, diyor Derek. Mutluluktan altına etmek üzere misin yoksa Derek? diyor Karl. Kesinlikle değilim, diyor Derek.

8.10: *Bu arada, bir de şuna bakın. Derek onlara telefonundaki bir başka fotoğrafı gösteriyor; fotoğrafta Karl'ın yüzü var, altında ARANIYOR yazıyor. Karl sırtıyor. Hah! diyor. Komik mi geliyor sana? diye soruyor Derek. Hayır, diyor Karl, sırtışı yüzünden siliniyor. Yeniden soruyorum, diyor Derek. Paylaşmak istediğiniz başka bir şey var mı? İşbirliği yaparsanız alacağınız ceza o kadar ağır olmayabilir.*

8.10.35: Karl başını iki yana sallayıp Hayır derken, Agatha içinde bir şeylerin fokurdadığını hissediyor. Uzun zamandır içinde fokurdayan bir şey bu, artık onu durdurması gerekiyor ve soruya bu hissi durduracak bir yanıt veriyor, içindeki duyguya ihanet edemez, dudağının üstünde boncuk boncuk terler belirsin istemiyor, bu yüzden, *Bu adam beni kaçırdı, diyor.*

8.11: Karl dönüp Agatha'ya bakıyor ama Agatha bakışlarına karşılık vermiyor. Çok ilginç buluyormuş gibi dizlerine bakıyor. Biraz da ilginçler gerçi. *Yeni bir kırışıklık? di-*

ye düşünüyor çorabının üstünden sol dizini kaşıyarak. Kapı açılıyor. Indian Pacific görevlisi sarışın kadın elinden tuttuğu Millie'yle içeri giriyor. *Millie*, diyor Karl. *Tanrı'ya şükür*. Agatha da *Millie*, *Tanrı'ya şükür*, diye geçiriyor içinden ama bir şey söylemiyor. Kadın, *Millie iyi*, diyor. *Oğlumla birlikteydi*. Millie, Karl'ın kucığına tırmanıyor. Agatha yeniden ilginç dizlerine çeviriyor bakışlarını. *Fazla üstüne gitme Derek*, diyor kadın kapıdan. *O yalnızca bir çocuk, unutma*. Derek onun kapıyı arkasından kapatmasını bekliyor. *Sana soran oldu sanki Mel*, diyor. Millie'ye bakıyor. *Daha çok iblisin çocuğu*. Millie, Karl'ın göğsüne yaslanıyor.

8.12: *Aranıyor*, diyor Derek, telefonunun ekranında yazanları okuyarak. *Saldırı*. *Soygun*. Agatha başını kaldırıp *Soygun mu?* diyor. *Eee*, diyor Karl, sanki tartışılabilir bir konu varmış gibi.

Derek telefonu cebine koyuyor. *Ve şimdi de adam kaçırma*. *Tabutundaki son çivi*. *Bakalım hâlâ gülüyor musun?* Millie, *Adam kaçırma mı?* diyor. *Kimse kimseyi kaçırmadı*, diyor Karl. *Sen hariç!* diye bağırıyor Agatha. Karl, *Agatha*, *biliyorum bana kızgınsın ama*, diyecek oluyor. *Beyefendi! Lütfen ah-bapmışız gibi konuşmayı bırakın!* diyor Agatha elini havaya kaldırarak. *O telefonundaki adam var ya?* diyor Karl. *Agatha onun kafasına plastik bir bacakla vurdu*. *Haberin olsun*.

8.14: *Sen cehenneme gideceksin*, diyor Millie. *Ne dedin?* diye soruyor Derek. *Babam park yeri denetçilerinin cehenneme gideceğini söyledi*, diyor Millie. *Baban öldü*, diyor Agatha. *Biliyorum*, diyor Millie.

8.15: *Sen*, diyor Derek alçak sesle, Agatha'yı işaret ederek, *bağırıp duran*. *Sakın bana yalan söyleme*. *Yalan söylersen, onun gittiği yere gidersin*. *Onun hoş bir yere gitmediğinden emin olabilirsin*. Agatha hazırlıklı olmaya çalışıyor. *Bu adam tarafından kaçırıldın mı, kaçırılmadın mı?* Karl'ı işareti ediyor.

8.15.28: Agatha küçük kızın bakışlarını üzerinde hissedebiliyor. O da Millie'ye bakıyor. Millie sakince bakışlarına karşılık veriyor. Bir çocuk. Küçük bir kız. Agatha birden kocasıyla yemek masasında buluyor kendisini. *Çocuk istemiyorum*, demişti Agatha. Sonra kocasının yüzü, ağırlığı, yüz ifadesi; sonra Agatha'nın pişmanlığı, bedeninde duyumsadığı his.

8.15.52: Yalan Sandalyesi.

8.16: *Kaçırıldım*, diyor Derek'in gözlerinin içine bakarak. *Evet*.

millie bird

O kadar da görünmez değiliz sanırım, diyor Millie. Millie ve Karl, Derek'in ofisinde kilitliler; Derek Agatha'yı götürdü.

Hayır, diyor Karl. Değiliz.

Ne olacak peki?

Karl, Millie'yi alnından öpüyor. Bilemiyorum, Yalnızca Millie. Agatha sana neden kızgın? diye soruyor.

O bir kadın da ondan.

Ben de bir kadın mıyım?

Evet.

Ama sana kızgın değilim.

Teşekkür ederim.

Sen bana kızgın mısın?

Tabii ki hayır.

Hepsi benim suçum.

Hayır.

Annemi bulacak mıyız?

Elbette.

Söz veriyor musun?

Karl'ın cevap vermesine vakit kalmadan kapının kilidinden anahtar tıktıkları geliyor ve Jeremy başını içeri uzatıyor. *Pısst. Kaptan Cenaze*, diyor ve koridoru kolaçan edip içeri giriyor. Elleri belinde duruyor. *Merhaba beyefendi*, deyip Karl'ın elini sıkıyor. *Ben Kaptan Her Şey, efendim.* Millie'ye bakıyor. *Kaptan Her Şey burada.* Gözlerinin çevresine si-

yah kalemle bir maske çizmiş, dudağının üstüne de bir bıyık. Boynunda Indian Pacific peçetesinden küçük bir pelerin var.

Ne yapıyorsun? diyor Millie.

Başınız dertte. Sizi kurtarmaya geldim.

Millie, diyor Karl, bu çocuk kim?

Ben Kaptan Her Şey, efendim, diyor Jeremy. Size söylemiş-tim. Hakkınızda konuşuyorlar.

Kim? diyor Karl.

Trendeki herkes. Kirk istasyonunda polis sizi almak için bekliyor.

Millie ile Karl birbirlerine bakıyorlar.

Derek, ben biiip polisi arayacağım, dedi! Jeremy sola doğru sıçıyor, *Annem ona, beklemelisin Derek, dedi ve sonra –geri zıplıyor– Derek de anneme, Bunu biiip de olsa yapacağım Melissa, dedi, Sakın beni durdurmaya kalkma biiip olur ama annem onu yine de durdurmaya çalıştı ama Derek yine de polisi aradı; annem ona biiip surat dedi, kamuflajla gizlendiğim için beni görmediler; böylece bu odanın anahtarını çaldım, hem beni görseler bile karate tekmelerimle hepsini devirirdim –havaya bir tekme savurup elleriyle karate hamleleri yapıyor– çünkü böyle şeyleri yapmayı iyi bilirim.*

Yüzündeki ne? diye soruyor Millie.

Yüzüne parmak uçlarıyla dokunan Jeremy sırtıyor. Maskem.

Cesaretine hayran kaldım genç adam, diyor Karl. Bıyığı-na da öyle.

Jeremy ciddi bir yüz ifadesiyle onları süzüyor. *Hemen git-meniz gerek.*

Ciddi misin? diyor Karl.

Hiç bu kadar ciddi olmamıştım, beyefendi.

Jeremy önden çıkıyor. Kapıdan dışarı başını uzatıp önce sağa, sonra sola bakıyor ve dönüp eliyle peşinden gelmelerini işaret ediyor. Manny'yi belinden tutup çenesini omzuna yas-layarak taşıyan Karl çocuğun arkasından gidiyor. Sonra da

Millie. Vagonlar arasında yürürken Manny, Karl'ın omzunun üstünden bakıyor. Arkadan gelen Millie, *İyisin merak etme*, diyor ona. Manny'nin plastik saçlarına bakıyor ve aklı başka bir yere gidiyor. Babasının deniz kenarındaki saçları geliyor aklına ve ona, *Saçın ananasa benziyor*, deyişi. Babasının berberde yerdeki saçları, sabah uyandığındaki saçları, babasının saçları, babasının saçları, babasının saçları ve karnı çekiliyor, nerede olduğunu hatırlıyor; gaz çıkaran bebeğin, öfkeli adamın, huzurlu büyükannenin, annesi olan kızın yanından geçiyorlar. Sırt çantasını kucağında taşıyan Millie sırtındaki pelerinin kımiltısız, ölü bir hayvanın derisi gibi sarktığını hissediyor.

Jeremy onları trenin en arkasına açılan bir kapıdan dışarı çıkarıyor. Rüzgâr pelerinini yeniden canlandırıyor ve pelerin orada olmaktan heyecanlanmış gibi, rüzgâr ve temiz havadan memnun çırpınmaya başlıyor. Birlikte çöle bakıyorlar. Millie bu kadar geniş bir gökyüzü görmemişti hiç.

Peki ya Agatha? diye soruyor Millie.

Kimin umurunda? diyor Karl.

Ama bu yaptığımız kabalık, diyor Millie.

O da kaba biri zaten.

Jeremy, Millie'nin sırt çantasına şişe su ve müsli bar koyuyor. *Şu tarafa gidin*. Millie'ye bakarak eliyle işaret ediyor.

İnanılmaz şey, diyor Karl, Manny'yi kaldırarak. *Gördün mü Manny? Burası Avustralya.*

İşte size bir harita, diyor Jeremy. *Tatilde neler yaptığımı okuldakilere göstermek istediğimi söylediğim zaman annem çizmeme yardım etmişti. Bu da pusulanız. Orada bir pub var – Büyük Avustralya Pub'ı. Haritada bir yeri işaret ediyor. Gece orada kalabilirsiniz. Arkasına bakıyor, sonra yeniden Millie'ye dönüyor. Annemle babamı ziyarete gittiğimizde orada kalırız. Güneye giden yolu takip edin, mutlaka bulursunuz.*

Bunca şeyi nereden aldın? diye soruyor Millie.

Ben Kaptan Her Şey değil miyim?

Bizim için bunları yapmak istediğinden emin misin? diye soruyor Millie. Kendi pelerininin sırtında dalgalandığını hissediyor.

Jeremy, Millie'nin gözlerinin içine bakıyor. Keçeli kalem-den bıyığı bir an titreyiyor. *Evet, Kaptan Cenaze.*

Bir filmde gibi hissediyorum kendimi, diyor Karl. *Benim hayatım hakkında bir film yaparlar mı, Millie? Sence Paul Newman beni canlandırmak ister mi? Veya şu Branson Spike'i oynayan çocuk?*

Millie trenden aşağı bakıyor. Zemin hızla altlarından kayarak geçiyor. *Nasıl ineceğiz peki?*

Evet, Kaptan Her Şey, nasıl ineceğiz bu trenden? diye soruyor Karl.

Jeremy bir şeyler söyleyecek oluyor ama Karl araya giriyor. *Endişelenme, Millie,* diyor. *Manny ve ben aşağı atlarız, sonra koşup trene yetişirim ve sen atlarsın. Seni yakalayacağım, söz veriyorum.*

Ama efendim, diyor Jeremy. *Birazdan...*

Karl eliyle Jeremy'nin ağzını kapatıyor. *Bizim için yeterince çaba gösterdin, Kaptan Her Şey.* Derin bir nefes alıyor. Elleri boş kalsın diye Manny'yi yanlamasına pantolon askısına sıkıştırıyor. *Bana inanıyorsun, değil mi Millie?* Millie yanıt vermeyince Karl bunu bir tür onay kabul ediyor ve *Bunu yapacağım,* diyor. *Süper biriyim ben, yapabilirim.* Tırabzana tutunuyor, atlamaya hazırlanıyor. *Bunu yapabilirim, yapacağım, yapacağım...*

Tren yavaşlıyor, yavaşlıyor ve duruyor.

Karl tırabzanı bırakıyor. Jeremy'ye doğru dönüyor.

Roald istasyonuna geldik, diyor Jeremy, başını kaldırıp Karl'a bakarak. *Burada posta alıp bırakıyoruz. Mutlaka birkaç dakika dururuz.*

Karl iç geçiriyor, kendi kendine mırıldanıyor. Trenin arka-

sındaki merdivenden aşağı iniyor. Son basamaktan aşağı atlıyor ve yere inince yüzünü buruşturuyor. Millie merdivenden inmeye başlıyor. Yarı yola gelince duruyor. Jeremy yukarında ona bakıyor. Millie basamakları hızla tırmanıyor.

Ne yapıyorsun? diyor Jeremy. *Gitmen gerek. Bir başka kaptan olarak, sana trenden inmeni emrediyorum. Daha yüksek rütbeliyim ben. Trenden in yoksa!..*

Millie onu iki omzundan yakalayıp sahte bıyığından öpüyor. Jeremy'nin yanakları Millie'nin saçları gibi, çöl toprakları gibi kıpkırmızı oluyor. *Lütfen Agatha'ya nerede olduğumuzu söyle,* diyor ve merdivenden aşağı iniyor.

Karl ve Millie, tren raylarında yan yana duruyorlar. Millie, Jeremy'ye selam veriyor. *Teşekkürler, Kaptan Her Şey,* diyor.

İyi şanslar, diyor Jeremy, yüzünde çarpık bir gülümsemeyle.

Tren yeniden hareket edip ağır ağır uzaklaşmaya başlayana dek Millie raylarda durup onu seyrediyor. *Seni asla unutmayacağım, Kaptan Cenaze!* diye haykırıyor Jeremy. Millie treni gözden kaybolana dek izliyor; sonunda sessizlik her yanı kaplıyor, güneş tenini sızlatıyor.

Karl, Manny'yi sıkı sıkı göğsüne bastırıyor. *Baksana,* diyor. Boştaki elini havada şöyle bir sallıyor. *Burası Avustralya. Biliyor musun? Gerçek Avustralya.*

Millie, Jeremy'nin gösterdiği yöne doğru yürümeye başlıyor. *Haydi Karl,* diyor. *Gidelim.*

Şu gökyüzüne bak. Şu toprağa bak. Karl yere bir tekme atıp her yana toz toprak saçıyor. *Şu çalılara bak. Bu arazinin her metrekaresine cesetler gömülmüş olabilir ve bunu asla bilemeyiz. İngilizler burada deneme amaçlı bombalar patlattı da kimsenin haberi olmadı. Bomba diyorum, Millie. Yaşadığım semtte kıcımlı kaşısam komşularım nasıl bir hastalık kapıldığını merak ederdi. Ama burada kimsenin ne yaptığından haberi yok.* Manny'yi başının üzerine kaldırıyor. *Duydun mu evren?* diyor. Duraksıyor, derin bir nefes alıyor ve ciğerle-

rinin tüm gücüyle haykırıyor: **BURADA NE HALTLAR KARIŞTIRDIĞIMI KİMSE BİLMİYOR!**

Millie onu dinlemiyor. Tek duyduğu, yürürken ayaklarının çıkardığı ses. Her adımı kulağına şöyle bir ses veriyor: *Anne, Baba, Anne, Baba, Anne, Baba, Anne, Baba.*

Karl birkaç metre geride durmuş gökyüzüne bakıyor, Millie'nin bazen kendi başını döndürmek istediğinde yaptığı gibi kendi etrafında dönüyor. Millie ona sinir oluyor. Bunun için zaman yok. *Acele etmemiz gerekiyor,* diye sesleniyor Karl'a.

dördüncü bölüm

agatha pantha

10.37: Sarışın kadın Agatha'nın Kirk istasyonunda tren-den inmesine yardım ediyor. *Biraz beklemen gerekecek Agatha, diyor. Perth'e dönen tren önümüzdeki birkaç saat içinde gelecek. Seni almaları gerektiğini biliyorlar. Güven vermek istercesine gülümsüyor. Kalgoorlie'de inmeyi unutma. Oradan otobüsle güney sahiline gidebilirsin. Sandığından da kısı sürede evine dönmüş olacaksın. Kendine iyi bak, olur mu?*

Agatha başını sallayıp onun yürüyerek uzaklaşmasını izliyor. *Evim, diyor Agatha, çantasını göğsüne bastırarak. Evet. Gözlüğünü düzeltiyor.*

10.39: Bir adam yaklaşıyor yanına. *Affedersiniz, diyor. Saatiniz var mı?*

Agatha elini saatinin üzerine koyuyor. *Saatim var mı? Saatin yok, ama kimin saati varsa onunla konuşmak isterim! Saatin kaç olduğunu bilmiyorum. Şu anda Standart Agatha Saati'ndeyim!*

Pardon hanımefendi, diyor adam. Kusura bakmayın rahatsız ettim.

Evet! diyor Agatha. Ettin!

10.41: Tren hâlâ peronda ve insanlar sağda solda oyalanıyor, trene yeniden binecekleri zamanı bekliyorlar. Agatha'nın yanından bir kadın geçiyor. Kendini beğenmiş bir tip, saçını tepesinde toplamış, pasta süsü gibi kabartmış. *Sen bir pasta değilsin küçükhanım, diyor kadına Agatha öne doğru eği-*

lerek. Pembe kazaklı bir adam geçiyor. *Kazağın fazla pembe,* diyor Agatha biraz daha yüksek sesle. *Bacaklarını fazla açarak yürüyorsun,* diyor bir başkasına, sesini biraz daha yükselterek. İki eliyle bankın kenarına sıkı sıkı tutunuyor. *Bulutlar böyle hareket etmemeli!* diye haykırıyor ayağa kalkarak. *Mantıksız bir burun! Seri katil tıraşı! Güneş gözlüğün fazla büyük! Fazla çocuklu! Gözlerin birbirine çok yakın!*

Koşarak yanına gelen küçük bir çocuk dikkatini dağıtıyor. Yüzüne siyah bir bıyık çizilmiş ufaklığın. *Bunu düşürdünüz, hanımefendi,* diyor Yaş Defteri'ni uzatarak. Agatha defteri alıyor ve çocuk boynundaki peçeteyi dalgalandırarak hızla uzaklaşıyor. Agatha onun zıplayarak boşluğa bir uçan tekme attıktan sonra trene girip yok oluşunu izliyor.

Bıyığın gerçek değil, diyor. Defteri açıp bakışlarını titizlikle kaydettiği Yanak Elastikiyeti ölçüleri üzerinde dolaştırıyor. Kol Sallanma Ölçüsü. Meme Uçlarından Bele Mesafe. Karl'ı Neredeyse Öpmek Üzere Olduğum Anların Sayısı.

Ne? diyor.

Tanımadığı bir el yazısı devam ediyor: Horultu Ölçer. Gülmüsemi Anları. Karl'ın Beni Öpmek İsteddiği Anların Sayısı. En Sevdiğim Agatha Yüz İfadeleri. Otobüs Çalma Girişimlerim. Sayfayı çeviriyor. Dövdüğüm Sarhoşlar. Buna gülüyor ve sayfaları çevirmeye devam ediyor. Haykırdığım Hakaretlerin Sayısı. Gördüğüm Ölü Şeyler. Otobüsle/Trenle/Yaya Katettiğim Mesafeler. Sevdiğim İnsanlar.

Bu sonuncusundan sonra büyük bir soru işareti.

Sayfaya bir harita çizilmiş. Kırmızı bir çarpıyla bir araba çiziminin yanında başka bir el yazısıyla *Merhaba, şu an buradasın,* yazıyor. Bir başka kırmızı haç ve başka bir çizim, bu kez üzerine *Büyük Avustralya Pub'ı* yazılmış bir binanın yanında *Onlar da buradalar,* yazıyor. Bir kırmızı haçtan diğerine siyah bir ok çizilmiş. *Saygılarımla, Kaptan Her Şey.*

Defter Agatha'nın elinde titriyor.

10.54: Tren istasyonunun tuvaletinde aynanın karşısında duruyor. *Onlar yaşlanmayacak, diyor. Biz yaşlanmaya terk edilenlerin aksine.*

Kolları fazla çilli! diye haykırıyor aniden. Düğmelerini açıp ceketini yere atıyor. *Elleri erkek eli!* diye bağırarak ellerini havaya kaldırıyor. Ayakkabılarını duvara atarak çıkarıyor. *Koca ayaklı!* Bluzunun düğmelerini açıp çıkarıyor, yere atıyor. *Memeleri sarkmış!* Eteğinin fermuarını açıp belinden aşağı kaydırıyor, kalçalarını sallayıp yere düşürüyor. *Göbek deliği fazla yukarda!* Sutyeni, külotu, külotlu çorabıyla, gözlükleri gözünde, aynada kendine bakıyor, kendine bu şekilde bakmanın çabasından soluk soluğa kalıyor. *Konuşurken burun delikleri genişliyor!* Ellerini önünde birleştirip kendini bir şeye teslim ediyor, duruma bir tür incelik ve haysiyet kazandırmaya çalışıyor, yani tam da eksik olan şeyleri. *Çok yaşlı,* diyor. Gözlüğünü çıkarıp lavabonun kenarına koyuyor.

Avucunu yüzüne, yanağına koyup aynaya eğiliyor. *Fazla yaşlı,* diyor kendi gözlerinin içine bakarak.

Ron'un artık hiç yaşlanmayacağı geliyor aklına. Onun gerçekten yaşlandığı zaman nasıl görüneceğini asla bilemeyecek. Nedense haksızlık gibi geliyor, kendisi dünyaya yaşlanınca nasıl biri olacağını göstermek zorundayken Ron'un buna mecbur olmaması. Sanki Ron bir şeyleri ucuz atlatmış gibi geliyor Agatha'ya.

Kendinden, bedeninden nefret ediyor ve ağlamaya başlıyor, yüzünden acınası yaşlar yuvarlanıyor; çok yaşlı, üzgün, zavallı yaşlı bir kadın ve kendinden nefret ediyor, kendinden öyle nefret ediyor ki her şeyden çok kendine duyduğu nefreti hissediyor.

O sırada tuvaletin sifonu çekiliyor ve bir kadın tuvaletten çıkıyor.

Kadın doğruca aynaya yürüyüp lavaboda ellerini yıkıyor. İncecik, kaslı bir bedeni var. Uzun ve ince burnu dikkat çeki-

ci. Agatha bunu haykırmak üzereyken kendini tutuyor ve iç çamaşırlarıyla orada öylece dikiliyor, ne yapacağını bilmiyor. Kadın ellerini yıkarken tuhaf bir sessizlik oluyor.

Sonra. *Yolculuk ne tarafa?* diyor kadın.

Şey. *Güneybatı sahiline*, diyor Agatha; bedenini olduğundan beş kat büyük hissediyor.

Biz Perth'e gidiyoruz, diyen kadın Agatha'ya aynadan gülümseyip gözlerinin çevresindeki deriyi parmaklarıyla hafifçe geriyor. *Uzaklaşmaya çalışıyoruz işte*. Aynada kendine dil çıkarıyor. *Nasıldır bilirsin*. Bluzunu düzeltiyor, Agatha'ya göz kırıp tuvaletten çıkıyor.

11.12: Agatha giyindikten sonra tren istasyonundaki kafe tezgâhının yanında dikiliyor, kızarmış yiyecekleri özlemle seyrederek midesinden gelen gurultuları dinliyor. Tezgâhın birkaç metre ötesinde duruyor.

Tezgâhın arkasındaki adam Agatha'ya bakıyor. *İyi misin?*

Evet! diyor Agatha ama yerinden kıımıldamıyor.

Bir şey ister misin?

Evet!

Adam iç geçiriyor. *Ne istersin peki?*

Şunlardan birini! Agatha Çin böreğini işaret ediyor. *Bir tane de şundan! Meat pie*'yi⁹ gösteriyor.

Tezgâhın arkasındaki adam iki siparişi kahverengi bir kesekâğıdına koyuyor. Tezgâhın üzerinden Agatha'ya uzatıyor. Başını sallıyor. *Borcunuz altı yirmi beş, teşekkürler*.

Agatha çok ama çok aç. Kesekâğıdını alıp kaçmayı düşünüyor. İnsanlar böyle şeyler yapar, değil mi? Sahip olduğundan fazlasını daha önce hiç istememişti. Derken ağzı kendiliğinden açılıyor, *Yapamam*, diyor.

Neyi yapamazsın?

Benim... İç geçiriyor.

Adam paketi alıyor. *Hayır kurumu değilim, hanımefendi*.

9. Avustralya'ya özgü, genellikle etle yapılan bir çeşit börek. (ç.n.)

Ben hallederim, diyor Agatha'nın arkasından gelen bir ses. Dönüp bakınca, tuvaletteki kadının yirmi doları havada sallayarak yaklaştığını görüyor Agatha. Agatha'ya gülümseyen kadın tezgâha doğru süzülüyor. *Ben hallederim*.

Ben işimi yapmaya çalışıyorum, diyor satıcı.

İnsanda biraz vicdan olur.

Parayı ver yeter. Adam banknotu kapıp paranın üstünü tezgâha fırlatırcasına bırakıyor. Kesekâğıdını alıp Agatha'ya bakarak havada sallıyor. *Şanslı gününmüş, ha?*

Kadın paketi ondan alıp yürüyor. Agatha'ya takip etmesini işaret ediyor. *Ben Karen*, diyor ve paketi bir adamın tek başına oturduğu masaya bırakıyor. *Bu da Simon*, diyor adamın omzunu sevgiyle hafifçe okşayarak.

Simon'ın Karen'dan genç olduğu belli. Güçlü hatları, esmer bir yüzü var. *Oğlu mu?* diye düşünüyor Agatha. Simon şaka yollu hafif bir şaplak atıyor Karen'ın poposuna. *Hayır değil*, diyor Agatha içinden.

Simon Agatha'ya *Hey*, diye selam verip hafifçe gülümsüyor. Dişlerinin arasında yediği kurabiye'nin kırıntıları var. Bir sandalye çekip oturan Karen ellerini masanın üzerine koyuyor.

Agatha da oturup sanki ne yapacağını görmek ister gibi gözlerini kesekâğıdına dikeyiyor.

Bir adın var mı? diye soruyor Karen.

Evet, diyor Agatha.

Karen gülümsüyor. *Sessiz bir tipsin demek. Neyse, devam et. Yemeğini ye*.

Benden ne istiyorsun? diye soruyor Agatha.

Ha, diyor Karen. *Börek bile alamayan bir kadından ne istiyor olabilirim? İç çamaşırlarıyla kendine bağırın bir kadından? Böreğini ye, hanımefendi*.

İç çamaşır mı? diyor Simon. Karen'ın pantolonunun belini hafifçe çekştiriyor.

Karen onu omzuyla itekliyor. *Tanrım, Sime*, diyor adamın

yanağını okşayarak. *Dişlerinin arası kurabiye kırıntısı dolmuş. İkisi kıkırdamaya başlıyorlar. Git ağzını yıka, tamam mı?*

Simon ayağa kalkıyor. *İstekleriniz benim için emirdir. Sırıttıyor, eğilip selam veriyor ve gidiyor.*

Agatha böreği kesekâğıdından çıkarıp kâğıdın üzerine koyuyor. Masanın ortasındaki çelik sepetten bir bıçak ve çatal alıp böreği kare biçiminde küçük lokmalara ayırarak yemeye başlıyor. Karen'in bakışlarını üzerinde hissediyor.

Tuvalette olanlar hakkında konuşmak ister misin? diye soruyor Karen.

Hayır, diyor Agatha.

O zaman sana bir sır verebilir miyim? diyor Karen öne doğru eğilerek.

Hayır, diyor ağzı börekle dolu Agatha.

Karen gülüyor. Sandalyesinde iyice öne eğiliyor. Arkasına bakıyor, sonra Agatha'ya dönüyor. *Korkunç bir şey yaptım, diye fısıldıyor. Şimdi de şu karma olayını, bilirsin işte, düzeltmeye çalışıyorum. İnandığımdan bile emin değilim ama. Göz kırıyor. Ne olur ne olmaz. Börek güzel mi?*

Agatha başını sallıyor. *Teşekkür ederim, diyor. Sonra, Biri ni öldürmedin değil mi?* diye soruyor.

Hayır! Elbette hayır. Karen sandalyesinde kımıldanıyor.

Uyuşturucu?

Hayır.

Silah?

Hayır.

Seks işçisisin o zaman, değil mi?

Hayır!

Durum ne kadar kötü?

Gerçekten çok kötü.

On üzerinden?

Sekiz.

Agatha yutkunuyor ve Karen'a bakıyor.

Ve buçuk. Karen ellerini ovuşturmaya başlıyor. *On. Kesinlikle on. On olmalı. Ben... ben...* Dirseklerini masaya yaslayıp parmaklarını kenetliyor. Agatha'nın gözlerinin içine bakıyor. *İyi biri değilim.*

Agatha Çin böreğini kaldırıp ağzının yan tarafıyla ısırıyor. Çiğnerken Karen'ı seyrediyor. Lokmasını yutuyor, yüksek sesle, ağır ağır, *Ben de iyi bir insan değilim,* diyor.

Karen, Agatha'nın söylediklerine tuhaf bir şapırtıyla karşılık veriyor. Elini masanın diğer tarafından uzatıp Agatha'nın elini yakalıyor. *Sence iyi bir insan var mıdır?* Agatha'nın elini sıkıyor.

Agatha, elinin üstünde duran ele bakıyor. Yaşlanmanın bu kadının elini selofan gibi kapladığını görebiliyor ve başka bir kadının da yaşlanmanın sıkıntılarını deneyimlemesi hoşuna gitmiyor. Onun için kendi bedenine üzüldüğü gibi üzülmüyor da, yalnızca bu kadınla arasında bir bağ hissediyor; kadın Agatha'ymış, Agatha da bu kadınmış gibi, ikisi aynı kişiymiş gibi.

Eee? diyor Karen. *Sence iyi biri var mıdır söylesene?*

Ron. Agatha, Ron'u düşünüyor. Sonra aklına Millie'nin yüzü geliyor ve o anda güçlü, sessiz bir şekilde zihninde asılı kalıyor. Peki ya Karl? O iyi biri mi?

Ben Agatha, diyor Agatha soruya nasıl yanıt vereceğini bilemediği için.

Simon geri geliyor. *Pisuardaki naftalin tabletlerine işedim,* diyor. *Süperdi be.* Karen'a dişlerini gösteriyor. *Temizlenmiş mi?*

Karen uzanıp onun elini tutuyor. *Olmuş aşkım,* diyor. Agatha, etrafta başka hiçbir şey yokmuş gibi birbirini okşayan ellerine bakıyor ikisinin. Kendi yanında bu kadar yakın olduğu birinin varlığını hayal edemiyor. *Dinle, Sime,* diyor Karen saatine bakıp. *Arabaya benzin alır mısın? Yola çıkmamız gerek.*

Tamam Annecik. Göz kırıyor.

Simon yürüyüp giderken Karen, Agatha'ya dönüyor. *Dün kocamı terk ettim. Simon da karısını terk etti.*

Agatha ona dik dik bakıyor.

Çocuklarım var. Çok küçük değiller ama fazla büyük de sayılmazlar. Kimseye söylemedik. Çektik gittik. Karen kollarını başının üstüne kaldırıp esnetiyor, sonra geri indiriyor. Tanrım, bunu söylemek o kadar rahatlattı ki beni. Umarım sakineası yoktur.

Var, diyor Agatha.

Karen gülüyor. *Haklısın. Neyse. Yalnızca Simon'la olmak istedim. Çocuklarımı çok seviyorum. Ama hayatımı da seviyorum. Bir hayat istiyorum. Hayat gibi bir hayat, yani. Çocuklar bir gün bunu anlayacak.*

Büyük olasılıkla anlamayacaklar, diyor Agatha.

Karen başını iki yana sallıyor. *Umarım yanılıyorsunuzdur.*

Agatha, Millie'nin annesini düşünüyor. Millie'yi nasıl terk ettiğini. Bütün bedeninin öfkeyle titrediğini hissediyor. Öfke boğazına kadar yükseliyor, tenini yakıyor. Millie'nin annesini görüp ona şöyle demek istiyor: *Kendini ne sanıyorsun? O yalnızca bir çocuk.* Karen'a da aynısını söylemek istiyor şu an: *Kendini ne sanıyorsun?* Onun yerine, *On üzerinden on,* diyor.

Karen arkasına yaslanıyor. Birkaç dakika sessizce konuşuyorlar. Yazarkasa cınlıyor, buzdolapları açılıp kapanıyor, çevrelerinde insanlar duyulmaz sohbetler ediyor. *Dinle, seni bir yerlere bırakmamızı ister misin?* diye soruyor Karen sonunda. *Aynı yöne gidiyoruz sayılır. Bize yol arkadaşı olursan seviniriz.*

Hayır, diyor Agatha. Trenle geri döneceğim ben. Teşekkür ederim.

Agatha servis istasyonunda masada oturuyor ve Yaş Defteri'ne bakıyor. Sevdigram İnsanlar. Ve soru işareti. Millie'nin

annesinin aylar önce penceresinden içeri bakışı aklına geliyor. *Üzüntünün her şeyi kaplamasına izin vermeden nasıl yaşlanılır?* Ron'un ölümünden sonraki anları, sokakta nasıl yürüdüğünü, bahçe kapısından evine nasıl girdiğini, hissettiği baskıyı, bedeninin patlamak üzere olduğunu hatırlıyor. Evdeki boş odayı düşünüyor. Kocasının öldüğünü gördükten sonra evine döndüğünde bir çocuk, kendi çocukları boş odada, onların odasında oturuyor olsa ve Agatha yatağa, onun yatağına otursa nasıl olurdu? Çocukları kız mı olurdu acaba? Bazen bir kız çocukları olduğunu hayal etme izni verirdi kendine. Peki ona ne derdi? Ne söylerdi? *Baban öldü.* Bir çocuğa, çocuğunuza hayatın böyle olduğunu nasıl anlatırdınız? Yaşadığınızı ve sonra öldüğünüzü nasıl açıklardınız? En iyisinin, en doğrusunun kimseye derinden bağlanmamak olduğunu?

Agatha. Benzin parasını ödemek için kasa sırasında bekleyen Karen ona sesleniyor. Bezgin görünüyor. *Affedersin canım, araba kullanabiliyor musun? Rica etsem arabayı pompaların önünden çekebilir misin? Simon nereye kayboldu Tanrı bilir. Anahtar kontakta. Kusura bakma ne olur.*

Agatha kalkıp dışarı bakıyor. Altı yedi araba sırada bekliyor. Biri arada bir korna çalıyor. Tezgâhın arkasındaki adam yazarkasayla uğraşıyor, bilgisayar sisteminde bir sorun olmalı. Agatha dönüp Karen'a bakıyor. Gözlerini iyice kıstığında Karen biraz Millie'nin annesini andırıyor. *Çocuğuna hayatı nasıl anlatırsın?*

Bir yolunu bulmalı, diyor Agatha, çantasını omzuna atarak.

Pardon? diyor Karen, otomatik kapılara doğru yürüyen Agatha'ya.

Araba kullanmayı biliyorum dedim, diyor Agatha.

Ah, sağ ol canım. Karen gülümsüyor. *Sime üstüne işeyecek yeni bir şey bulmuş olmalı.*

Herhalde öyledir, diyor Agatha. Kapıya ulaşınca dönüp Karen'a bakıyor. *Dinle.* Kapı arkasında açılıyor, Agatha dışa-

rının sıcaklığını sırtında hissediyor. *Gerçekten çok üzgünüm, özür dilerim.*

Karen onun özrünü elini sallayarak reddediyor. *Hiç sorun değil, canım. Afiyet olsun.*

Hayır, diyor Agatha kapıdan çıkarken kendi kendine. Onun için özür dilemedim.

Arabanın kapısını açıp sürücü koltuğuna oturuyor. Anahatarlar kontakta. Onları avucuyla yokluyor. Şingirdiyorlar. Arabayı çalıştırıyor. Birden kendi yüzünü de Karl'ınki gibi bir posterin üzerinde görüyor. *Aranıyor, yazıyor posterde. Gaza basıyor.*

Sonra da durmuyor. Büyük Avustralya Pub'ına giden siyah oku takip eden araba resmini düşünüyor ve durmuyor.

Evet, diyor kendi kendine. Bu da kesinlikle on üzerinden on.

12.17: Otobana çıkıyor. Agatha Pantha, çölün ortasında otobanda araba kullanıyor. Saatte altmış kilometreden fazla yapmıyor ama kullanıyor işte. *Araba kullanıyorum, diyor pencereden dışarı. Araba kullanıyorum!* diye haykırıyor yol kenarında sigara içen bir işçiye. *Yapma ya!* diye sesleniyor adam da. *Araba kullanıyorum!* diye haykırıyor anlaşıldığı kadarıyla arabası bozulmuş bir kadına. *Defol be!* diyor kadın. *Araba kullanıyorum!* diye haykırıyor gökyüzüne, kuşlara ve hiçbir karşılık gelmiyor, yalnızca yüzünde hissettiği rüzgâr ve hızla esen rüzgârın sesi.

Aferin size, kuşlar! diye sesleniyor pencereden dışarı. *Bu yol gerçekten kaymak gibi!* İki eliyle direksiyonu tutuyor ve gördüğü her şeye gülüyor. *Gösterişli bir posta kutusu! Mükemmel bir yön işareti! Benekleriniz harika, inekler! Yakışıklıslınız ağaçlar! Şu bulut bana gülümsüyor! Mavi tonun çok hoş, gökyüzü!*

Agatha düzeltmek için elini uzatınca gözlüğünün olmadığını fark ediyor. Zihninde servis istasyonu tuvaletinde, lavabonun üzerinde durduğunu görebiliyor. Gözlerini kırıştır-

mamaya gayret ediyor ve onları fal taşı gibi açarak serin havayı göz yuvarlarında hissetmeye çalışıyor.

Yol kenarında bir yön levhası görüyor. *Ah!* diyor ve freni acı acı öttürerek arabayı durduruyor. *Büyük Avustralya Pub'i* yazan tabela sonsuz görünen dümdüz bir toprak yolu işaret ediyor. Haritaya danışıyor.

Agatha yutkunuyor. Sinyal lambasını buluyor. Yakıyor. *Senin çok hoş, sinyal lambası,* diyor. Sola dönüyor.

daktilograf karl

Öleceğiz Millie, diyor Karl. Günün çoğunu çölde güneye doğru ilerleyerek geçiriyorlar. Güneş ışıkları hâlâ tepede ve güçlü; suları azalmaya başlıyor.

Sana başından beri bunu anlatmaya çalışıyorum, diyor Millie.

Hayır, yani er ya da geç değil şimdi öleceğiz. İstedğin bu muydu, Agatha Pantha? diyor gökyüzüne bakarak. Katil. Sesi yankılanmadan çevrelerindeki düzlükte yok oluyor. Öyle. Susadım ki.

Manny'yi kendine doğru çevirip gözlerinin içine bakıyor. Değil mi, Manny? Sen anlıyorsun beni. Buradan nefret ediyorum! Avustralya – ne biçim bir isim bu! Öyle kuru bir yer ki. Her yanı da aynı. Asla bitmiyor, Manny. Toprağı tekmeliyor. Bu toz topraktan nefret ediyorum. Toz toprak işte. Toz toprağı kim sever? Hiç kimse. Kimse sevmez. Bu gökyüzünden nefret ediyorum. Bu düzlükten nefret ediyorum. Burada yaşanır mı yahu? Manny'den destek alarak dizüstü çöküyor. BURADA HİÇBİR ŞEY YOK, diye haykırıyor, başını Manny'nin göğsüne gömüyor.

Acele et, diyor Millie.

Karl ayağa kalkıp yürümeye devam ediyor. Melbourne'e yarın ulaşamayız, Millie.

Evet, ulaşabiliriz.

Asla ulaşamayacağız.

Ulaşacağız.

İmkânsız.

Her şeyi bilemezsin, diyor Millie birden durup. Pub şu mu yoksa? diyor eliyle işaret ederek.

Karl gözlerini kısıp Millie'nin gösterdiği yöne bakıyor. Benimle alay etme, Millie. çok susadım. Dehidre oldum sanıyorum. Ne anlama geldiğini biliyor musun? Ölümün ilk aşamalarından biridir.

Şurada bir pub var, diyor Millie haritayı kaldırarak. Kapitan Her Şey bize nasıl gideceğimizi anlattı.

Ama ben bir şey göremiyorum. Karl elini Millie'nin alnına koyup ateşini ölçüyor. Ah Tanrım, diyor. Başına güneş geçti sanırım. Tamam, Millie. Sorun yok. Millie'yi kaldırıp taşımayla çalışıyor ama çocuk itiraz ediyor.

İyiyim ben. Karl'ı itiyor.

Enerjini boşa harcama, Millie, diyor Karl.

Millie önden yürüyor. İyiyim dedim.

Bekle, diyor Karl. Uzaktan bir gümbürtü geliyor. Nedir bu? Beyaz bir hizmet aracı yarım kilometre kadar uzaktaki toprak yolda ilerliyor, kırmızı bir gölde su kayağı yapıyormuş gibi kırmızı tozlar kalkıyor arkasından. Bir araba, diyor Karl. Bu bir araba, Millie. İnsanlar.

Beyaz araç yavaşlıyor, sonra duruyor. Toz manzaraya çöküyor, sanki nefes alıp verirken tozu da kaldırıp indiriyor. O zaman Karl bir bina görüyor. Olabilir mi... Karl gözlerini kapatıp yeniden açıyor. Millie, pub'a geldik, diye sesleniyor. Manny'yi kaldırıp dudaklarından öpüyor. Kurtulduk.

Karl daha önce bir bina gördüğü için hiç bu kadar sevinmemişti. Kahverengi, ahşap bir bina bu, alçak ve süslü bir şey. Bu yüzden oyuncığa benziyor, sanki dev bir çocuk eski tahtaları toplayıp yapıştırarak oyuncak bir kulübe yapmış. Çatıya asılmış olan tabelada büyük ve yuvarlak harflerle Büyük Avustralya Pub'ı yazıyor.

Aradığımız yer burası, diyor Millie. Toza parmaklarıyla BURADAYIM ANNE yazıp kapıdan içeri dalıyor.

Karl, bu tür yerlerin müdavimleri hakkında çok şey duymuştu. Kaba saba, kavga etmeye her an hazır adamlar. Elleri kocaman, gözleri gün ışığında dolaşmaktan sürekli kısık. Kurdukları cümleler birkaç isim, yüklem ve bol küfürden ibaret.

Bir bara giriş anı yaşamayı bekliyor. İçeri girecek ve herkes dönüp ona bakacak, müzik duracak, bir bardak kırılacak. (Filmde onu kim canlandıracak acaba? Paul Newman'ın öldüğünü hatırladı. Tanıdığı oyuncular arasında hayatta olan var mı?) Derken, aniden güveni yerine gelecek ve Erkek Omuzlarıyla içeri girecek, bilirsiniz, omuzlarını geri atıp göğsünü çıkararak Erkek Yürüyüşü'yle ilerleyecek. Bu tür adamlar bir numaracıyı hemen ayırt edebilir ama Karl bir Erkek, Ölümle Yüzleşti ve onu yendi! Ölüme çelme taktı! Bir Erkek o! Millet! Bir Erkek! Bakın, bir Erkek! İki üç adımda bara ulaşacak, bar taburesini çekip Erkek Poposu'nu yerleştirecek, Erkek Yumruğu'nu bara indirecek ve iki duble bir şey (Paul Newman ne içerdi?) ısmarlayacak – hayır, emredek. Pub'daki herkes ona bakacak, Karl barmene doğru eğilecek ve alçak, genizden gelen bir sesle –çünkü güçlü birinin sesini yükseltmesine gerek yok– *Üç duble olsun*, diyecek. Herkes bir anda nefesini tutacak mı acaba? Belki. Ama Karl onları duymayacak bile, çünkü Bir Erkek Olmak'la meşgul olacak. Sonra diğer erkekler onu gördüklerine çok sevinecek, elini sıkacak, *Çak!* diyecek veya her ne yapıyorlarsa onu yapacak, Erkekçe Şeylerden söz edecekler, örneğin Tamir Aletleri, Tarım, Spor ya da sohbet ilerledikçe başka konular açılacak.

Ancak kapıyı açınca bara üç adımda ulaşmasının mümkün olmadığını görüyor.

Karl, neden bu kadar büyük adımlar atıyorsun? diye fısıldıyor Millie.

Ne? diye fısıldıyor Karl. *Aptalca mı görünüyor?*

Evet, diyor Millie.

Karl normal adımlarla bara gidiyor. Bir duvarı boydan boya kaplayan Avustralya'nın her yerinden plakalar bir plaka mezarlığını andırıyor. Pub'ın farklı yerlerinde beş tane televizyon var, hepsi Avustralya Futbol Ligi'nin aynı maçını gösteriyor. Halı kaplı ve karanlık bir mekân. Tavanı alçak. Hava yoğun. İçeri sızan güneş ışığı havada dans eden tozları aydınlatıyor.

Barda oturup sohbet eden iki adam Karl'ı fark etmiyorlar bile. Bardakları kurulamakla meşgul olan barmen başıyla selam veriyor. Karl da başıyla ona karşılık veriyor. *Biliyor*, diye düşünüyor. *Bir Erkek olduğumu biliyor*. Bir bar taburesi çekiyor. Tabure gürültüyle gıcırıyor. Başını kaldırıp barmene bakıyor. *Pardon*, diyor ve yüzünü genelde yapmadığı bir şekle sokuyor. Kadınsı bir mimik yüzündeki, bu kadarını biliyor. Kendinden şimdiden nefret ediyor. Manny'yi bar tezgâhına yashıyor. Barmen kaşlarını kaldırıyor. Karl bar taburesine oturmaya kalkıyor ama dikkatten paralyze olduğundan, üzerindeki Erkek Olma baskısı yüzünden tabureyi tutturamayıp kışkırtı yere düşüyor ve Manny de gürültüyle üstüne yuvarlanıyor. Çıkan gürültü bütün pub'da yankılanıyor.

Fakat en kötüsü bu değil. En kötüsü, Karl'ın çıkardığı ses. İstemeden dudakları arasından kurtulan inilti, yüzlerce yıldır içinde biriken zehirli gazları bırakan bir volkanın sesi gibi. Yalnızca fiziksel gücünü sonuna kadar zorlayan Çok Yaşlı Erkeklerin çıkarabileceği türde bir homurtu: *Uffffffffffff*. Karl'ın şimdiye dek çıkardığı en kötü ses, zaten bir kez daha çıkarabileceğinden emin değil. Sanki kendi bedeninin dışında gibi dinliyor çıkardığı sesi.

Birkaç saniye boyunca yerde uzanıp bu erkeklerin kısa bir süre için de olsa onu Kendilerinden Biri sandığı o kısa tatmin edici anı düşünüyor. Manny'nin yüzünü burnunun dibinde hissediyor ama onu kaldırmıyor, gözlerini kapatıp derin bir nefes alıyor.

İyi misin ahbap? diyor yukarıdan gelen bir ses.

Yardıma ihtiyacın var mı ahbap? diyor bir başkası.

Birdenbire, kendini barda iki erkekle (Erkekler!) birlikte oturur buluyor, sırtını şaplaklıyorlar, gülüyorlar, ona içki ısmarlıyorlar ve *Hikâyen nedir?* diye soruyorlar. Karl yüzündeki gülümsemeye engel olamıyor.

millie bird

Millie, arkasını Karl'ın taburesine dönmüş oturuyor. Sırtı bara gelecek şekilde yeniden ayağa dikilen Manny'nin şortunun kenarıyla oynuyor. Adamlar hakem hakkında bir şeyler söylüyorlar, Karl da onlara katılmaya çalışıyor. Karl'ın *Evet*, dediğini duyuyor. *O genç adamı oyundan çıkarıp yerine diğer genç adamı almamaları gerekirdi.*

Millie bir şeyler yemek için elini sırt çantasına atıyor ama eline müsli barları arasına gizlenmiş ve katlanmış bir kâğıt parçası geliyor.

Kaptan Cenaze, yazıyor kâğıdın üzerinde. Millie kâğıdı açıp okuyor.

Sevgili Kaptan Cenaze,

Trenden ayrıldığın gün annenin telefonundan bir arama gelmiş olduğunu fark ettik. Birisi bir mesaj bırakmıştı. Ama annen değildi. Doğru şekilde yazdığımdan emin olmak için mesajı on altı kez dinledim. Konuşanın ben olmadığımı anla diye mesajı konuşma balonu içine yazıyorum.

Mills canım ben Judy Teyzen. Neredesin tatlım? Seni arıyoruz. Annen şey, o pek iyi değil canım. Gitti o.

Leith Enişteni seni almaya batıya gönderdim ama evde yoktun. Bütün yolu gitti amcan. Neredesin canım? Polise git ve olduğun yerde kal. Gelip seni alacağız. Tamam mı canım? Olur mu?

Sana söylemediğim için özür dilerim. Seni üzmemekten korktum. İstersen arada bir benim annemi ödünç alabilirsin.

Saygılarımla,
Kaptan Her Şey
Süper Kahraman
Indian Pacific

Millie mektubu katlayıp çantasına koyuyor. Karnını tutuyor. Sonra, *Merhaba*, diyen bir ses duyuyor.

Millie eğilip Manny'nin bacağına arkasına bakıyor. Yere bağdaş kurup oturmuş, sırtını bar taburelerinden birine yaslamış bir kız görüyor. Kız Millie'nin yaşlarında; uzun, düz, siyah saçları atkuyruğu yapılmış. Önünde bir kutu kibrit var. Kibritlerden birini çıkıp yanmasını seyrediyor.

Merhaba, diyor Millie aleve bakarak.

Bu kim? diye soruyor kız alev söndükten sonra.

Karl, diyor Millie.

O değil, diyor kız. Yanmış kibrit çöpüyle Manny'yi işaret ediyor. *Bu*.

Ah, diyor Millie. Boğazını temizliyor. *Manny. Öldü o*.

Kız tek kaşını kaldırıyor. *Plastikten ama*.

Evet, diyor Millie. *Ölü bedenler plastiğe dönüşür. Onları dükkânlarda giysi satmak için kullanırlar. Parmaklarına bakıyor. Ben böyle düşünüyorum en azından*.

Kız uzun süre Millie'yi süzüyor. *Çok tuhaf*sın, diyor sonunda. *SENSİN tuhaf*, diyor Millie.

Amcam öldüğü zaman babam onu yaktı. Kız bir kibrit daha çıkarıyor. *Sonra onu okyanusa attık*.

Kaybınız için üzgünüm, diyor Millie alçak sesle.

Cesetler pis kokuyor, bu yüzden onları yakmak zorundasın, diyor kız. Başını kaldırıp Millie'ye bakıyor. *Ben öyle biliyorum*.

Nasıl düşündüğüne göre değişir, diyor Millie, ama emin değil.

Hayır değişmez, diyor kız. Millie'ye yaklaşıp yüzüne bakıyor. Bir kibrit çakıp havaya kaldırıyor. Kibritin alevi yüzündeki gölgeleri dans ettiriyor. Haydi yakalım onu, diyor sırtaarak. Madem ölü, yakalım gitsin.

Millie midesinde bir ağırlık hissediyor. Kibrit alevini söne ne kadar izliyor. Arkasında oturan, daha önce hiç duymadığı derin bir ses tonuyla bir şeyler anlatan Karl'a bakıyor. Sonra önüne dönüp Manny'ye bakıyor.

Neden korkuyorsun? diyor kız, çenesini Millie'ye doğru kaldırarak.

Hiçbir şeyden. Hiçbir şeyden korkmuyorum, diyor Millie. Ama bu doğru değil, çünkü her şeyden korkuyor ve korkusunu karnının içinde hissediyor.

bekleyişin ilk gününden önceki gece

Babası öldükten sonra, kasabadaki insanlar onu seviyor-muş gibi davranmıştı. *Evet Millie,* diyorlardı. *Zavallı tatlı kız,* diyorlardı. *Al sana şeker,* diyorlardı. Ama Millie biliyordu ki babası öldüğü için böyle davranıyorlardı ve:

- 1- Kendi babaları ölmediği için mutluydular, bunu hayal etmeye çalışıp edemiyorlardı, ya da,
- 2- Babaları ölmüştü.

Sağlıklı besinler dükkânındaki kadınlar ona istediği kadar cam kavanoz veriyorlardı, nalburdaki adam ona istediği kadar dekoratif mum veriyordu, yatak odasının duvarına bakan annesine, *Babam ne zaman doğmuştu?* diye sorduğunda annesi cevap vermedi; bunun üzerine Millie hayattaki en yaşlı insan olduğuna emin olduğu kütüphanedeki kadına sordu ve birlikte arşivlerdeki eski okul yıllıklarından babasını bulup yaşını hesapladılar; babasının yıllık fotoğrafında yüzü daha

ince, parlak ve gençti, fakat babası olduğu kesindi. Hava karardıktan sonra Millie sessizce iç çamaşırlarıyla kanepede karanlıkta televizyon izleyen annesinin yanından geçti. Hava sıcak ve nemliydi; televizyonda bir kriket maçı vardı ama annesi kriket sevmezdi, bu yüzden Millie onun televizyonu aslında izlemediğini anladı ama babası kriket severdi, belki annesi maçı bu yüzden izliyordu. Cam kavanozlar Millie'nin sırt çantasında şingırdıyordu ama annesi yerinden kıılmıdamadı, bütün gün kalkmamıştı zaten, yalnız Millie ona buzdolabından bir kâse dolusu üzüm getirip yanına koyduğunda başını hafifçe okşamıştı ama Millie karanlıkta yanından geçerken üzümlerin hâlâ bıraktığı gibi durduğunu gördü.

Millie boş arsadaki ağacın yanına gitti. Ağaca tırmandı, dallarında dolaştı, her dalına cam kavanozlar içinde yanan mumlar astı. İşini bitirince ağacın önüne yere yanan mumlarla *BABA* yazdı. Bunun altına, kalan mumlardan uzun bir çizgi yaptı. Mumlardan yaptığı en uzun çizgiydi bu.

Millie bütün mumları yaktı ve geri çekilip çimenlere oturdu. Yüzüstü uzanıp çenesini ellerine dayadı. Çimenler gövdesinin altında çatırdıyor, tenine batıyordu. Çok sıcak, kurak bir yazdı. Ağaçtaki mumlar meltemde hafifçe sallanıyor, yerdeki mumların ışığı titreyordu. Gökyüzünde yıldızlar vardı, şimdi ağaçta ve yerde de yıldızlar var gibiydi, sanki Millie bütün dünyayı yıldızlı bir geceye çevirmişti. Ayğa kalkıp yaptığı gökyüzünde dolaştı, babasının da yukarıda bir yerde aynısını yapıp yapmadığını düşündü.

Aylar önce örümceği ellerinde tuttuğu geceki gibi ani bir esinti sokağı boydan boya süpürüp geçti. Ağaçtaki kavanozların şingırdadığını duydu, yerdeki mumlardan bazılarının devrildiğini gördü ve geri çekilirken çimenlerin tutuştuğunu fark etti. Küçük bir alevdi ama birden büyüyerek bütün bahçeyi sardı. Millie orada öylece duruyordu. Olanları baştan sona seyretti, karanlık gökyüzünün kaybolduğunu gördü. Ge-

riledi. Isı tenini acıtıyor, kıvılcımlar sıçrıyor, cam kavanozlar çatlayıp kırılıyordu. Millie koşmaya başladı, yalnızca koştu. Sokağın aşağısında başka bir ağaç bulup onun tepesine tırmandı. Bütün sokak ayaklanmış, insanlar uyanmış; kova kova sular, hortumlar, itfaiye araçları gelmişti. Millie ağacın tepesindeki gizli yerinden hepsini seyretti, kimse orada olduğunu bilmiyordu. Hava aydınlandığında Millie eve döndü, çünkü sonunda her zaman eve dönülürdü, değil mi? Polisler ellerinde Millie'nin çantasıyla oradaydı ve annesi Millie'ye bir fotoğraf gibi dümdüz baktı, Millie'nin karnı ağrıdı ve nasıl özür dileyeceğini bilemedi, çünkü bu şimdiye kadar yaptığı en kötü şeydi.

Eee? diyor siyah saçlı kız. Çabucak oluyor her şey, kız bir kibrit çakıyor, kibrit hemen alev alıyor, kız kibriti Manny'nin gömleğine uzatıyor, Millie hayır demeye çalışıyor, fakat geç kalıyor ve kız Manny'nin gömleğini ateşe veriyor.

Millie ayağa kalkıp geri çekiliyor, alevler Manny'nin gömleğini ağır ağır yutuyor, *bum, bum, bum* ve alevler tırmanıyor, şimdi ağaçtalar ama Millie öne doğru atılıyor, alevleri nasıl söndüreceğini bilmiyor, ellerini sallıyor, üflüyor ve alevin sıcaklığını teninde hissediyor, peki *Baba?* diyor mu, hatırlamıyor. Ama bu babası, *BABASI* ve alevlerin kıvrılıp topa dönüşmesini izlerken *ÖZÜRDİLERİMANNEÖZÜRDİLERİ-MANNEAÖZÜRDİLERİM* diyerek öksürüyor, öksürüyor, öksürüyor.

daktilograf karl

Millie yerde öksürüyor. Başını kaldırıp Karl'a bakıyor; Karl kalbinin paramparça olduğunu hissediyor. Bir çocuğun gözle-
rindeki korkudan daha korkunç bir şey olabilir mi? Manny
yanıyor, YANIYOR ve barmen hortumla su sıkınca alevler sö-
nüyor. Başka bir küçük kız daha var –nereden çıktı bir anda?
Neden birden her yer küçük kızlarla doldu?– kızın elinde bir
kibrit kutusu var ama Karl'ın beyni henüz bağlantıyı kuramı-
yor, öksürerek ağlayan Millie'nin yanına diz çöküyor, elini ya-
nağına koyuyor ve diğer küçük kıza bakarak *Ne yaptın sen!*
diyor. Küçük kızlara bağarmaması gerektiğini biliyor, özelli-
le tanımadığı küçük kızlara, ama bağırıyor işte, bunun üzeri-
ne o kız da ağlamaya başlıyor ama Karl'ın umurunda değil,
sonra adamlardan biri, *Bir dakika ahbap, benim kızım la ko-
nuşuyorsun*, diyor ve Karl *ahbap* sözcüğünün bu kez alaylı bir
şekilde kullanıldığını anlıyor, o da sözcüğü bu şekilde kullan-
mak istiyor – daha önce hiç bu şekilde kullandı mı acaba?
Hatta hiç kullanmış mıydı bu sözcüğü? Ayağa kalkıp adamın
yanına gidiyor, boyu ondan daha uzun, bunun bir anlamı ol-
malı, değil mi? *Eee ahbap*, diyor, *ahbap* sözcüğünü iyice vur-
gulayarak. Sözcük ağzından çıkarken çok iyi hissediyor, bunu
yeniden yapacak, tabii şu olayı sağ atlatırsa. Arkasından ekli-
yor: *Kızın haydut gibi davranmasa ona bağarmak zorunda
kalmazdım.*

Bunun üzerine Scotty veya Jonesy ya da Crusher mıdır ne-

dir, birkaç dakika önce birlikte içki içip güldüğü adam, elini Karl'ın boynuna götürüyor, Karl onun eline asılıp öksürüyor ama fırlak diziyle adamın midesine vurmayı başarıyor. Adam iki büklüm oluyor, bir bar taburesi yere yuvarlanıyor ve Karl ellerini boynuna götürüyor –başkası tarafından boğulmanın nasıl bir his olduğunu bilmiyordu, bu deneyim için müteşekkire ve *Affedersin ahbab*, diyor. ScottyJonesyCrusher başını kaldırıp Karl'a bakıyor ve hırlıyor – hırlıyor mu gerçekten? Evet, kesinlikle hırlıyor, sonra Karl'ın üstüne atılıyor. Karl her nasılsa ne yöne çekilmesi gerektiğini biliyor, sendeleyip sallanarak ortada dört dönüyorlar; Karl kaçıyor, ScottyJonesyCrusher Karl'ı kovalıyor. Karl onun her hamlesinden kurtuluyor, sandalyeleri üzerine atıyor, masaları siper olarak kullanıyor ama gerçekte, kendine karşı dürüst olması gerekirse ScottyJonesyCrusher biraz tombul biri, dolayısıyla ondan kaçmak kolay. Derken, ani bir kafa karışıklığı anı olarak nitelendirdiği bir anda –her Büyük Adam'ın başına gelmez mi böyle şeyler?– Karl eğilmeyi unutuyor, ScottyJonesyCrusherTombik gömleğini yakalıyor ve Karl'ı kendine doğru çekiyor, birbirlerini birkaç kez tokatlıyorlar, dirsekliyorlar, diri diri gömülmekten kurtulmak ister gibi karşılıklı kollarını savurup duruyorlar.

Bir yerlerden püsküren beyaz köpükler ikisini de kaplıyor, bunun üzerine ayrılıyorlar, öksürüp tıksırıyorlar, öksürüp tıksırıyorlar. Karl geri çekiliyor ve gözlerindeki köpüğü elleriyle siliyor. Boğuşma sırasında avucundaki kesik yeniden kanamaya başlıyor. Akan kanı gören Karl'ın biraz başı dönüyor ama sonra kafasını kaldırıp köpüklerin, kırmızı tozun ve terin arasından bakınca, Agatha Pantha'yı görüyor. Saçları darmadağın, soluk soluğa Agatha Pantha amansız bir savaşa katılmış birinin hayvansılığıyla elinde bir yangın söndürücü tutuyor. Tanıdıkları birinin kellesiymiş gibi iki adama gösteriyor yangın söndürücüyü, *Sırada siz varsınız*, der gibi.

O kadar inanılmaz görünüyor ki, Karl bakışlarını ondan ayıramıyor.

Ne yaptın sen? diye öğrenmek istiyor Agatha.

Bu olanlar sırasında Karl, Millie'yi unuttu, Millie'yi nasıl untabildi? Pub'ın diğer ucundaki bir masanın altına sığınmış oturan, hâlâ ağlayan küçük kızı işaret eden Karl, *Ona sor*, diyor. Millie hâlâ minik bedeniyle yerde yatıyor ve Karl Ev'ye'yi düşünüyor, onun minik bedenini, *Her zaman burada olacağım Evie*, diyor ama ScottyJonesyCrusherTombik, *Bir dakika bekle bakalım ahbab*, deyip yeniden Karl'ın üzerine atılıyor, eğilerek Karl'ı belinden yakalıyor ve duvara yapıştırıyor. Agatha yangın söndürücüyü yeniden çalıştırıyor. Karl elinden geldiği kadar sakın bir tavırla ayağa kalkıyor, koluyla yüzünü silip, *Senin ahbabın değilim, ahbab*, diyor.

Ah, kapa çeneni! diye haykırıyor Agatha. *Herkes çenesini kapasın! Sen!* Barmeni işaret ediyor. *Bana soğuk su getir!* Barmen gözlerini kırıştırarak ona bakıyor. *Eee?*

Barmen eğiliyor, tezgâhın altını karıştırıyor ve ona iki büyük şişe dolusu su uzatıyor.

Agatha, *Al şunları*, diye Karl'a uzatıyor, Karl da yüzünde şaşkın bir gülümsemeyle barmene bakarak onun dediğini yapıyor.

Agatha eğilip Millie'yi yerden kaldırırken homurdanıyor. *Her yanımlı acıyor*, diyor Millie, öksürükler arasında.

Biliyorum, diyor Agatha, pub'ın giriş kapısına doğru yürürken. Karl önden gidiyor ve omzuyla kapıyı açıyor. Yanından geçerken Agatha ona bakmıyor bile.

Karl onun peşinden otoparka gidiyor, Agatha arabanın kapısını açınca duruyor. *Kimin arabası bu?*

Agatha onu duymuyor, duysa da aldırıyor. Millie'yi arka koltuğa yatırıp Karl'a dönüyor. *Su*, diyor ifadesiz bir sesle, eli ni uzatıp parmak şaklatarak. Karl'ın uzattığı su şişesini hızla çekip alıyor. Karl, şoför koltuğunun camından Agatha'nın su

şısesini Millie'nin dudaklarına götürüşünü izliyor. *İç, Millie, diyor Agatha. Daha iyi hissedeceksin.*

Millie suyu ağzına alıyor, tükürüyor ve gözlerini yumuyor.

Karl onun gözlerindeki korkuyu anımsıyor ve içinde onu koruma isteği yükseliyor. *İyi olacaksın, Yalnızca Millie.*

Agatha arabanın kapısını kapatıp Karl'a vurmaya başlıyor.

Hey, diyor kendini darbelerden korumaya çalışan Karl.

Ona göz kulak olman gerekiyordu!

Sana ne demeli?

Agatha yerden bir dal alıp havaya kaldırarak vurmaya hazır vaziyette Karl'ın üzerine yürüyor.

Hey, diyor bir ağacın arkasına saklanan Karl. Bekle biraz. Dur artık. Hemen şimdi dur. KORKUNÇSUN. Beni duyuyor musun? Tanıdığım en kaba insansın. Kocan isteyerek ölmüşür eminim.

Karl kendi söylediğine şaşırıyor. *Siktir. Siktir siktir siktir siktir. Agatha. Öyle demek istemedim, ağzımdan yanlışlıkla çıktı...*

Agatha haykırmaya başlıyor. Bir şey söylemiyor, yalnızca ses çıkarıyor; karnının derinlerinden gelen çığlığı havaya savuruyor. Sesi öyle yüksek ki Karl elleriyle kulaklarını kapatıyor, ama yankı yapacak hiçbir şey olmadığından ses gökyüzüne karışıp gidiyor.

Agatha ayaklarını yere vurarak Karl'a doğru geliyor. Tam karşısında, yakınında duruyor. Onun nefesini boynunda hissediyor Karl. Orada öylece dikilip karşılıklı birbirlerinin yüzüne bakıyorlar. Agatha'nın ne yapacağı konusunda en ufak bir fikri yok, aklına gelenler yüzünden titriyor; Agatha hep öfkeli ama onu hiç böyle görmedi Karl, neler yapabileceğini bilmiyor. Agatha dalı başının üzerinden arkaya atıyor, Karl'ı iki eliyle ensesinden tutuyor, Karl tam çığlık atmak üzereyken Agatha dudaklarını onun dudaklarına yapıştırıyor ve Karl'ı öpüyor.

Uzun bir öpücük değil. Kısa, kuru ve sert bir öpücük ama

yine de bir öpücük. Agatha başını arkaya atıp kollarını kavuşturuyor, öfkeyle Karl'a bakıyor. Karl da ağzı bir karış açık ona bakakalıyor.

Böyle işte! diye haykırıyor Agatha. Topukları üzerinde dönüp ayaklarını yere vurarak arabaya doğru gidiyor.

Agatha direksiyonda, uzun toprak yolu aşıyorlar. Karl aracın kaldırdığı tozları roket dumanına benzetiyor. Koltuğunda dönüp Millie'ye bakıyor. Millie yan dönmüş derin derin uyuyor, Manny'nin kısa süre önce hafiften yanan kolu sırtında.

Dünya Millie için zorlu bir yer ve Karl bunu ona nasıl anlatabileceğini bilmiyor. Onu sırtına oturtup güzel şeyler göstermek istiyor. Onu elinden tutup tuğla duvarların üstünde yürütmek istiyor; ona gözlerini yumup beyindeki notaları dinlediği zaman her şeyde müzik bulabileceğini anlatmak istiyor; az önce bitirilmiş bir kitabı kitaplığa yerleştirmenin keyfinden söz etmek istiyor; ona sözcükleri, sözcüklerin ne kadar güzel olduğunu, bir sayfada ne çok güzellik olabileceğini göstermek istiyor. Ona güzel olan her şeyi göstermek istiyor, asla kötü bir şey görmesin istiyor.

Yeniden önüne dönüyor. *Arabayı nereden aldın?* diyor Agatha'ya.

Agatha yanıt vermiyor.

Kapı kilidini açıyor, kapatıyor, açıyor, kapatıyor Karl. Öpücüğü düşünüyor. Başına gelen en seksi şeydi bu. Bira, toz toprak, kavga ve ensesinden tutup onu herkesin ortasında open bir kadın. Hem direksiyonu tutuşuna ne demeli, direksiyonu TUTUŞU, bir şeyleri nasıl TUTACAĞINI bilen birinin tutuşu gibi. Peki ya çelik bakışlı gözleriyle her şeye, bir kanguruya, yılana ya da Kıyamet'e hazırmış gibi yola bakışına ne demeli? Tavşanlara çarptığında gıkını bile çıkarmaması, düğmelerini hiç kimse asla açamazmış gibi boynuna kadar ilikleyişi de var.

Agatha ona bakıp göz kırpmıyor.

Gözlerine ne oldu?

Bir şey yok, diyor Karl. Pencereden dışarı bakıp aracın nazik titreşimlerini bacağında hissediyor. Burada gerçekten de hiçbir şey yok, değil mi? Yüzünü cama yapıştırıyor.

Agatha hemen cevap vermiyor. Gözlerini yoldan ayırmıyor, elleri direksiyonu sıkı sıkı tutuyor. Ama sonra, *Her şey burada, diyor.*

millie bird

Millie uyandığında araba duruyor, hava karanlık ve araba kapıları açılıp kapanıyor.

Ama o da

BAM

Yalnızca

İki dakikalığına

BAM

Tamam mı?

Karl arka kapıyı açıp Millie'nin bacaklarını bir havluyla örtüyor.

Melbourne'de miyiz? diyor Millie.

Hayır Millie, diyor Karl.

Karl onu kucaklıyor ve Millie'ye onu kucaklayan babasıymış gibi geliyor. *Onu rüyamda mı gördüm?* diye fısıldıyor. Karl, *Kimi?* deyince Millie, *Ben mi uydurdum?* diyor çünkü öyle olduğundan emin ama Karl, *Hayır, Millie,* diyor sonra, *Biz hemen döneceğiz,* diye ekliyor ve arabanın kapısını kapatıyor ama içeri öyle karanlık ki Millie, *Ben öldüm mü?* diye soruyor. Yanıt yok, çünkü gittiler bile; herkes her zaman çekip gidiyor ve sorusu, Millie'nin önünde karanlıkta bir korku tünelineki iskelet gibi asılı kalıyor, Millie doğrulup oturuyor, onların gidişini izliyor, sonra Manny'ye sarılıp gözlerini sımsıkı yumuyor.

agatha & karl

Sabah(a karşı) Agatha Zamanı: Güneş doğuyor. Ne gece ne gündüz diyebileceğiniz dakikalar. Agatha bu sabah bu anı kaçırmadı. Okyanusun kayalıkları dövdüğünü duyuyorlar. Çalışların arasında, arabanın birkaç yüz metre uzağında durup birbirlerine bakıyorlar.

Karl elini Agatha'nın yanağına götürüyor. Hoşa gitmeyecek bir his değil. *Yanağın yumuşacık!* diye haykırıyor birden.

Agatha gülümsüyor. *Elini hissetmek çok hoş!* diye karşılık veriyor haykırarak.

Diğer elimi de yanağına koyacağım! diye bağılıyor Karl.

Bunu çok isterim!

Karl yaklaşıyor ve Agatha'nın yüzünü ellerinin arasına alıyor. Onu tam olarak göremiyor, çünkü hava hâlâ karanlık, gözleri de iyi görmüyor zaten ama Agatha'nın sıcaklığını hissedebiliyor, parmak uçlarındaki tenini seviyor. *Çok güzel kokuyorsun!* diye haykırıyor.

Agatha, *Bence gömleğini çıkarmalısın!* diye haykırarak karşılık veriyor.

Bir adım geri çekilen Karl gömleğinin düğmelerini çözüyor. *Ceketini çıkarmalısın!* diye haykırıyor, gömleğini bir kenara atarak.

Agatha ceketinin düğmelerini çözüyor ve onu da gömleğinin üzerine bırakıyor. *Kolların sıska!* diye haykırıyor Agatha.

Evet! diyor Karl kollarına bakarak. Başını kaldırıp Agatha'ya bakıyor. *Boynun ne hoş!*

Fanila! diye haykırıyor Agatha.

Karl atletini çıkarıp diğer giysilerinin üzerine atıyor. Başının üstündeki saçlar diken diken. *Bluz!*

Kaburgalarını görebiliyorum! diye haykırıyor Agatha, bluzunun düğmelerini çözerken. *Ayakkabılar!*

Oldukça zararsız bir göğüs kafesi! Çoraplar!

Ayaklarını ovmak istiyorum! Çoraplar!

Başımı göğsüne yaslamak istiyorum! Pantolon!

Güçlü baldırlar! Etek!

İç çamaşırlarıyla karşılıklı dikiliyorlar. Birbirlerini gördükleri için şaşırmış haldeler. Çevrelerindeki ışık giderek ısınıyor. İkisi de diğeri için bulanık bir siluetten daha fazlasına dönüşüyor.

Karl, Agatha'nın önünde duruyor, üzerinde *boxer* şortundan başka bir şey yok. Çok zayıf, göğsünden tutam tutam kıllar fışkırıyor. Kollarının derisi, meme uçlarının çevresindeki deri, dirseklerinin çevresindeki deri üzgün U'lar çizerek sarkıyor, sanki birisi deriyi tutup aşağı çekiyor. Agatha, göğsündeki kılların verdiği her nefeste hareket edip yer değiştirdiğini görecektir kadar yaklaşıyor ona.

Karl'ın ona bakmasına izin veriyor. Agatha'nın her yanı çıkıntılar, yığınlar ve kıvrımlarla dolu, o kadar çok eti var ki Karl yüzünü onun etine gömmek istiyor. Ciddi görümlü bir sutyen var üzerinde, zor durumda yolda kalan kamyonları çekebileceğiniz kadar sağlam kumaştan. Göbeği slip külotundan, yumuşak etleri sutyenin yanlarından taşıyor.

Biraz zorlanarak yere oturuyor Agatha, bacaklarını öne doğru uzatıyor. Karl da benzer şekilde zorlanarak aynısını yapıyor. Birbirlerine doğru eğiliyorlar, yüzleri yaklaşıyor, çok yakınlar. İkisi de diğerrinin yüzünde daha fazla kırışıklık görüyor. Agatha, ilk başta sandığından daha fazla kulak kılı olduğunu fark ediyor Karl'ın. Karl, Agatha'nın çenesinden çıkan kalın bir kıl telini görüyor. Gözlerini kapatıp öpüşüyorlar.

Sonra da O İŞ yapıyorlar, çünkü yaşlı insanlar bile o işe O İŞ diyor.

Klas bir manzara ya da yakın plan çekimlerini görmek isteyeceğiniz bir şey değil. Hiçbir şey olması gerektiği gibi gitmiyor, burunlarına kırmızı toz bulaşıyor, tozu temizlemek için durmak zorunda kalıyorlar; Agatha sutyenini çıkarmıyor, çünkü yeni şeylerle dolu büyük bir gündü ve bir yerde durmak gerekiyor. Hangi uzuvlarının hâlâ çalıştığını, hangilerinin eskisi gibi çalışmadığını anlamak zorundalar; birbirlerini tanımak için uzun zaman harcamaları gerekiyor. *Böyle iyi mi?* diyor Karl ve *Böyle iyi mi?* diyor Agatha. Ya çok hızlı ya çok yavaşlar ve bir türlü doğru ritmi bulamıyorlar, yeterince iyi değil ama kendine göre sıcak ve heyecan verici bir yanı var, Karl istediği kadar yaşlı adam sesi çıkarabiliyor, Agatha da uzun zamandır ilk defa sessiz. Karl diyor ki, *Ellerimiz olduğu için ne kadar şanslıyız, değil mi?* Çünkü Agatha'nın göbeğine dokunmaktan çok hoşlanıyor, Agatha başını sallıyor, çünkü dokunulmaktan çok hoşlanıyor ve Karl birdenbire doğrulup oturuyor, Evie'den kalan daktilo tuşları zihninde doğru sıraya giriyor, Karl diyor ki, *DEVAM ET* ve Agatha diyor ki, *EDİYORUM* ama Karl diyor ki, *Hayır, yani bu onun – az kalsın Evie'nin adını söyleyecekti, şu anda bu büyük bir hata olurdu, yere uzanıyor. Neyse, boş ver,* diyor ve Agatha da boş veriyor. Güneş yükselip etrafı ısıtıp sararttıkça, aslında Mahjong oynamaları gerektiğini, koltuklarında oturup çay demleyip torunlarına mektup yazmaları gerektiğini, çölün ortasında sevişmemeleri gerektiğini biliyorlar ama sevişiyorlar işte; kendilerini film yıldızları gibi hissediyorlar, çünkü yalnızca film yıldızları güneş yükselirken kayaların üstünde sevişir ve Karl şöyle düşünüyor: *Filmde kendimi ben oynayabilirim, Paul Newman'dan daha iyiyim, hem o öldü ve ben hayattayım, HAYATTAYIM.* Açık hava tenlerini okşuyor, kendilerinden emin oluşlarında bir güzellik var, uzun yaşadılar ve bu anı

hak ettiler; her şey sallanıyor, uçuyor, titriyor, zıplıyor ve sarkıyor, sanki uçar gibiler, Agatha temiz havayı hissetmek için kollarını havaya kaldırıp duruyor, çok gerçek bir his bu, Karl gözlerini ondan alamıyor, uzun süre birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlar; Agatha bedeninden bu kadar memnun olmamıştı hiç, bedeninin içinde olmanın bu kadar iyi hissettireceğini bilmiyordu, konuşmuyor, konuşamıyor.

Daha sonra, O İŞİ bitirince birbirlerine yaslanıp oturuyorlar, tenlerinde soğuk tozu hissediyorlar, birbirlerini kucaklıyorlar, yeni bir günü başlatmaya hazırlanan güneşi seyrediyorlar. Agatha, *Onu sevmiştim, biliyorsun*, diyor. Ron'u.

Biliyorum, diye cevap veriyor Karl. Yerdeki tozlara, *Agatha ve Karl Buradaydılar*, yazıyor.

millie bird

Millie uyanıyor. Kendini çimdikliyor. Ölmediğini anlıyor. Manny'ye bakıyor. Manny'nin gövdesi yer yer erimiş. Parmaklarını Manny'nin yüzünde dolaştırıyor. Gömleği gövdesine yapışmış. Bira tutacağını kaldırıp uzun uzun bakıyor. Parmaklarını Avustralya haritasının çevresinde dolaştırıyor. Şu an nerede olduğunu merak ediyor ve bira tutacağına yanıp sönen kırmızı bir ışığın *Şu An Buradasınız* işareti verdiğini hayal ediyor. Arabadan çıkıp çevresinde dolaşıyor. *Karl?* diyor arabanın altına bakıp. Arabanın tepesine tırmanıyor. *Agatha?* diyor.

Güneş çevreyi aydınlatmaya başlıyor. Dev bir kayalığın yanına park etmişler arabayı. Kayalığın eteklerinde durup giysilerini su gibi dalgalandıran rüzgârın gücünü hissediyor. Pelerini arkasında uçuşuyor, uçmaya hazırlanır gibi kollarını öne doğru uzatıyor. Kayalığın ilerisindeki uçurumun dibinde okyanus var. Burada her şey öyle büyük ki. Kayalara çarpan okyanus dalgalarının sesi insanı sağır edecek kadar yüksek.

Kayalığın kıyısında, elli metre kadar ötede bir adam görünce şaşırıyor. Adamın sırtı Millie'ye dönük, golf toplarına sopasıyla vurup onları suya atıyor. Millie birkaç dakika onu izliyor. Sopayı geriye ve havaya kaldırışını, hızla indirişini, topu yükseklerle ve uzaklara savuruşunu, arkasından topun boşlukta süzülerek okyanusa inişini izliyor. O topun yerinde olmanın nasıl bir his olduğunu merak ediyor; havada uçtu-

ğunu, pelerininin arkasında çırpındığını, derken düştüğünü, hızla düştüğünü, midesinin bulandığını ve okyanusa gömüldüğünü, suların kendisini yuttuğunu hayal ediyor.

Adamın yanına gidiyor. *Öleceksin, biliyorsun değil mi?* diyor ona.

Siktir! diye haykıran adam zıplayıp Millie'ye doğru dönüyor, golf sopası havada. *Kahretsin, tatlım.* Millie'nin arkasını bakışlarıyla tarıyor. *Uzay geminle acil iniş mi yaptın nedir?*

Hayır. Melbourne'e ne kadar kaldı?

Annenle baban nerede?

Kaç kilometre kaldı? Tam olarak?

Ah, şey, tatlım. Çok var. Bilemiyorum. 1.500 kilometre falan?

Beni oraya götürür müsün? Bugün orada yapmam gereken çok önemli bir şey var.

Olmaz tatlım, diyor adam. Ben diğer yöne gidiyorum.

Tamam, diyen Millie iç geçirip arkasını dönüyor, yürüyerek uzaklaşıyor, çünkü yetişkinlerden, verdikleri sözlerden, onun için hiçbir şey yapmamalarından BIKIP USANDI artık. Bundan sonra her şeyi kesinlikle tamamen kendi başına yapmaya karar veriyor, çünkü kendinden başka kimseye güvenemeyeceğini artık biliyor, aklından geçirdiği her şeyi yapacağına güveniyor, insanların söylediklerinin birden fazla anlamı olabileceğinin farkında, doğru da söylüyor olabilirler yalan da ve Millie bundan bıktıusandı bıktıusandı BIKTIUSANDI. Karl ile Agatha'nın bir yerlere gidip kendisini bıraktıklarını biliyor, annesinin bulunmak istemediğini biliyor ama umurunda değil. Kaptan Cenaze o, kendi kendinin patronu.

Sen iyi misin, tatlım?

Annenle baban nerede?

Öldüler

Sen bilmezsin

Sen yalnızca bir yetişkinsin

Araba kapısını açıp Manny'nin üstüne tırmanıyor, bir zamanlar babasının kendisine yaptığı gibi onu nazikçe alnından öpüyor, sonra onu sürükleyerek arabadan çıkarıyor ve uçurumun kenarına götürüyor. Manny'nin gövdesi yerde izler bırakıyor, kırmızı tozlar sabah ışığında parıldıyor. Melbourne'e onun sırtında uçarak gidecek Millie, bunu yapacak, bunu hemen şimdi yapacak, çünkü başka kimse yapmıyor, kimse ona yardım etmiyor; güçlü olması gerekecek, Manny'yi tek kolunun altından tutacak ve atlayacak, golf topu gibi havada uçacak ama yoluna devam edecek, Karl, Agatha ve annesi çok üzülecekler, onlar çok, çok, çok üzülecekler ve hepsi bir ağızdan *ÜZGÜNÜZMILLIEÜZGÜNÜZMILLIEÜZGÜNÜZMILLIE, ÇOK AMA ÇOK ÜZGÜNÜZ MILLIE* diyecekler.

agatha & karl & millie

Karl ile Agatha yeni yetmeler gibi arabaya dönüyorlar. Karl, Agatha'nın poposuna bir şaplak bile atıyor. Agatha da kıkırdıyor. Kırmızı tozla kaplanmışlar. Saçları darmadağın. Birbirlerine baktıklarında sanki aralarındaki hava sarsılıyor. Agatha, başka kadınların kendisini kıskanabileceğini hissediyor ve gerçekte tek istediği buydu işte.

Derken.

Millie? diyor Karl, arabaya ulaşınca. Agatha'ya dönüyor. *Millie!* diye haykırıyor.

Agatha yüzünü arabanın camına yashıyor. *Millie?* diyor cama hohlayarak. Diğer tarafa dönüp *Millie!* diye haykırıyor.

Arabanın çevresinde daireler çizerek dönüyorlar, altını ve üstünü kontrol ediyorlar. İkisi de bir büyüünün son sözcüğü gibi, *Millie* diye tekrarlıyor. Millie ortaya çıkmıyor, oysa burada her yer dümdüz. Agatha dönerek dört bir yanı bakışlarıyla tarıyor, Millie'nin gözlerinin önünde belirmesini diliyor. Kayalığa doğru bakıyor ve arabaya yaslanıp destek alması gerekiyor, çünkü aklına dizlerinin bağına çözen bir düşünce geliyor: *İşte orada, orada olmalı, başka bir yerde olamaz çünkü.* Orada bir yerde olmanın belirsizliği dizlerinin titremesine neden oluyor.

Karl, omzunda golf sopası onlara doğru yürüyen adamı fark ediyor. Adamın rahat adımlarında duruma uymayan bir saygısızlık var Karl'a göre. *Affedersiniz*, diyerek adama doğ-

ru koşuyor Karl. *Küçük bir kız gördünüz mü?* Millie'nin boynunu göstermek için elini yana doğru uzatıyor. Agatha'nın rüzgârın uğultusunda adamın söylediklerinden duyabildiği tek şey: *Melbourne, tuhaf ve bir şeylerin uçuşuma doğru sürüklendiği...*

Karl'm adamı yakasından tutup *Neden onu durdurmadın?* diye haykırışına bakıyor. Adam Karl'ı göğsünden itip *Ellerini çek, ahbap*, diyor. Agatha derin bir nefes alıp uçuşumun kenarına yürüyor.

Yürülebildiği kadar hızlı yürüyor Agatha. Arkasında birbirine haykıran adamların seslerini duyuyor ama bağrıışmalardan bıktı usandı, insanların ağzından çıkan gürültülü seslerden bıktı artık, özellikle de kendi ağzından çıkan gürültülerden. Okyanus öyle engin ve uçsuz bucaksız ki, sınırı gibi görünen yerlerin bile ötesine uzandığını biliyor Agatha. Kayalıkların kenarına birkaç metre kala duruyor, diz çöküp karnının üstüne yatıyor. Kendini ileri doğru sürüklüyor, çakılların dizlerine süründüğünü hissediyor. Yoğun çaba yüzünden inliyor. Kayaların kenarını tutup aşağı bakıyor.

Millie, diye sesleniyor ama rüzgâr sesini boğuyor. Millie'yi derin bir uykudan uyandırmak ister gibi adını tekrar tekrar söylüyor. Bakışlarıyla okyanusu tarayıp ondan kalan bir iz bulmaya çalışıyor, fakat hiçbir iz yok ve Agatha onu öldürdü, o minik kızı öldürdü ve hepsi onun suçu, onun suçu, yüzünü ellerine gömüp hıçkırarak ağlamaya başlıyor.

Derken. *Agatha?*

Agatha başını kaldırıp sese doğru bakıyor, orada bir şey var, evet, ama gözlüğü olmadan ne gördüğünü çıkaramıyor. *Millie? Agatha*, diye karşılık veriyor silik bir ses, Millie'nin sesi olmalı, Agatha kayalıkların kenarında sese doğru sürünüyor. Sonra onu görüyor, plastik adama sıkı sıkı tutunmuş, kayalıkların kenarından sarkık bir dudak gibi fırlayan küçük bir çıkıntının üzerinde duruyor Millie.

Millie, diyor *Agatha*, başka ne söyleyeceğini bilmediğinden. Ne denir ki bu durumda? İnsanlar ne zaman ne söyleyeceklerini nereden biliyorlar?

Millie başını kaldırıp *Agatha*'ya bakıyor. Ağlıyor. *Agatha* onu bu kadar üzgün görmedi hiç. *Çek git Agatha*, diyor *Millie*. *Sana ihtiyacım yok. Kendi başıma kalabilirim ben.*

Üzgünüm Millie, diyor *Agatha*, ona doğru sürünerek. *Millie*'nin durduğu çıkıntı dengeli görünmüyor, her an kopup düşebilirmiş gibi geliyor *Agatha*'ya.

Hayır değilsin.

Kımıldama, diyor *Agatha*. Yardım istemek için dönüp *Karl*'a doğru bakıyor ama o hâlâ yabancıyla tartışıyor.

Sen bana ne yapacağımı söyleyemezsin Agatha Pantha, diyor *Millie*, *Agatha*'ya arkasını dönerek.

Hayır, diyor *Agatha*. *Söyleyemem.*

Beni terk edip gideceksin.

Agatha yeniden dönüp *Karl*'a bakıyor. *Karl*'ın gelmesini, yardım etmesini istiyor. *Okyanusa* bakınca başı dönüyor. Kendini zorlayarak aşağı bakan *Agatha*, *Doğru*, diyor. *Bir gün gideceğim. Hayat böyle, Millie.* Hava temiz, soğuk ve okyanusun gürültüsü her şeyi kaplıyor. *Ama ikimiz de hayat-tayken arkadaş olsak güzel olmaz mı?*

Bunu yapacağım Agatha, diyor *Millie*. *Beni durduramazsın. Kimse beni durduramaz.*

Hayır Millie, diyor *Agatha*. Düşünmüyor, bedeni onun yerine düşünüyor, daha sonra bir çocuk sahibi olmanın nasıl bir şey olduğunu düşünecek. Düşünmeden hareket etmenin. Kendi bedeninin dışında, çocuğunun bedeninde olmanın. Çıkıntıya doğru sürünerek ilerlerken kolları ve bacakları çiziliyor ama hissetmiyor bile, çünkü gözü *Millie*'den başka bir şey görmüyor, tek amacı onu yakalamak, onu tutmak fakat *Agatha* çok uzakta, ona asla ulaşamayacak, elleri ve dizleri üzerinde ona seslenmeye çalışıyor ama ağzından tek bir sözcük

çıkıyor, boğazı mühürleniyor sanki. Çaresizce Millie'nin şu aptal plastik adamı tutup okyanusa doğru bir adım atışını izliyor ve gözlerini yumup nefes almayı bırakıyor. Nefesini tutarak ölebilmeyi diliyor, çünkü yapacak başka hiçbir şey kalmadı.

Birkaç uzun saniye nefesini tuttuktan sonra yanında bir sıcaklık hissediyor. Agatha gözlerini açıyor ve Millie'nin yanında, yanı başında durduğunu, okyanusa baktığını görüyor. Onun bakışlarını takip eden Agatha plastik adamın düştüğünü, düştüğünü, düştüğünü görüyor. Millie'nin pelerini mankenin omuzlarında ve bir an için uçuyormuş gibi görünüyor Manny. Suları hafifçe köpürterek okyanusa düşüyor, bir süre sonra suyun üzerine çıkıyor.

Agatha doğrulup derin bir nefes alıyor, yalnızca nefes almıyor, havayı içine çekiyor; bu ana ait bütün atomları o nefesle birlikte içine çekip ciğerlerine dolduruyor.

Millie gözlerini giysisinin koluyla silip Agatha'nın yanına oturuyor. *Sahipsiz ne demek?*

Okyanusta kaban dalgalar derste ellerini kaldıran çocukları hatırlatıyor Agatha'ya. Bir an duraksıyor. Bu manzara karşısında her düşünce, her nefes, her hareket önemli geliyor. Sözler her zamankinden daha önemli sanki. *Terk edilmiş demek*, diyor.

Kayıp gibi mi?

Biraz. Millie'ye bakmadan eline uzanıyor. Sıkı sıkı tutuyor elini.

Karl onları bulduğunda gömleği yırtılmış ve saçları darmadağın. Kayalıktan kumlara tırmanmalarına yardım ediyor ve ikisine birden sarılıyor. Agatha, plastik yol arkadaşının son yolculuğunu anlatıyor. Karl aldırmamış gibi yapıyor. Millie, Manny'nin bacağına paylaşılabileceklerini söylüyor ve Karl bunu makul buluyor. Hep birlikte arabaya doluşup Bight'tan uzaklaşıyorlar, trajik manzaranın ortasında bir-

birlerinin varlığını hissediyorlar. Agatha sessizliği dinliyor. Millie elini camdaki yansımasına koyuyor. Karl gülümsüyor, çünkü arabanın kaportasındaki toza *BURADAYIZ* yazdı.

millie, karl ve agatha'nın emin olamayacağı şeyler

Bundan on yıl sonra, Agatha Karl'ın hastane yatağına oturup onun hayatının sona ermesini seyredecek. Millie başka bir ülkede olduğu için bu olaya şahit olamayacak ama cenaze için gelecek. Anma konuşmasında *Karl benim en iyi arkadaşımıdır*, diyecek ve bilerek şimdiki zamanı kullanacak. Agatha da ondan üç ay sonra ölecek ve onu Millie bulacak. Koltuğunda otururken ölen Agatha'nın mutlu-üzgün göründüğünü düşünecek. Her şey gibi Millie de arkasında bir eski koca ve iki çocuk bırakarak sonunda ölecek. Bir kazada, acı çekmeden, çabucak ölecek ve son düşüncesi bir düşünce bile olmayacak: *Şimdi ben ne...*

Ama henüz bunların hiçbirini bilmiyorlar.

Çünkü Millie, Karl ve Agatha şimdilik arabayla geldikleri yöne doğru gidiyorlar.

Teşekkür

Annem, insanlar arasındaki en önemli anların teşekkür etme anları olduğuna inanırdı, bunu biliyorum. Bana, benim için yaptıkları her şey için herkese saçmalık ölçüsünde düşünceli teşekkür notları yazmayı öğretti. O zaman anlamıyordum – sağa sola bakmak/Bananarama’nın müziğiyle dans etmek/Roald Dahl’ın saçma şiirlerini taklit ederek şiirler yazmak için daha az zaman ayırabileceğim anlamına geliyordu bana kalırsa. Ama yaşlandıkça annenizin zamanında öğrettiği şeyler kaçınılmaz doğrulara dönüşebiliyor ve bir zamanlar başka türlü düşünmüş olduğunuza bile inanamayabiliyorsunuz.

Peki sizi siz yapan, daha iyi biri yapan, size ve çalışmalarınıza değer veren insanlara nasıl teşekkür edersiniz? Onlara minnettar olduğunuzu söyleyerek, sanırım.

Yalnızca Millie’yi Batı Avustralya Curtin Üniversitesi’nde doktoramın bir parçası olarak yazdım, bundan ötürü öncelikle Curtin’e ve üniversite sakinlerine teşekkür etmeliyim. Bana bir burs, yazacak bir yer, kıymetli danışmanlar ve arkadaşlar kazandırdılar. Hepsini isteseler de istemeseler de hayatım boyunca rahatsız etmeyi planlıyorum. Bir roman yazmak için hayatında yer açmaya çalışan, bilinmeyen biriydim ve Curtin Üniversitesi bana bunu yapacak sosyal, kültürel ve ekonomik bağımsızlığı kazandırdı. Minnettarım.

Özellikle iki danışmanım David Whish-Wilson ve Ann McGuire’a teşekkürler. Dave’in sakinleştirici varlığı, bana

“sevimli” şeyleri kesip çıkarma cesareti vermesi, ben inanmadığımda bile yeteneğime inanması sayesinde bu romanı yazdım. Danışma toplantılarımız genellikle futbol ligi muhabbetine dönüşürdü ve bunun da yaratıcı sürecimin önemli bir parçası olduğuna inanıyorum. Hikâyemi ağlayarak anlattığım ilk toplantımızda Ann oradan kaçmak yerine bana bir kutu kâğıt mendil verdi ve projeyi sahiplendiğini hissettirdi. Her ihtiyacım olduğunda bana vakit ayıran Julianne van Loon’a da özellikle teşekkür etmek isterim.

Yalnızca Millie’yi çeşitli aşamalarında pek çok kişi okudu ve hepsinden faydalı tavsiyeler aldım: Öyküyü benden iyi bilen ve Fikir Adamım olan Jeremy Hoare, virgüllerin nereye konması gerektiğini gösteren ve “Kimse asla bir tavan havalandırmasına sığamaz” diyen Mark Russell, nereye konmalarını gerektiğini unuttuğumda bana virgüllerin yerini yeniden gösteren George Poulakis, diğer (aynı ölçüde önemli) Fikir Adamım, terapistim ve Yiyecek Kalite Kontrol Müdürüm Sam Carmody, daha önemli işleri varken ilk taslağı okuyan Sarah Hart, kitabın bazı bölümlerini okurken ağlayan duygusal barometrem Julia Lörsch, bana düşünceli notlarını ileten Elizabeth Tan, vergilerinin romanın tamamlanmasına gittiğini anımsatan James Stables, kitabı hevesle okuyan, Beaufort Street Books’taki kızlar –Jane Seaton, Geraldine Blake ve Anna Hueppauff–, insanların kitabımı satın alacağını söyleyen Adam Brenner, yalnızca gururlu bir ebeveynin sahip olabileceği bir ciddiyetle bütün taslakları okuyan babam Ken Davis. Kitabımı “başyapıt” olarak nitelendirip küfürlü bölümleri çıkarmamı gerektiren iki sayfalık bir liste hazırladığı için teşekkürler. Keskin gözleriyle utanç verici hatalar yapmamı engelleyen partneri Lorraine Jennings, ilk taslakları çabucak ve hiç şikâyet etmeden okuyan ağabeyim Rhett Davis, kitabı Romanya’da iPad’inden okuyan ve pek yorum yapmayan kardeşim Ben Davis, sizlere de teşekkür ederim.

Curtin'de *workshop*'lara katılan, başlarda karar vermeme yardımcı olanlara da teşekkürler: Eva Bujalka, Steven Finch, Maureen Gibbons, Simone Hughes, Laura King, Kerstin Kugler, Kandace Maverick, Paul McLaughlan, Max Noakes, Ian Nicholls, Rosemary Stevens, Marcia Van Zeller ve Yvette Walker. Curtin Üniversitesi'nde bu heyecan verici yetenekli insanlarla birlikte zaman geçirdiğim için kendimi şanslı sayıyorum.

Yazmak istediğimi fark etmemi sağlayan öğretmenlerime teşekkür etmek Oscar konuşması yapmak gibi bir şey mi? Sanırım öyle ama yine de yapacağım. Hâlâ etkilemek istediğim Barb Tobin. Dokuz yaşındayken ona bir şiirimi göstermiştim ve bir satırı işaret edip bana bir eğretileme yazdığını söylemişti. Ne yazdığımı anımsıyorum, ama dürüst olmak gerekirse oldukça sıradan bir şeydi, bu yüzden hatırlamıyordum gibi yapalım. İlkokulda bana destek olan Bay Robertson ve lisede İngilizce dersinde bana ilk B'mi vererek kendinden hoşnut olamamayı öğreten Bayan McCarthy. O B'yi düşündükçe hâlâ biraz tepem atıyor. Üniversitede Francesca Rendle-Short bana deneysel yazmayı öğretti ve Felicity Packard'dan düzyazının inceliklerini öğrendim. Ondan ders almasam da, Jen Webb her zaman bana ve çalışmalarına destek oldu.

İçinde saatlerce oturup sonu gelmeyen çaylar içtiğim bütün kafelere de teşekkürler. Bu yerlerde çok az para vererek yıllarımı geçirdim ve hepsi bana anlayışlı davrandı. Özellikle Leederville'deki 50mL'de çalışan kızlara çok teşekkürler. Çayınız ve konukseverliğiniz benim için çok kıymetliydi – hâlâ da öyle.

Kitabın basımına yardımcı olanlara da teşekkürler: Adam Brenner ve kitabı Hachette'e ulaştıran Todd Griffiths, kitapla bir bağ kurup yayınlanmaya değer bir şey yazdığımı hissettiren Vanessa Radnidge, taslağı çok daha güzel hale geti-

ren ve bütün değişiklikleri sahiplenmeme izin veren Clara Finlay ve Kate Stevens, hayatımı benim yapabileceğimden çok daha iyi düzenleyen Alice Wood, muhteşem kapağı tasarlayan Christa Moffitt. Sen bana yaptığın kapağı gösterene kadar nasıl bir kapak istediğimi bilmiyordum. Hachette’le çalışmak en başından beri benim için bir rüyaydı – uyandığınız için üzüldüğünüz rüyalardan biri.

Bana zaman ayırıp cesaret veren Craig Silvey’ye teşekkürler. Beni Zeitgeist Media Group Literary Agency’den Benyhton Oldfield’e yönlendiren de oydu. Benyhton Oldfield’e ve Avrupa’daki meslektaş Sharon Galant’a da muhteşem insanlar oldukları için teşekkürler. Millie, Karl ve Agatha’nın bu koca dünyada yollarını bulmalarına yardımcı oldunuz.

Romanım için bir tanıtım filmi yapmak istediğimi birkaç yetenekli insana söylemiştim. Hepsi yakından ilgilendi ve üç hafta sonra, benim dürtüklememe gerek kalmadan her şeyi hallettiler. Bunu hiç beklemiyordum. Sevgili görümcem Tara Coady’ye, sanatı, sabrı ve özenli video yapımcılığı için teşekkürler. Müzik dehası Bensen Thomas’a benim için bestelediği şarkı ve Matilda Griffiths’e mükemmel bir Millie Bird olduğu için teşekkürler. Sözcüklerle anlatılamayacak kadar harika bir insan olan Todd Griffiths geç saatlerde ses prodüksiyonuyla uğraştı ve “kaka” demesi gerekmesine rağmen kızının sesini ödünç almamıza izin verdi.

Beaufort Street Books’taki ve Torquay Books’taki hanımlara gerçekten teşekkür borçluyum. Mağazalarında çalışmama izin verdiler, bana destek oldular. İki patronum –Jane Seaton ve Rosemary Featherson– bu endüstride pek az şey karşılığında var güçleriyle çalışıyorlar ve bu işin bir parçası olmaksızın gurur duymamı sağlıyorlar. Kitapçılara nazik davranışım ve her zaman çevremizde olmalarını sağlayalım.

Üzüntülerini benimle paylaşan, kendi üzüntülerimi onlarla paylaştığımda korkmayan insanlar var ve bunun harika

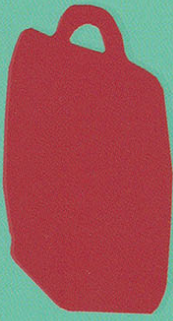
bir şey olduğunu düşünüyorum. Acının paylaşarak ve dinleyerek azaldığına inanıyorum. Bunu yabancılarla, ahabplarımla, müşterilerimle, arkadaşlarım ve ailemle yaptım fakat özellikle Jodi Ladhams, Jeremy Hoare ve Anna Hueppauffa benimle paylaştıkları özel acılar için teşekkür ediyorum. Bu kitap aynı zamanda Ruby, Cedric, Elli ve Kaiser için. Ayrıca Chris Donahoe'ye projenin ilk aşamalarındaki desteği için teşekkürlerimi sunuyorum.

Büyükanne ve büyükbabalarım Lorna ve Ken Davis'e, Jean ve Ted Newton'a anlattıkları öyküler, zamanları ve özenleri için teşekkür ederim. Bana kendi yöntemlerinizle yaşlı insanların her zaman yaşlı olmadığını öğrettiniz. 90'lı yaşlarını süren büyükanne Jean'e, adımı Judy sanmasına ve 45 yaşında olduğumu düşünmesine rağmen teşekkürler.

Bir de her zaman, orada olmadıklarında bile orada olan insanlar var. Özellikle SİZİ kastediyorum sevgili ailem: annem, babam, Rhett ve Ben. Kimsem ve ne yapıyorsam hep si sayenizde.

Ama tabii herkesten çok, anneciğim, sana teşekkür ederim.

Bu şey (kitap yazmak, hayatta olmak) sen olmasan olmazdı.

Kaybettiğini arayan üç kayıp...

Millie Bird yedi yaşındayken etrafındaki her şeyin ölmekte olduğunu fark eder. Ölü Şeyler Defteri'ne yirmi yedi isim kaydederken yirmi sekizinci Ölü Şey'in babası olacağından ve annesinin kendisini bir mağazada terk edip gideceğinden habersizdir...

Agatha Pantha sarmaşıkların arkasına gizlenmiş penceresinin önünde oturup gelene geçene bağırır, kızgınlığını hiç tanımadığı insanlara haykırır. Kocasını öldüğünden beri evden dışarı çıkmayan seksen iki yaşındaki Agatha'nın kaderi, karşı kaldırımdaki küçük kızı fark ettiği gün değişir...

Daktilograf Karl oğlu onu bakımevine bıraktığında, seksen yedi yaşında ve eşini kaybetmiş bir adamdır. Anlık bir uyanışla, hayatta yapmak isteyip de yapamadığı tüm çılgınlıkların peşine düşmeye karar verir. Bakımeviden kaçır ve yolu Millie ile kesişir...

Millie, Agatha ve Karl kurallara karşı gelip yaşamının neye benzediğini keşfediyor...

Brooke Davis, Wilfrid Laurier Üniversitesi'nde okudu. Gezi yazarlığı ve editörlük yaptı. İlk romanı *Yalnızca Millie*'yi Curtin Üniversitesi'nde doktora tezinin ön çalışması olarak kaleme aldı. Avustralya'da pek çok ödül alan *Yalnızca Millie*'nin telif hakları 25 ülkeye satıldı.

Çeviren: Begüm Kovulmaz

